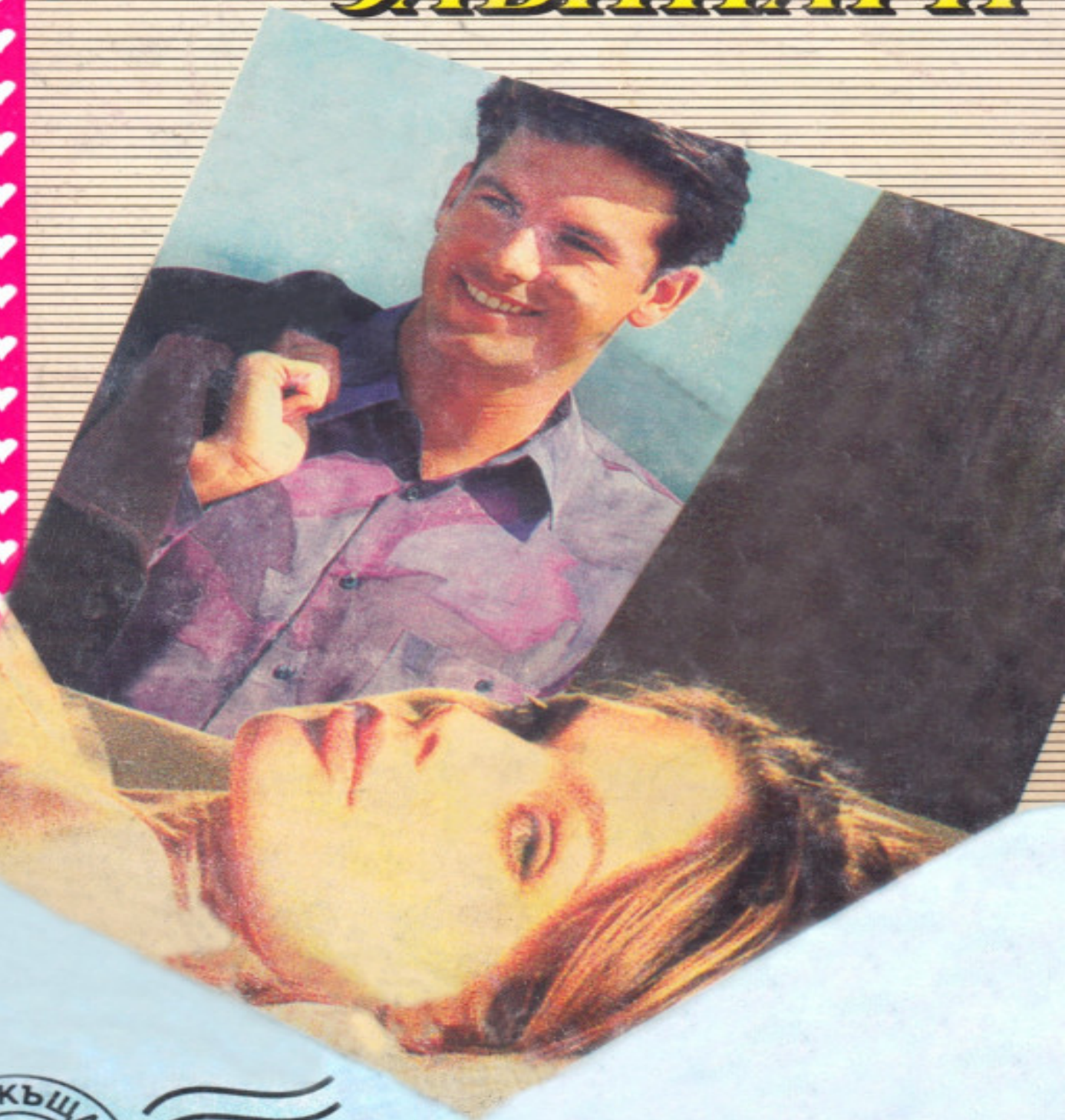

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "КЕРМЕС"

Дороти Гарлок
**ЛЮБОВ
ЗАВИНАГИ**

Нови
любовни романи

ДОРОТИ ГАРЛОК ЛЮБОВ ЗАВИНАГИ

Превод: Алекси Георгиев

chitanka.info

Идвайки в съзнание след тежка катастрофа, Кейси Фароу от романа „Любов завинаги“ открива, че на 27 години трябва да започне да гради живота си отначало. Край нея неизменно е Дан Мърдок — мъжът, който е блъснал колата ѝ.

Горда, свикнала да се бори сама в живота, Кейси приема неговите грижи и внимание само като проява на чувството му за вина.

Ще успее ли Дан да я убеди в своята любов?

Ще открият ли двамата пътя към своето щастие?

ПЪРВА ГЛАВА

Някой плачеше.

Звуците бяха тъй тихи, че отначало Кейси не бе сигурна какво чува. Идваха на бързи интервали, насечени от панически учестено дишане.

— Има ли някой тук? — Нейният глас ли беше това? Бе приглушен и странен.

Плачът се усилваше. Съзнанието на Кейси постепенно се избистри. Любопитството ѝ отстъпи пред уплахата, когато разбра, че хленحوвете идваха от собственото ѝ гърло. Тя докосна лицето си с ръка: не болеше, само чувстваше тежест. Устата ѝ беше изсъхнала, езикът ѝ бе прилепнал към небцето. Опита се да извърти глава, но ѝ бе невъзможно да се движи. Всичко изглеждаше така неестествено.

— Отворени ли са очите ми? — попита гласно, насилвайки езика си да направи необходимите движения. — Не мога да виждам! — В думите ѝ се четеше болка. Обзе я паника, после ужас.

— Шшт... лежи спокойно. — Гласът бе дълбок, мъжествен и приглушен. — Не се страхувай. Не можеш да виждаш, защото имаш превръзка на очите си.

Спокойният глас я върна от ръба на истерията.

— В болница си, но ще се оправииш.

— Но... аз не мога да виждам!

— Докторът каза, че скоро ще махнат превръзката. Имаш сътресение на мозъка и не бива да си движиш главата. — Нежни длани държаха ръцете ѝ. — И ръцете си не движи. Приемаш течности венозно. — Постави ръцете ѝ отстрани на тялото, но дланите му все още я докосваха.

— Защо... какво? — изстена тя.

— Катастрофирала си. Докторът ще дойде скоро, той ще ти каже за нараняванията. Не се страхувай. Аз... — Гласът като че ли се отдалечаваше.

— Не ме оставяйте! — Тя се опита да вдигне ръце, но той нежно ги върна на мястото им.

— Няма да те оставя. Ще държа ръката си върху твоята, за да си сигурна, че съм тук.

— О, спомням си! Бях на магистралата. Мъглата...

— Не мисли за това сега.

Ала спомените нахлуха в главата ѝ. В ушите ѝ прозвуча нейният собствен вик и безкрайният звук от счупване на стъкло — хрущящ стържеш звук... трошене, разкъсване и пукот. После всичко спря и светът почерня.

— О, мили боже! Някой загинал ли е? — Нови ридания заглушиха думите ѝ.

— Никой не е загинал. — Гласът беше плавен и тих. Кърпичка се приближи до носа ѝ. — Не бива да плачеш. — Опита се да се пошегува. — Поне докато не съумееш да избършеш собствения си нос.

— Жадна съм.

— Ще се погрижа да ти донесат нещо за пиене. Нали няма да те е страх, ако те оставя сама? — Пръстите му едва доловимо стиснаха ръката ѝ.

— Не си тръгвайте!

— Ще се върна, преди да си преброила до дваисет. Обещавам.

Пръстите освободиха ръката ѝ. Тя напрегна слух да чуе скърцането на вратата, но навярно бе отворено. Едно, две, три, четири, пет... Нисък, овладян и леден глас секна броенето ѝ:

— Защо, по дяволите, сте я оставили сама? Събуди се, изплашена, до смърт!

— Излязох само за няколко минути — отвърна треперещ женски глас.

— Наета сте да стоите с нея! — Гласът бе ядосан и строг.

— Съжалявам...

— Не е достатъчно да съжалявате. Доведете доктора. Тя се нуждае от някои обяснения. Освен това е жадна. — В гласа му се прокрадна заплашителна нотка.

— Може да пие вода в умерени количества.

— Ще ѝ дам, докато намерите доктора.

Последва мълчание. Кейси почувства дланта върху ръката си.

— Касандра?

— Кейси. Всички ми казват Кейси.

— Добре, Кейси. Можеш да пийнеш малко вода, докато сестрата повика доктора. Ще сложа тръбичката в ъгълчето на устата ти. Пий на малки глътки, защото може да ти е трудно да преглъщаш. — Гласът на мъжа имаше нисък теноров тембър, създаващ илюзията, че нищо не може да го извади от равновесие.

Водата беше студена и приятна, но пиенето представляваше твърде голямо усилие за нея. Щом тръбичката бе отместена, тя облиза устни с върха на езика си.

— Тук има малка бучка лед. Искаш ли да я подържиш в уста?

— Да, моля — прошепна уморено тя.

— Внимавай да не се плъзне към гърлото ти.

Тя разтвори устни и между тях се озова парченце лед.

Беше тъй малко, че се стопи почти веднага, но разхлади устата ѝ.

— Вие доктор ли сте?

— Не. Казвам се Дан.

Кейси внезапно се почувства разочарована. В този момент друг глас достигна до ушите ѝ.

— Добър вечер. — Топлата длан се отдалечи от ръката ѝ. — Госпожице Фароу, аз съм доктор Мастърс.

— Моля ви, махнете тази превръзка от очите ми! — отчаяно промълви тя.

— Най-рано утре. Челото ви е порязано, а клепачите ви са подути. — Гласът бе спокоен и безличен, не така топъл като другия. — Трябва да лежите неподвижно още двадесет и четири часа. Ще ви дам приспивателно.

— Не! Какво ми има? Ръцете ми също са превързани, вкочанена съм цялата... Не чувствам краката си! Божичко, имам ли крака? — Гласът ѝ бе писклив от обзелата я паника.

— Без съмнение, но в тях има достатъчно конци да си ушиеш юрган — безгрижно отвърна той.

— Не ви вярвам! Къде е този човек? Моля ви... човече! Къде сте?

— Тук Съм, Кейси. — Познатият глас дойде от другата страна на леглото, а дланта му обгърна ръката ѝ. — Докторът казва истината. Порязванията трябваше да бъдат защити, но ако изключим това, краката ти са наред.

— Нещо боли ли те? — попита докторът.

— Не, цялата съм вкочанена. — Нови хлипове се изтръгнаха от гърлото ѝ. — Трябва да знам... за лицето си.

— Кажете ѝ! — Гласът на Дан бе стържещ, а пръстите му стиснаха ръката ѝ. — Тя има право да знае.

Изпод превръзката се носеха хлипове.

— Госпожице Фароу! Госпожице Фароу! — Докторът строго повиши глас. — Успокойте се или ще ви дам приспивателно. Няма да ви лъжа за нараняванията ви. Имате дълбока рана отстрани на лицето. Закрили сте го с ръце и сте го предпазили, освен от дясната страна. С течение на времето ще ви излекуваме и ще остане едва забележим белег. Освен това имате няколко счупени ребра и мозъчно сътресение.

— Но, защо съм превързана цялата? — Тя се опита да повдигне ръката си към мъжа, наречен Дан.

— Колата ти се блъсна в задната част на камион, превозващ прозорци. Каросерията на камиона разби предното стъкло. Още сантиметри и е щяла да те смаже. Била си посипана с дъжд от парченца стъкло. — Дланта му бе върху ръката ѝ, гласът му бе тих, вдъхващ доверие. — Раните ти са защити, а тялото ти е вкочанено от упойката.

— За вас е най-добре да спите — каза докторът. Той се отмести и направи път на сестрата, която носеше спринцовка. Тя взе ръката на Кейси, но я върна на мястото ѝ, след като не успя да открие свободно място сред мрежата от порязвания, набръчкани от хирургически шевове. Погледна въпросително доктора, който внимателно повдигна чаршафа, разкривайки част от бедрото. Сестрата се наведе и незабавно постави инжекцията.

— Надявам се да сваля превръзката от очите ви утре. — Докторът говореше спокойно, а погледът му се плъзгаше по стотиците нареди по бедрата ѝ. Ваденето на стъклата и затварянето на раните по красивото ѝ тяло му бяха отнели почти шест часа. Как ли щеше да реагира тя, когато се огледа за първи път? Той поклати посивялата си глава. Щеше дълго да живее с последиците от катастрофата, но беше цяло щастие, че бе оживяла.

— Човече... тук ли сте още? — Кейси се бореше със съня и гласът ѝ бе вял.

— Дан. — Успокояващият глас бе наблизил. — Няма да те оставя сама, Кейси. Спи.

— От колко... време съм тук?

— Почти двацет и четири часа. Съобщих на баща ти, ще дойде да те види след няколко дни.

— Как успяхте?...

— Взех името и адреса му от твоя работодател и му се обадох. — Той нежно я погали по ръката, на единственото място, където не беше порязана или одраскана. — Не бива да се безпокоиш, погрижил съм се за всичко.

— Но... кой сте вие?

Кейси напрегна сили да не заспи, за да чуе отговора, но успокоителното подейства и тя потъна в дълбоката всепоглъщаща пропаст на съня.

Опитваше се да изплува от лепкавия мрак. Искаше да заспи, но я повдигаха, преобръщаха. Помъчи се да изблъска жестоките ръце от измъченото си тяло. Изкрещя, защото някой повдигна краката ѝ. Скубеха косата ѝ; тя изкрещя отново. Накрая я оставиха да лежи и я покриха с нещо меко. Утешителни думи я успокояваха и ѝ вдъхваха кураж. Груба длан погали ръката ѝ. Сърцето ѝ заби по-бавно, болката поутихна, кошмарите най-после я напуснаха и Кейси потъна в дълбок сън.

Усещането, че нещо се допира до устата ѝ, я изтръгна от съня. Сякаш хиляди игли пронизваха плътта ѝ — Кейси не можеше да възпре болезнения стон, понесъл се от гърлото ѝ. Едната страна на лицето ѝ пулсираше, всеки удар на сърцето ѝ причиняваше непоносима болка. Клепачите ѝ сякаш бяха залепнали; въпреки огромното усилие, едва успя да ги поотвори. Видя очертанията на прозорец, отчасти затъмнен. Започна да плаче. Сълзите се стичаха по страните ѝ, мокрейки устните ѝ.

Замъгленият ѝ поглед се спря върху поставената край леглото бутилка, обърната с гърлото надолу, от която се спускаха тръбички, стигащи до ръката ѝ. Тя едва-едва извъртя глава. Над нея се наведе сестрата.

— Събуди се най-накрая. — Гласът бе млад и жизнен. — Суха ли ти е устата? Мокрих ти устните с влажна кърпа.

Кейси отвори уста, но не можа да проговори. Опита наново и едва успя да промълви:

— Вода...

В устата ѝ бе поставена стъклена тръбичка. Водата бе прекрасна, хладна, чувстваше как се стича вътре в тялото ѝ. Отместиха тръбичката и Кейси разтвори по-широко очи. Сестрата ѝ се усмихваше. Беше хубава. Много хубава.

От нея ще излезе чудесен модел за реклама на козметика. Кожата ѝ е нежна и гладка, помисли си Кейси унило.

— Колко е часът? — попита тя и вдигна ръка да погледне часовника, който обикновено носеше. Нещото, което вдигна — изпито и клюновидно, осеяно с тъмни бразди от хирургически конци, — не можеше да бъде ръката ѝ. Дългите ѝ маникюри бяха отрязани, лакът бе почистен. Пръстите ѝ бяха извити, като че държеше невидимо яйце. — О! — ахна тя и направи опит да повдигне другата си ръка, но сестрата се пресегна и я притисна към леглото.

— Два часът е, дежурството ми свършва скоро. Можем да се запознаем, преди да си тръгна.

Кейси се вираше глупаво в сестрата, онемяла от страх. Ръцете ѝ бяха съсипани. Дългите деликатни пръсти, които държаха шишенца с благоухания за телевизионните реклами; гладките пръсти, които нанасяха крем върху лицата на стотици красиви модели по време на демонстрации за Алюър Козметикс, сега приличаха на пръстите на стара вещица!

Изведнъж се сети за голото си тяло под чаршафа. Изхлипа и се опита да повдигне завивката. Извивайки неистово глава, тя заби брадичка в гърдите си; мъчеше се да зърне тялото си.

— Трябва да видя! Моля ви...

— Разбира се, че трябва — отвърна сестрата с покровителствен глас. — Само лежете неподвижно. Оздравявате бързо. — Тя повдигна чаршафа. — Докторът сложи колкото може по-малко превръзки, а чаршафът е стерилен. Чудесна работа свърши той...

Глуха за бърборенето на сестрата, Кейси погледна превързаните си гърди и стотиците порязвания по стомаха, хълбоците и бедрата си. Сърцето ѝ се присви конвулсивно и тя умолително вдигна очи към сестрата.

— Аз съм... нарязана цялата! — изохка тя. Вдигна свободната си ръка и опипа превръзката върху лицето си. — Много ли е грозно? — прошепна тя.

— Превръзката е голяма — безгрижно отвърна сестрата. — Докторите са прословути с грозните си превръзки. Останалата част от лицето ви е непокътната.

— Не ви вярвам! Трябва да видя. — Кейси извиси паникьосания си глас. Страхът я стискаше за гърлото.

— Нямам огледало, ще трябва да приемете думите ми на доверие. Доктор Мастърс ще дойде, скоро да ви види; а и господин Мърдок несъмнено ще ви посети. Искате ли още вода?

Кейси затвори очи и извърна лице. Изпод подутите ѝ клепачи потекоха сълзи и намокриха възглавницата под бузата ѝ. Почувства се стара и грохнала, като че бе дошъл краят на живота ѝ. Как би могла да води семинар по красота с лице и ръце, целите в белези? Бе прекарала седем години в Алюър Козметикс и беше един от най-добрите им консултанти. Нийл Хамилтън, нейният шеф и президент на компанията, беше перфектен специалист. Колко пъти ѝ беше казвал, че тъкмо нейната безупречна външност, маниерите ѝ самоувереността ѝ я правеха тъй незаменима като демонстратор.

Животът ѝ беше битка, откакто се помнеше. Баща ѝ и майка ѝ се бяха развели, когато беше малка. Майка ѝ почина внезапно, когато тя беше в последния клас на гимназията. Многократно си сменяше работата, докато накрая се озова на козметичния щанд на голям универсален магазин. По време на работата си там се бе запознала изделията за разкрасяване на Алюър. И ето че сега, седем години по-късно, тя трябваше да започва от нула, но този път бе в много по-неизгодно положение.

Кейси никога не бе имала високо мнение за себе си, но другите се възхищаваха на приветливия ѝ характер, на упоритостта и красотата ѝ. Висока около един и седемдесет и пет, грациозна, тя носеше гъстата си сламеноруса коса небрежно пусната до раменете. Веждите и миглите ѝ бяха естествено тъмни, очите ѝ — светлокафяви, със златист оттенък, подхождаха на косата ѝ. Лицето ѝ имаше идеален овал, бе с малък правилен нос и меки пълни устни. Кейси знаеше какво е да си доволен от себе си.

Баща ѝ се бе върнал в нейния живот преди четири години и всякакво възмущение от това, че не е бил до нея в детските ѝ години, изчезна, когато осъзна, че той, макар красив и галантен, бе по-слаб и раним от нея. Един красив самотник — така си мислеше за него и нищо чудно, че майка ѝ го бе обичала така отчаяно.

— Госпожице Фароу, добре ли сте?...

— Да, добре съм. — Кейси се опита гласът ѝ да звучи по-бодро.

— Възстановявате се бързо. Докторът свърши чудесна работа по време на операцията.

Кейси отметна глава — изглеждаше изплашена и безпомощна, но и ядосана.

— Моля ви, не ми го казвайте повече. Сигурна съм, че докторът е направил всичко, което е било по силите му.

Малко по-късно младата румена сестра си тръгна ѝ на нейно място дойде дебела лелка. Тя махна тръбичките от ръцете на Кейси и отнесе бутилката. Кейси лежеше притихнала, спохождаха я мисли, не по-малко болезнени от раните ѝ. Какво щеше да прави? Щеше ли да се намери място в Алюър, което да не изисква среща с публиката? Не знаеше нищо за канцеларската работа. Демонстрациите бяха нейната стихия. Щеше ли Нийл да я наеме сега, когато вече не беше подвижна реклама на компанията му?

Дойде докторът и застана до края на леглото. Носеше бяла манта и маска, окачена на връвчица около врата му. Очите му изглеждаха мили зад очилата с рогови рамки.

— Здравейте, аз съм доктор Мастърс.

— Вие сте онзи, който свърши чудесната работа. — Думите ѝ прозвучаха отчетливо и Кейси се учуди колко ожесточение имаше в тях.

— Не точно чудесна, но поне затворихме всички дупки. — Докторът беше безжалостен и Кейси го мразеше. Той заобиколи от едната страна на леглото и седна. Сестрата мълчаливо напусна стаята.

— Поисках огледало, но не искат да ми дадат. — Очите ѝ се насълзиха отново. Не можеше да спре да плаче.

— Нищо няма да успеете да видите, докато не сваля превръзката след няколко дни. Ще ви кажа всичко, което искате да знаете.

— Безнадеждно ли е? — Това бяха най-мъчителните думи, които някога бе изричала.

— Можеше да бъде много по-лошо. Току-що казах на една млада жена, че на сутринта ще ѝ отрежат крака, и на един мъж, баща на две деца, че няма да доживее да види третото. — Кейси извърна лице. Докторът въздъхна. — Имате дълбоко разкъсване, което започва от линията на косата над дясното око и продължава отстриани на лицето. Липсва част от месото и... доста голяма част от долния край на дясното ви ухо... — Кейси извърна глава към него и избухна в неудържим плач. — Ще трябва да минат няколко месеца, преди да можем да направим нещо повече за вас. По мое мнение обаче един добър специалист по пластична хирургия ще е в състояние да поправи лицето и ухото ви. — Говореше с твърд и безучастен глас.

— Ами останалото? — Кейси трябваше да знае. — Ръцете ми?

— Всичките им способности са запазени. Няма прерязани сухожилия.

— Но белезите...

— Ще поизчезнат с времето.

Кейси усети промяната в погледа му. Беше нетърпелив. Да върви по дяволите! Нали си изкарва прехраната с ръцете, точно като нея!

— Навярно ви се струвам суетна, докторе, но ръцете и лицето ми са важни за моята работа. Аз съм демонстратор във фирма за козметика и... — Не можеше да произнесе на глас, че това бе краят на седем години работа.

Докторът се изправи.

— Разбирам, госпожице Фароу. — Сега погледът му бе по-приветлив. — Господин Мърдок настоя да доведем доктор Клеманс като един от най-добрите в професията. Може би ще искате да поговорите с него за гърдите си.

— Гърдите ми?

— Направихме каквото можахме, но...

— Но какво? — Равният му глас я вбесяваше.

— Порязани са дълбоко от стъклата.

— О, боже и какво още? — Кейси истерично мятеше глава. Помисля си, че ще повърне.

— Цяло щастие е, че сте жива. Мърдок ви докара съвсем навреме, иначе щяхте да умрете от загуба на кръв. — Това бе гласът на професионалист, който правеше усилия да не я сравнява с момичето, което щеше да остане без един крак сутринта.

— Благодаря ви, че ми казахте... всичко — прошепна Кейси примирено. Не се сети да попита за мъжа спасил живота ѝ. Тази мисъл щеше да ѝ мине през ума по-късно.

Стаята бе слабо осветена. Сестрата мълчаливо седна на стола до вратата, след като Кейси отказа да разговаря. Бе взела болкоуспокояващо, но приспивателно не пожела. Винаги се бе грижила за здравето си. Добра храна, повече движение, колкото може по-малко лекарства — това бе философията ѝ за поддържане на форма.

Докосна я лъч светлина, дошъл от вратата, но тя дори не си направи труда да се обърне. Наблюдаваше как небето постепенно потъмнява — уличните светлини вече се отразяваха в прозореца. Времето от залез-слънце до смрачаване я потискаше. В този час се събираха семействата, а тя нямаше друго семейство, освен Еди, баща ѝ. Той идваше и си отиваше с непрестанна върволица от жени, но тя се научи да не обръща внимание, понеже знаеше, че нито те, нито каквото и да е друго на света значеха за него повече от удоволствието на мига. Часовете на здрача подсказваха, че денят е свършил.

Кейси мразеше, когато нещо свърши. Вратата тихо се затвори. Тя извърна глава — сестрата бе излязла навън. През последните няколко часа няколкократно ѝ бе повтаряла, че не е нужно да стои с нея, но жената непреклонно заявяваше, че са ѝ заръчали да не напуска стаята. Кейси ѝ напомни, че застраховката ѝ не включва заплащането за личен болногледач. Жената повдигна едрите си рамене и отказа да спори повече.

Вратата се отвори. Кейси сподави стона си — миговете на усамотение бяха кратки. В стаята влезе тъмнокос мъж и затвори вратата зад себе си. Кейси фиксира с поглед високата фигура, която се приближи до леглото.

Последва странна тишина. Взираха се един в друг, но като че никой от тях не знаеше какво да каже.

Кейси бавно оглеждаше широките му рамене, меката бяла риза, разкопчана около врата, грижливо втъкната в тъмните му панталони. Трудно ѝ беше да прецени красив ли беше или не. Може и да е бил някога... Косата му беше почти черна, също и очите му... Тъмно, тъмносиво — с цвят на кремък, реши Кейси. Гледаха право в нея, сякаш се опитваха да прочетат всяка нейна мисъл. Вероятно — беше доктор, макар да приличаше по-скоро на дървар.

— Вие ли сте докторът, който ще ме сглобява? — попита тя най-накрая.

— Не. Аз съм Дан Мърдок.

Гласът я накара да трепне, преди да чуе името. Това беше утешителният глас, който ѝ помогна да овладее паниката, когато се събуди с превързани очи. Гъстите ѝ тъмни мигли се повдигнаха и оставиха очите ѝ широко отворени.

— Кой сте вие? — попита тя с равна интонация.

Той я погледна замислено:

— Може ли да седна?

Тя кимна, учудена, че пита. Очите ѝ го проследиха, докато отиваше да вземе стола до вратата. Без съмнение едър мъжага е, помисли си тя. Всичко у него бе в хармония — очите, гласът, движенията.

Той прекоси стаята с леки стъпки със стол в ръка, постави го край леглото и седна с кръстосани крака. Единият му ботуш бе на линията на погледа ѝ. Мълчанието му бе умишлено, протяжно и осезаемо.

— Ще ми кажете ли най-сетне кой сте? — извиси глас тя. — Нека да отгатна. Вие сте застрахователният ми агент.

— Не позна. Аз съм човекът, който удари колата ти отзад и те изблъска в камиона. — Сивите му очи я наблюдаваха в очакване на емоционална реакция.

— Какво очаквате да кажа? Благодаря, че провалихте живота ми? — отвърна тя безразлично.

— Бих искал да знаеш, Кейси, че карах внимателно онази вечер и че видях колата ти едва секунди преди да я ударя. Сигурно задните ти светлини са били скрити в мъглата.

— Мъглата беше ужасно гъста — предпазливо отвърна тя. — Едва пълзях. — Бяха я предупредили да не пътува по магистралата, но въпреки това тя потегли за Нюбърг, за да изнесе реч пред завършващия клас в училището по красота. — Вината не е ваша, не трябваше да минавам по магистралата. Нито пък вие между другото. — Дявол да го вземе. Изглежда, бе се измъкнал от катастрофата без дракотина, нека носи поне част от вината.

— Ако един от нас бе постъпил малко по-разумно, катастрофата не би станала.

Кейси го погледна, чудейки се дали някога се е борил за нещо. Дали животът му бе предоставил всичко? Искаше ѝ се той да си тръгне. Можеше да избухне в плач всеки момент, но не желаше това да стане, докато той беше тук.

— Сигурно се чудите дали ще ви съдя? — Какво я накара да зададе подобен въпрос?

Тя смутено затвори очи за миг, отвори ги отново и го погледна втренчено:

— Не. — От очите ѝ бликнаха сълзи, не можеше да ги възпира повече.

— Баща ти ще дойде след ден-два. Намерих го в Сиатъл. Щеше да е вече тук, но на летището в Сиатъл има мъгла.

— Много мило от ваша страна. Съобщихте ли на работодателя ми?

— Да, обадох му се по телефона. Днес пътува за Лос Анджелис, но каза, че ще дойде да те види веднага щом се върне. — Миглите ѝ трепнаха, опитваше се да възвърне самообладанието си. — Колата ти е прибрана, поне това, което е останало от нея. Страхувам се, че нямаше много за спасяване. Добре че поне намерихме портмонето ти и документа за самоличност.

— Защо правите всичко това за мен? Казахте, че вината за катастрофата не е ваша. — Тя озадачено погледна скулестото му лице. Очите му, наполовина скрити под тежките клепачи, се взираха в нейните:

— Защото така искам, Кейси. — Прямотата му я изненада. Изглежда го с подновен интерес как вади мека кърпичка от джоба си и я поставя в ръката ѝ. — Ще се справиш ли? — попита ласкаво. Гласът му така приличаше на онзи успокоителен глас, дошъл от мрака, когато дойде в съзнание в нощта на катастрофата, че Кейси почти се разплака. Избърса носа си, непохватно стиснала кърпичката. Той я взе от ръката ѝ. — Ще ми позволиш ли? — Нежно изтри очите ѝ и деликатният му жест за миг я накара да се почувства... желана.

— Докторът ми каза, че сте ме довели навреме в болницата и с това сте спасили живота ми. Благодаря ви.

Той се усмихна, очите му бяха закачливи.

— Няма за какво. Каза ли ти, че в жилите ти тече и от моята кръв? За щастие кръвната ти група бе в документа за самоличност —

същата като моята. Спестихме време.

— Двойно съм ви задължена — промълви тя.

Той се наведе и приближи лице до нейното:

— Не, Кейси. Не желая да се чувстваш задължена.

— Напротив — прошепна тя. — Благодаря ви. Не зная какво друго да кажа.

— Не казвай нищо. — Гласът му стана дълбок и дрезгав, а лицето му придоби сериозно изражение. — Когато те изкарвах от колата, вече знаех, че трябва да се опознаем, Кейси. — Той се изправи и тя отново си помисли колко висок беше. Извисяваше се над нейните един и седемдесет и пет поне с десетина сантиметра. — Няма да ме има няколко дни, но ще се обаждам. — Очите му я фиксираха. — Вярваш ли в прераждането?

— Не зная. — Гласът ѝ трепна, макар че се опита да го овладее.

— Аз вярвам. Мисля, че сме били много близки в някакъв друг живот и смятам да се сблизим и в този.

Той мълчаливо я наблюдаваше, докато съзнанието ѝ възприемаше значението на думите му. Тъмните му очи се усмихваха, после усмивката се плъзна по цялото лице, той се наведе и нежно опря устни до нейните. Допирът на устата му бе топъл и твърд, премина по устните ѝ с интимна лекота. Когато вдигна глава, все още се усмихваше.

— Вие сте луд! — промълви Кейси с треперещи устни. — Не ви познавам...

Той се засмя. Смехът му бе весел и закачлив, а в очите му се четеше несъмнено възхищение.

— Някак си знаех, че ще бъдеш такава. — Отново се засмя безгрижно, сякаш внезапно го бе навестило щастие.

— За нищичко не се притеснявай. Докторите и сестрите ще се грижат добре за теб, докато ме няма. По-бързо се оправяй, та да излезеш оттук.

Кейси го гледаше как си тръгва.

— Той не е разкрил пълните си възможности — промърмори глас, който удивително наподобяваше нейния.

ВТОРА ГЛАВА

Кейси се измъчваше, като че някой бе забил месарски нож в гърдите ѝ и бавно го въртеше. Изпитваше непреодолимото желание да избяга от образа, който я гледаше от огледалото, но краката ѝ като че не бяха част от тялото. Тя се наведе напред и се взря в златистите очи, заобиколени от синкавозелени петна. После внимателно изучи набръчканата резка, която пресичаше челото ѝ току под линията на косата ѝ и изчезваше под превръзката отстрани на лицето. Затвори очи и се хвана за мивката, защото ѝ се зави свят. Болките, които пронизаха ръцете ѝ в този момент, и болките от задъхване в гърдите бяха нищо в сравнение с болката в сърцето.

— О, боже! — прошепна тя. — Наистина ли съм толкова глупава и суетна, че не изпитвам никаква благодарност от това, че съм жива?

— Госпожице Фароу! — Руменобузата сестра отвори с трясък вратата на банята. — Изплашихте ме до смърт! Не трябва да ставате от леглото.

Кейси стисна зъби.

— От пет дни съм в леглото. Не съм дете. Ще трябва да живея с това лице, така че имам право да го погледам. А сега изчезвайте оттук, иначе ще крещя.

— Говорих с вашия лекар — каза сестрата утешително — и той позволи да ви измием косата утре. Сигурна съм, че ще се почувствате по-добре, щом видите новата прическа... скриваща челото. Но, госпожице Фароу, господин Мърдок много ще се ядоса, като разбере, че съм ви разрешила да станете от леглото.

— Какво общо има той с всичко това, по дяволите? Той е просто човекът, блъснал колата ми. Не съм го виждала преди катастрофата. — Кейси бе потопена в собственото си нещастие и трябваше да си го изкара на някого.

— Не зная нищо за това — уверено отвърна сестрата. — Той ми плаща да се грижа за вас и тъкмо това ще правя. — Гласът ѝ стана по-мек. — Зная как се чувствате, госпожице Фароу... — Състраданието

на момичето бе толкова явно, че ако имаше достатъчно сили, Кейси би се почувствала потисната.

— Нямате представа как се чувствам — отвърна Кейси троснато. — Красотата е моята професия, трябва да бъде подвижна реклама на изделията, които продавам. Погледнете ръцете ми! Сякаш са минали през месомелачка. Погледнете лицето ми! Мога да скрия всяка друга част от тялото си, само не лицето й ръцете си! — По бузите й отново се търкулнаха сълзи. — Помогнете ми да се върна в леглото! — промълви тя отчаяно.

Кейси лежеше, втренчила поглед в тавана. Никога не си беше представяла, че на двадесет и седем ще се чувства, като че е живяла сто години, че всичко, което бе постигнала в живота си ще се сгромоляса изведнъж. Единственото нещо, което й оставаше да научи, беше дали изобщо ще има някаква работа за нея в компанията. Нийл се бе обадил от Лос Анджелис, където откриваше нов клон на фирмата. Беше й казал, че ще се върне в Портланд в края на седмицата и ще дойде да я види.

— Съжалявам, че пропусна редовната конференция — беше й казал по телефона. — Случват се вълнуващи неща. Нали си спомняш модела, който се опитвах да ангажирам? Дженифър Каруайлд? С черната коса и прекрасната кожа? Ами успех! От нея ще стане чудесен демонстратор. Погледнат ли я веднъж, всички момичета ще искат да изглеждат точно като нея. Кожата й е безупречна. Нито едно петънце!...

Дори и пласт от крем цял сантиметър не би могъл да скрие бележите по моята кожа; помисли си Кейси в нов прилив на самосъжаление. Тя лежеше безмълвно, сгушена в нещастieto си като в зимно палто.

Следобед пристигна баща й с огромен букет цветя. През краткото време, докато го познаваше, Кейси бе свикнала с мисълта, че той не прави нищо в малки количества. Колкото повече, толкова по-добре — това бе житейската философия на Еди Фароу. Голяма кола, големи подаръци, голям апартамент, големи сметки, които плащаше с огромни усилия. Той важно пристъпи в стаята. На лицето му грейше широка усмивка, която се превърна в гримаса на състрадание веднага щом погледна дъщеря си.

— Какво се е случило с теб миличка?

У баща ѝ се криеше слабост, някаква уязвимост, която понякога късаше сърцето на Кейси. Еди Фароу не можеше да живее сам. Затова господ му бе дал дарбата да говори увлекателно, бе му дал красиво лице и красиво тяло, с които успяваше да прелъсти самотни жени, които имаха повече пари, отколкото ум. Майката на Кейси, осъзнала това след дълги страдания, го бе пустила на свобода, но бе продължила да го обича до последния си ден.

— Здравей, Еди. Наистина ли изглеждам толкова зле?

— По-зле, отколкото очаквах — каза той откровено. — Този Мърдок каза, че нямало нищо критично в състоянието ти, затова не било необходимо да бързам чак толкова да те видя. Явно пропусна да спомене, че приличаш на участник във Втората световна война.

— Много ти благодаря — каза Кейси сухо.

Еди се обърна рязко, сякаш внезапно осъзна, че имаше още някой в стаята. Той се усмихна на сестрата, показвайки безупречните си зъби, за чието поддържане бе изхарчил цяло състояние.

— Имаш ли нещо против да натопиш тези цветя, мила? — Той ѝ подаде букета, като същевременно успя да сложи ръка върху рамото ѝ. Еди можеше да трогне всеки. Усмихваше се, докосваше нежно и в повечето случаи успяваше напълно да омагьоса жените. Младата сестра не беше изключение. Лицето ѝ поруменя, когато той продължи да я гледа втренчено, сякаш не можеше да откъсне поглед от нея.

— Ще отида да намеря една хубава ваза, в която да ги натопя — каза тя срамежливо, завладяна от магията на Еди, и се усмихна нежно с поглед, прикован към неговия.

— Върни се бързо — каза той с дълбок глас.

Еди не помръдна, докато сестрата не излезе от стаята. Това бе друг негов трик, който караше жените да се чувстват незаменими. Когато вратата се затвори леко зад гърба ѝ, той се отпусна на стола и оправи гънките на панталона си.

— Не пропускаш възможност да се упражняваш. Постоянно подобряваш техниката си — каза троснато Кейси. В друг момент тя би се усмихнала на флирта на баща си.

— Разбира се, упражненията водят до усъвършенстване. — Нейният сарказъм не го засегна ни най-малко. — Умението да привличаш другия пол е изкуство, Касандра. Най-важното е да умееш да контактуваш с поглед. Аз... — Той спря за момент, когато тя

нетърпеливо махна с ръка, но после продължи непоколебимо: — Бих могъл да те науча как да спечелиш всеки мъж само ако следваш съветите ми. Преди много години...

— Еди, престани! Говорили сме за това хиляди пъти. Не съм в състояние да слушам лекции как да прикотквам богати съпрузи — каза тя кисело и си пое дълбоко дъх, което ѝ причини остра болка в гърдите.

— Само се опитвам да ти помогна, Касандра — каза той, избирайки точно необходимия тон, така че да я накара да съжалява за острите си думи.

Той наистина е твърде хубав, помисли си тъжно Кейси. Лицето му бе загоряло от почивката на Хаваите с госпожа Еди-коя си, а черната му коса бе посивяла точно дотолкова, че да изглежда земен и улегнал.

Всичко, което беше наследила от него, бе ръстът му и цветът на очите. Слава богу, че скрупулите си бе взела от майка си, защото при него липсваха. Следващите му думи го потвърдиха.

— Ако изиграем картите си както трябва, можем да измъкнем дебела сумичка от този Мърдок. Доколкото разбрах, той те е блъснал. Бил е невнимателен, копелето му недно! След прегледа всяка комисия би заключила, че ще останеш белязана за цял живот. Ами кариерата ти? Можеше да се издигнеш до върха на компанията...

— Еди, млъкни! Няма да има никакво дело — ожесточено продума Кейси. — Вината беше точно толкова моя, колкото и неговата. Предупредиха ме да не пътувам по магистралата, нямаше никаква видимост, но реших да рискувам. Бях уморена и исках да се прибера вкъщи. Човекът на бензиностанцията ме предупреди, че вече е станало едно тежко произшествие. Освен това... — Щеше да каже още нещо, но изведнъж реши да не разкрива другата причина, поради която вината може би беше изцяло нейна.

— Ако си била предупредена да не пътуваш по магистралата, значи са предупредили и него — упорстваше Еди.

— Така е — призна Кейси. — Но това не е достатъчна причина да съдим човека. Той също би могъл да заведе дело срещу мене. Не ти ли е хрумвало? Може да го спечели и тогава ще трябва да му плащам до края на живота си.

— Не разсъждаваш реално. Човек в неговото положение сигурно е бькан със застраховки.

— Какво искаш да кажеш? Да не си го проучвал? Хиляди пъти съм ти казвала да не се бъркаш в живота ми! — Кейси цялата пламна от яд.

— Не прибързвай, скъпа! Не си в състояние да вземеш правилно решени — уверено каза Еди. — Дан Мърдок е от компанията за дървен материал „Мърдок“. Не зная точното му положение, но ще го науча.

— Еди! — Искаше да му изкрещи, но излезе едно заплашително ръмжене. — Напълно способна съм да се оправям със собствените си проблеми и без твоя помощ. Необходимо ли е да ти припомням, че съм го правила доста дълго време. И между другото — ще са ми нужни онези петстотин долара, които ти дадох назаем миналата година.

Еди се засмя.

— Изглеждаш съвсем като майка си, когато се ядосаш.

— Не се опитвай да ме разчувстваш, намесвайки майка ми. Тя беше прекалено добра за теб и ти го знаеш — отговори троснато Кейси. — Не се шегувам, парите наистина ми трябва. Може да остана без работа.

— Тъкмо затова...

— Не! Имам застраховка и известни спестявания, които ще ми помогнат. Дан Мърдок спаси живота ми. Не бих му се отплатила за това, като го мъкна по съдилищата.

— Струва ми се, че той проявява необичайно голям интерес, към теб, милинка. Навярно имаш някакви други планове за него? — попита той с надежда.

— Не ме ядосвай — тихо каза Кейси. — Върви си сега и ела някой друг път. Между другото какво правеше в Сиатъл?

— Работа и... удоволствие. Една приятелка има имот там и ме помоли да го огледам.

— Защо? Ти нямаш разрешение да продаваш недвижимо имущество във Вашингтон.

— Да съм споменавал нещо за продаване? — отговори Еди с широка усмивка, която подчертаваше трапчинките в двата края на идеално подстриганите му мустаци.

— Ти си непоправим! — възкликна Кейси, но в очите ѝ се четеше привързаност.

— Казва ли се такова нещо на баща! — Той погледна надолу съкрушен, като че ли приемаше бащинството сериозно.

— Трябвало е да станеш актьор.

— Трябвало е? Та аз съм актьор. Животът е низ от едноактни пиеси и аз играя във всяка една от тях. — Той докосна бузата ѝ с пръст. — Но също така много обичам единственото си отроче.

— Откъде знаеш?

— Откъде знам какво? Че те обичам?...

— Не — прекъсна го тя. — Откъде знаещ, че съм единственото ти отроче? Може би имам братя и сестри... там някъде... — Тя описа кръг с ръката си.

— Кой би могъл да каже? — драматично въздъхна той. — Кой знае какви семена посяваме, докато пътуваме по магистралите на живота? Мисля, че го е казал Джон Баримор.

— Сигурно — рече сухо Кейси. — Довиждане, Еди. Благодаря за цветята.

Сестрата се забави доста време след като Еди си тръгна и Кейси предположи, че той я бе задържал в коридора. Тя забрави за него и в съзнанието ѝ отново се промъкна образът на Дан.

Не беше го виждала тия дни, но той ѝ се обаждаше всяка вечер, откакто замина. Говореше свободно за себе си.

Семейството му имало интереси в дървообработващата промишленост край Бенд. Сега той беше там ѝ преговаряше с някакъв чуждестранен купувач. Бизнесът беше позападнал заради рязкото намаляване на строителните работи, поради което били принудени да освободят част от работниците си. Новият договор означаваше нови работни места, беше ѝ казал той, и за да ги осигурят, намалявали печалбата от новата оферта до краен предел.

Попита я дали бе идвал баща ѝ и дали са се обаждали от компанията. Бе му отговорила отрицателно и на двата въпроса. Снощи му каза, че няма нужда от лична медицинска сестра, но той настоя да я задържи още няколко дни.

Кейси гледаше през прозореца настъпващата вечер и се опитваше, да си представи лицето му. Трудно ѝ беше да върне в съзнанието си чертите му, но ясно успя да възстанови широките рамене, изправеното му тяло, стегнатата талия и гъвкавите бедра, мъжките му гърди, подчертани от меката бяла риза, и дългите

мускулести крака, които стъпваха уверено. Той бе в отлична физическа форма. Като представител на мъжкото съсловие беше изключителен екземпляр.

По време на телефонните им разговори тя се опитваше да проявява сдържана учтивост като към непознат, отговаряйки на въпросите му, без самата да пита каквото и да е. Еди беше прав, когато каза, че проявява необичайно голям интерес към нея. Но защо? Дали от чувство за вина? Тя хем се надяваше, че той никога повече няма да се обади, хем се ослушваше за извънбяването на телефона.

Кейси бе преживяла достатъчно моменти на емоционална обвързаност през последните десет години. Бе загубила девствеността си през първата година след завършване на гимназията. Беше шокирана, щом осъзна, че следва бодливия път на майка си заедно с един красив женкар, който няма никакво намерение да ѝ бъде верен. След този момент поне три пъти годишно някой съблазнител се опитваше да обсади тялото ѝ, но Кейси оставаше недостъпна. Бе решила да си осигури материална независимост, за да не ѝ се налага да върши черната работа като майка си.

Внезапно осъзна, че никога не бе срещала мъж, който дори малко да се доближаваше до Дан Мърдок. Отрязъци От разговорите им се връщаха отново в съзнанието ѝ: идеите му за прераждането, увереността му, че тя е нещо съществено за него. Искаше ѝ се умът ѝ да бъде бистър тази вечер, за да може да го попита какво точно означават тези думи. Изведнъж ѝ се прииска да мине много-много време, преди да го види отново. Нямахше нужда от неговото съжаление. Мисълта, че той я наблюдава като гъсеница, която се измъква от салатата му, я накара да затвори очи и да стисне зъби. Студена пот я обля, като си представи как изглежда — с тъмни кръгове около очите, с подпухнало лице под превръзката, с ръце, които приличаха на птичи крака. И това бе само онази част от нея, която той можеше да види. Лекарят ѝ беше казал, че има повече от петдесет шева на дясната гърда. Тя нямаше намерение да ходи гола на плажа, затова тази част от нараняванията ѝ оставаше на заден план мислите ѝ, макар да осъзнаваше ясно, че, никога повече нямаше да може да носи лятна рокля без ръкави, вечерна рокля с голямо деколте или екстравагантен бански костюм.

Вратата се отвори и се прихлопна леко. Кейси остана с глава, обърната към прозореца; клепките ѝ мигаха бързо заради сълзите в очите ѝ. Госпожица Румени бузи ще си тръгне скоро. Повдигаше ѝ се от това момиче, което кръжеше постоянно около нея. Тя отвори уста, за да я предупреди да не светва лампата, когато до носа ѝ достигна мирис на мъж.

Обърна стресналия си поглед и в същото време мушна ръце под чаршафа. Погледът ѝ пробягна по тялото на Дан, преди да отвърне глава от него. Движението ѝ бе така рязко, че тя потрепери от болката, която изпита, притискайки ухото и бузата си до възглавницата. Той беше същият, какъвто си го спомняше — мъж, който се владее изцяло. Най-накрая се сети, че трябва да отвърне на поздрава му.

— Здравей.

Последва тишина.

— Мога ли да седна?

— Заповядай — каза тя неприветливо, без да се обръща към него.

— Благодаря.

Той премести стола от другата страна на леглото, така че когато седна, очите му бяха на половин метър от нейните.

Кейси не можеше да направи нищо друго, освен да го гледа. Беше облечен с кафява риза на бели пръски и прилепнали по тялото му три четвърти панталони от светлокафяво кадифе. Вниманието ѝ бе привлечено не от непретенциозното му облекло, а от загорелите му страни. Без никакво затруднение си бе спомнила тъмния блясък на очите му, но бе забравила буйната му гъста черна коса. Наблюдаваше правилната строга линия на устните му, която се изви в усмивка и омекоти острите черти на лицето му.

Кейси лежеше неподвижно; кръвта във вените ѝ пулсираше под проникателния му поглед. Знаеше, че никога не е изглеждала по-непривлекателна. Руменина обагри бузите ѝ, докато очите му поглъщаха лицето ѝ — синините под очите, неизмитата коса, превръзката, която покриваше бузата и ухото, но не и шевовете по челото.

Златистите ѝ очи проблясваха предизвикателно, когато срещнаха погледа му. Беше мобилизирала всичките си защитни сили. Кейси не можеше напълно да разбере тази вътрешна необходимост да се

защитава от него; тя просто съществуваше и Кейси се оставяше на инстинкта си. Линията на устните му пак се изви, но не достигна до усмивка. Погледите им се срещнаха отново.

— Защо си така сърдита тази вечер? Да не би денят ти да е бил лош?

Искаше ѝ се да каже: „Да, по дяволите, наистина имах лош ден. Всеки ден отсега нататък ще бъде лош!“ Но това щеше да бъде демонстрация на недобро възпитание.

— Съжалявам, не исках да прозвучи грубо. — Чувстваше се, като че ли в гърлото ѝ бе заседнала буца.

Той се наведе напред и тя си представи дъха му върху лицето си.

— Кейси, няма нужда от фалшива учтивост между нас. Ако денят ти е бил лош, просто кажи: „Да, по дяволите, имах отвратителен ден!“

Мили боже! Да не би да чете мислите ми?

— Да, по дяволите, имах отвратителен ден и очаквам да бъде още по-отвратителен утре — промърмори тя почти неразбираемо.

— Така е по-добре. Напълно естествено е да изпитваш яд от това, което ти се случи. Но не го таи вътре в себе си. По-лесно ще ти бъде, ако го споделяш с мен.

Отговорът ѝ не закъсня:

— Ти нищо не разбираш... Та аз съм те виждала само два пъти през живота си.

— В този живот — да, но не и в другите. — Той каза това, за да я предизвикай очите му блеснаха, а кранчетата на устните му се повдигнаха.

— Мисля, че ти липсват няколко парченца от мозайката.

Дан отметна глава назад и се засмя.

— Не ти ли се е случвало понякога да имаш чувството, че нещо е ставало и преди, че преди си познавала някого, че преди си виждала нещо красиво? Това чувство трае само един кратък миг, но през този миг то е съвсем истинско. Точно такива са чувствата ми към теб. Може би сме пътували по Нил като Марк Антоний и Клеопатра или сме пирували в замъка Камелот като сър Ланселот и кралица Гуинивийър, или сме вървели по бреговете на река Дешут като индиански вожд и неговата любима, или сме прекосили широките прерии в дилижанс

като съпруг и съпруга... Помисли малко, приличам ли ти на напълно непознат?

Въпросът му я свари неподготвена. Тя почувства неравния си пулс под настойчивия му поглед. Той приличаше на напълно непознат, но нямаше никога да си го признае.

— Ако съм те познавала в някой предишен живот, сигурно съм била заек, а ти — ястреб.

— Не, ако ти си била заек, то аз също съм бил заек. — Очите му блестяха закачливо. — Животът ни бе кратък, но ние дадохме нашия дял, за да продължим съществуването на вида си.

Стомахът на Кейси се сви от чувството, което тя оприличи на гняв. Гримасата на неодобрение, която отправи към него, подсили дяволитата усмивка, изписана върху лицето му.

Толкова привлекателен мъж сигурно си има някого вкъщи, дори и да не носи венчална халка, помисли си тя. По петите на тази мисъл следваше друга: Силата и нежността му подсказваха, че сигурно би бил нежен и изискващ любовник.

Искаше й се да каже нещо остроумно, с което да подчертае, че разговорът става прекалено личен и че не цени високо хумора му, но щом погледна тъмните му приятелски очи, изгуби контрол върху положението. Усмихна се — една колебаеща се, почти искрена усмивка.

— Ще я оставя, щом се изпуснах — каза тя колебливо.

— Имаш красива уста. Кейси Фароу — рече той нежно. — Ще се погрижа да се усмихваш по-често.

Отново я обзе гняв.

— Недей да упражняваш триковете си върху мен сър Ланселот. Не зная каква игра играеш и какво се надяваш да спечелиш, та подхвърляш цветя. Вече ти казах, че няма да заведа официално дело срещу теб.

Дан включи лампата до леглото и меката светлина прогони сумрака от стаята. Въпреки че все още седеше отпуснат на стола, от него се излъчваше напрежение. Кейси знаеше, че е успяла да го ядоса. Тя гледаше тъмните му очи и се питаше как се стигна до това положение. Къде бяха изчезнали нейната дисциплина и самоконтрол, които бе градила с толкова усилия?

— Кейси, бихме могли да започнем връзката си на чисто. — Лицето му излъчваше строгост, която я накара да потрепери.

— Между нас няма никаква връзка, господин Мърдок. — Чувстваше се малко замаяна и не ѝ достигаше въздух, но бе решила да отговори язвително.

— Разбира се, че има! — Тонът му беше мек, но добре подбраните думи не оставяха място за съмнение относно значението им. — Много те харесвам. На тридесет и четири години съм и ти си първата жена, която желая по друг начин, освен физически, като това не означава, че не те желая и по този начин. Когато ме опознаеш по-добре, ще разбереш, че не раздавам лесно комплименти. Като ти казах, че имаш красива уста, аз имах предвид точно това. Също така мисля, че си твърде цинична.

— Това, което казваш, е абсурдно! Аз не съм... цинична. — Задавиха я сълзи и тя така рязко отметна глава, че потрепери. — Вие не знаете нищо за мен и... личният ми живот не е ваша работа.

— Разбира се, че знам. — Той спря и повдигна въпросително вежди, но Кейси бе твърде объркана, за да реагира. Дан протегна ръка, повдигна косата зад врата ѝ и я прибра под главата. — И косата ти е хубава. Когато бях в апартамента ти, видях плакатите, на които демонстрираш козметика. Откраднах си един.

— Бил си... Бил си в апартамента ми? — простена Кейси, зяпнала от удивление.

— Разбира се. А как мислиш, че нещата ти се озоваха тук? — Той се усмихна на смаяното ѝ изражение.

— Мислех, че Джуди ги е донесла преди някой от полетите си. Тя е стюардеса в една международна компания и живее в съседния... — Думите ѝ несигурно се провличаха.

— Запознах се с Джуди — каза информативно Дан. — Тя ми помогна да подбера нещата, които ще са ти необходими. Каза ми също, че трябвало да платиш наема си. Платих го за следващия месец, така че няма за какво да се притесняваш.

— Страхотен си! Вече шест години живея там, нямаше да ме изхвърлят, ако закъснее веднъж с наема.

— Разбирам, че при сегашните обстоятелства хазяинът ти щеше да изчака за наема, но нямаше нужда. — Той я погледна настойчиво. — Защо си покрила ръцете си? Студено ли ти е?

— Не! Да! — Не можеше да си представи, че тоя може да седи така близо до нея и да я гледа, сякаш познава всяка линия на косата и тялото ѝ. Тя съзнателно си напомняше, че този човек е непознат за нея. Всичко, което знаеше за него, беше това, което той ѝ бе казал.

— Харесва ми да те докосвам — каза той нежно, като прекъсна внезапно мислите ѝ. Ръката му се плъзна под чаршафа ѝ пръстите му обгърнаха ръката ѝ. — Така е по добре. — Той се усмихна, като че ли най-естественото нещо на света беше да я погали.

Кейси почувства топлината на дланта му. Обгърна я дълбоко нежно чувство, но един внезапен спомен я разтърси като светкавица: това се беше случвало и преди! Аз губя разума си, беше следващата ѝ мисъл. Но завладяна изцяло от това, което, чувстваше, тя се отърси от напрежението, очите ѝ потънаха в тъмните дълбини на погледа му и тялото ѝ се изпълни с топлина и непознато за нея чувство на цялост. Не усещаше нищо друго, освен топлината на пръстите, здраво стиснали ръката ѝ.

— Знаех, че ще се отпуснеш, ако те докосна. — Мекият му глас достигна съзнанието ѝ през бученето в ушите ѝ. Лежеше като вдървена. Ръката му бавно се движеше нагоре-надолу, галейки нейната. Тя изпита диво желание да обгърне тази ръка, да задържи допира му. — Трябва да те измъкна оттук, за да те отведе у дома.

— Какво? — Бе се върнала внезапно в реалността. — Какво? — повтори отново и устата ѝ зейна.

Дан се засмя, очите му попиваха лицето ѝ. Здравите му пръсти побутнаха брадичката ѝ отдолу и затвориха устата ѝ.

— Веднага след като те изпишат от болницата, искам да те заведа в моя дом близо до Бенд. Няма да бъдеш в състояние да живееш сама — нито физически, нито психически. Имаме голяма къща. Не е необходимо да се срещаш, с когото и да е, в случай че не желаш. Градът е само на петнайсет минути път, ще ти хареса...

— Спри за момент! Не живеем в Средновековието, сър Ланселот. В двайсети век сме. Когато напусна тази болница, ще се прибера направо в апартамента си и ще се опитам да започна живота си отново. Трябва да изчакам шест месеца, за да мога да се подложа на... пластична операция. Освен това не зная дали застраховката ми ще покрие разходите по операцията и дали все още имам работа. — Тя спря. Не можеше да говори продължително, поемаше въздух често и

по малко заради болките в счупените ѝ ребра. Дан не се възползва от паузата. Той търпеливо изчакваше, поставил ръка върху пулсиращата вена на китката ѝ. — Ти нямаш право да планираш живота ми — изломоти тя набързо. — Нито месец, нито седмица, нито ден! Не бих позволила подобно нещо!

Раздразнена от мисълта, че знае толкова много за нея, тя каза:

— Оставете ме сама, господин Мърдок. Аз съм достатъчно голяма, мога да се грижа за себе си! — И го погледна предизвикателно.

Тишината дълго кънтеше след разгневените ѝ думи. Той се усмихна и кръвта замръзна във вените ѝ. Погледна го панически, защото усмивката му издаваше едновременно заплахата, забавление, непоколебима увереност и възхищение. Осъзна, че гледаше на избухването ѝ като на дете, което се инати. Това я изплаши. Чувството, че ще я следва, колкото и да бяга от него, не я напускаше.

— Възхищавам се на независимостта ти — каза той нежно. — Разбирам, че ти и майка ти сте имали тежък живот, след като баща ти ви е напуснал. Но не позволявай неговата постъпка да повлияе на мнението ти за мен. Няма да те разочаровам. Щастлив съм, че открих моята Гуинивийър, която е на двадесет и седем години, без особено голям опит, но бдителна към мъжете. В теб има някаква свежест, вътрешна красота, която много ме привлича. — Усмивката му издаваше собственическо чувство.

— Изобщо не ме привличаш — излъга Кейси, мъчейки се да му се противопостави, но се чувстваше, сякаш плува срещу силно течение.

— Ти не се възпротиви на целувката ми онази вечер. Бих желал да те целуна отново, ако ми обещаеш, че няма да ми зашлевиш шамар. — Огънчето в очите му я накара да почувства, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите. Беше толкова стъписана, че вместо да отговори леко разтвори устни.

— Мисля, че ще рискувам — каза той и наклони устни към нейните.

Целувката бе нежна в началото; без да бърза, той проучваше дъха и устните ѝ. Езикът му нежно я докосна, но не прониква навътре, като че ли чакаше покана преди първото нежно нашествие. Никой не бе я целувал така преди. Съзнанието ѝ се изпълваше с новите усещания, които твърдите му, но нежни устни пораждаха у нея.

Зави ѝ се свят.

След като тя не се противопостави, той задълбочи целувката си. У Кейси се надигна сладостно чувство ѝ тя усети как с Дан се сливат в едно.

Устните му омекнаха. Те галеха със спокойна нежност, от която времето спираше. Дан повдигна глава; притворените му очи погледнаха нейните и тя примигна под втренчения му взор. Неудържимо вътрешно беспокойствие се надигаше в дълбините на стомаха ѝ. „Нали виждаш? Не можем да контролираме съдбите си, моя Гуинивиър! — Устните му леко докоснаха носа ѝ. — Не се противопоставяй, мила, пусни се по течението! — Той рязко се изправи. — Не казвай нищо.“ Устните му бързо преминаха по нейните и само след миг бе изчезнал.

Кейси се взираше в затворената врата. Да вървя по дяволите, ако не започвам да му вярвам! — мислеше си тя.

ТРЕТА ГЛАВА

— Също така ще ти бъдат доставяни продуктите на Алюър в продължение на пет години — каза Нийл Хамилтън, като че й даваше цялата земя. Движеше се неспокойно из стаята, приближавайки се все повече до вратата. — Ако се отвори някое място в канцеларията по-нататък, ще ти звънна. Междувременно ще получаваш обезщетение. Бог е свидетел, че съм внасял достатъчно в този фонд. — Гласът му звучеше носово от възбудата.

„Хиляди благодарности, Нийл! — горчиво си помисли Кейси. — Зная, а и ти знаеш, че не би държал лице като моето в канцеларията си. Всяка жена, която наемаше, бе подвижна реклама за Алюър.“ Кехлибарените очи на Кейси го гледаха убийствено. Проклет да е! Така би искала да види какво би направил той в нейното положение! Как щеше да го понесе? Дори не можеше да я гледа, копелето!

— Дженифър ще поеме твоя район. О, боже, цяло щастие е, че я наех. — Той спря и погледна Кейси. — Ще ти я пратя да й дадеш някои напътствия.

Кейси срещна хладния му поглед, борейки се да не пропадне в пропастта от ярост и мъка, зейнала пред нея. Събирайки цялата си дисциплина, изградена с толкова усилия през годините на самостоятелност, тя отказа да отстъпи пред този човек машина.

— Не разчитай да й помогна, Нийл. Напускам Портланд — уверено каза тя.

— Не може да не останеш още няколко дни.

— По-скоро няколко седмици — рязко отвърна тя, влагайки красноречие в онова, което не доизказа.

Нийл се приближи отстрани на леглото и я погледна изотгоре, повдигайки правилните си вежди. Кейси трябваше да е сляпа, за да не забележи как по лицето му, на което той старателно придаваше спокоен вид, мигновено премина гримаса на раздразнение. Погледът му бе унищожителен.

— Отказваш да помогнеш след всичко, което направих за теб?

— Да! Точно както и ти отказваш да ми помогнеш, понеже съм имала нещастieto да бъда обезобразена вследствие на катастрофа. Нека твоята Дженифър Каруайлд изучи сама триковете на професията като мен. — Тя повиши глас, въпреки че бе решена да запази хладнокръвие. В нея клокочеше възмущение, ядът ѝ напираше. — Посвещавала съм ти по шестнайсет часа от времето си всеки ден в продължение на седем години. Какво има Дженифър Каруайлд? — изсъска тя, сключвайки поглед с неговия.

— Има естествена красота, която би накарала всяка жена да позелене от завист, щом я види, и да полудее от желание да изглежда като нея — каза той със студена преднамереност. — Ще ти платя за времето, прекарано с нея. Тя е умна, схваща бързо.

— Нямах толкова много пари, Нийл.

— По-добре зарежи тоя сарказъм, Кейси. Забравяш с кого говориш. Ще ти са нужни препоръки, ако искаш да работиш отново.

— Не ме заплашвай, егоист такъв! След пет години твоят бизнес ще замре, защото ти липсва предвидливост да се справяш със съвременния пазар и всичко, което те интересува, е красивото лице и енергичната походка. А сега се пръждосвай оттук...

Кейси прочете напрежението му, той като че се бе свил на топка и се канеше да отмъсти за обидата с физическа сила, ала думите му я раниха по-жестоко от опакото на ръката му.

— Ами ти какво си, Кейси Фароу, освен една белязана пачавра? Никакъв грим няма да ти помогне, никога повече няма да се занимаваш с козметика!

— Сигурно няма. Важното е, че тук, вътре, съм в ред — опита да се защити тя. — А сега се махай! — Изгубила контрол над себе си, тя почти крещеше. — Ти, жалко подобие на човешко същество! Вън! Вън! — Повдигайки се на лакът, тя едва превъзможна стенанията от пулсиращата в главата ѝ болка. Мъжът пред нея, масата край леглото, стаята, боядисана в бяло — всичко се извиваше, потъваше в червените сенки, които заплашваха да я погълнат. От болката в главата ѝ се повдигаше и тя се отпусна в леглото.

— Ще съжалявате за това. — Гласът долетя в замъгленото ѝ съзнание ведно с приглушения шум от отваряща се врата.

— Какво, по дяволите?... Кой сте вие? — питаше Дан, прекосил с две крачки разстоянието до ръба на леглото. Крайчецът на устата му

потреперваше, той стискаше и отпускате юмруци, като че му костваше голямо усилие да не ги използва.

— Аз съм бившият ѝ шеф, ако това изобщо ви интересува. Последният ѝ шеф в козметичната индустрия!

Корави ръце сграбчиха Нийл за раменете и го завъртяха.

— Господине, нямате представа колко малко ви остава да си изгубите зъбите. — В тъмните очи имаше убийствен блясък и Нийл го разбра.

За няколко мига Кейси бе сигурна, че ще припадне. Обзе я паника. Дан, Нийл... бият ли се? Нийл се мъчеше да отблъсне сграбчилите го ръце, а Дан го отнасяше към вратата със силата на ураган.

— Махнете си ръцете от мен! Още не сте чули всичко! — Гласът на Нийл бе изгубил арогантната си нотка и сега приличаше на скимтене.

— Слушайте, защото няма да повтарям. След един час ще бъда в канцеларията ви, за да взема заплатите ѝ. Пригответе чековете за изплащане, плюс едномесечен отпуск. Имате дяволски късмет, че не ви строших и двата крака. А сега вълн! — Мощен тласък изпрати Нийл в коридора.

Кейси не чу затварянето на вратата, нито стъпките, довели едрият мъж до леглото ѝ. Тя лежеше със затворени очи. Ръцете ѝ под завивката бяха вкопчени една в друга, болката от думите на Нийл я пробуждаше отново и отново. Белязана... Белязана... Белязана... Тя не искаше нищо друго, освен да потъне в утешителна забрава и да я обхване приятно вцепенение. И преди бе вкусвала от жестокостите на живота, но нищо не беше я обезсърчавало толкова. За няколко кратки мига ѝ бе отнета цялата воля, смелост, дори способността да разсъждава. Нещо дълбоко и изначално крещеше от дъното на самата ѝ същност, че не бе честно това да ѝ се случва. Сълзите ѝ потекоха, сякаш от дълбините на нейното нещастие. Опита се да се извърне с гръб към вратата. Чаршафът се свлече по рамото ѝ, ала, макар да беше на ръба на истерията, тя го усети и панически го уви около врата си.

Дрезгави хлипове раздираха гърлото ѝ, донасяйки остра болка на измъченото ѝ тяло, а стомахът ѝ бе обзет от гърчове. Да ги превъзмогне не бе по-лесно, отколкото да спре движещ се с пълна пара

товарен влак. За първи път в живота си бе напълно разгромена, смазана...

— Кейси... не плачи. — Дан седна на ръба на леглото. — Загубата на работа не е край на света. Шшт... Не плачи. — Гласът му бе умолителен, но тя не искаше да се успокои. Срамът и унижението, които бе изтърпяла по време на скандала с Нийл, забушуваха с нова сила и тя се съпротиви на ръката върху рамото си. Опита се да я отблъсне въпреки режещата болка в ранените си гърди.

— Върви си — проплака тя. — Не ме гледай! — Издърпа чаршафа върху лицето си.

— Добре, няма да те гледам, ако не искаш. Само не плачи. Това копеле не струва и една сълза от очите ти.

— Ти... не разбираш. Моля те, върви си. — Агонизиращият глас идваше изпод чаршафа.

— Не мога да те оставя в това състояние, Кейси. — Той измърмори нещо цветисто, разкриващо яда му. — Бих могъл да счупя врата на това копеле — изпсува той. Ръката му се промъкна под чаршафа, а пръстите му погалиха гладката кожа от вътрешната страна на ръката ѝ. — Не се притеснявай, че ще загубиш тая вышлива работа. Нещата ще се оправят, обещавам ти.

— Не ме е грижа за работата. — Тихият ѝ глас трепереше, а от плътно затворените клепачи се стичаха сълзи. — Не ме е грижа за... проклетата работа — повтори тя.

— Тогава какво? Шшт... Ще ти стане лошо, ако продължаваш да плачеш. — Гласът му се снижи до дрезгав шепот. — Разреши ми да ти помогна, Кейси. — Съчувствието в гласа му раздразни вече изпънатите ѝ нерви.

— Не ме съжалявай! — нахвърли се върху него тя. — Не се нуждая от теб, нито от когото и да е... — Опита се да изскубне ръката си от хватката му, но пръстите му се затегнаха.

— Не се нуждаеш от моето съжаление. Твоего ти е достатъчно. — Тя ясно чуваше думите, но не намираше смисъл в тях. — Любовник ли ти беше? Затова ли тънеш в самосъжаление?

Проклет да е! Тя отметна чаршафа от лицето си:

— Не! Не бих спала с тази крастава жаба дори и да беше последният човек на земята! — Ядът заглуши болката.

— Добре. Предполагах, че не е твой тип.

— Е, ти също не си моят тип, сър Ланселот, тъй че можеш да се метнеш на вярното си седло и да препуснеш в галоп под залязващото слънце — отвърна тя опърничаво.

— Първо трябва да си лъсна бронята.

Тя стисна зъби. Гореше от желание да бъде някъде другаде, само не тук — безпомощно отпусната в леглото, с ръка, заклещена от пръстите на Дан. По дяволите!

Той прочете мислите ѝ и така повдигна вежди, че ѝ се дощя да го удари.

— Ще трябва да се научиш, скъпа Гуинивиър, болката от разочарованието и мъката се облекчава, когато я споделяш с някого, който те обича. Сега ми кажи какво те тормози, освен факта, че ще загубиш работата си.

— Ако си мислиш, че ще излезеш на бой заради мен, Ланселот, по-добре го забрави. Мога да се боря и сама.

— Изобщо не се съмнявам в това, Гуинивиър. Но ще ти бъде много по-лесно, ако се бия рамо до рамо с теб.

Очите ѝ горяха от възмущение.

— Не съм ти никаква Гуинивиър, по дяволите! Нямам намерение да завърша живота си като монахиня на никой изоставен бряг.

— И аз нямам намерение да свържа в манастир като Ланселот. Но това няма нищо общо с темата. — Тъмните му очи светеха с подигравателен блясък, а устата му се раздвижи от прикритата усмивка. Той се наведе напред, устните му мъчително се докоснаха до нейните.

— Престани!

Дан се засмя.

— Ланселот и Гуинивиър са нямали голям късмет, но това съвсем не значи, че и с нас ще се случи същото.

Тя простена нервно и извърна очи от него. Той се беше ухилил широко. В очите му се четеше предизвикателство.

— Не ми пробутвай повече тия измишльотини с прераждането. Не ми минават. Но ако наистина съм имала друг живот, сигурно съм била Клеопатра, а ти — отровната змия, която ме е ухапала! — Думите ѝ избухнаха от напрегнатите ѝ устни, а в очите ѝ проблясваха светкавици.

Той се засмя високо:

— На мен пък ми хареса да хапя гладките ти страни!

— Радвам се, че ти е забавно — грубо отвърна тя. Тъмните му очи я гледаха дяволито. — Ти май си най-досадният мъж, когото някога съм срещала.

— Благодаря — каза той с подигравателна любезност.

— Поне привлякох вниманието ти. — Измъкна салфетка от кутията на масата и изтри очите ѝ. — Така. Преодоляхме това препятствие, да вървим към следващото.

— Какво препятствие?

— Шшт... слушай. Ще отида в кабинета ти и ще взема чековете ти. Имаш ли някакви лични вещи, които искаш да ти донеса?

— Няма нужда да правиш това. — Тя не можеше съвсем да съживи предишната жилеща нотка в гласа си. — Ще помоля Джуди да ми прибере нещата.

— Наистина ли? — настоя той.

— Да — каза тя уморено. — Линда Макнийс, уредничката, ще почисти бюрото ми.

Дан вдигна слушалката от масичката край леглото:

— Какъв е номерът?

Кейси му го даде и той го набра.

— Линда Макнийс, моля. Здравей, Линда. Обажда се Дан Мърдок, годеникът на Кейси Фароу. — Той закри слушалката с ръка, когато Кейси запротестира отчаяно.

— Не знаехте ли, че е сгодена? Учуден съм, че не ви е казала. О, да, познаваме се от години. (Няколкостотин — прошепна той на Кейси и тя ядно присви устни) Да, ние мислим, че за нея това е добър момент да напусне компанията. Възнамеряваме да се венчаем веднага щом е в състояние. И двамата обичаме децата. (Нямахме възможност да си направим по-рано — прошепна той и Кейси избухна.) След малко ще дойда, Линда. Ще ви бъде благодарен, ако опаковате нещата ѝ, та да ги взема заедно с чековете. — Той намигна на Кейси и святкащите му очи срещнаха предизвикателния ѝ поглед. — Благодаря. Да, тя се чувства чудесно, понеже съм тук и се грижа за нея. До скоро виждане. — Той затвори слушалката.

— Ти... нямаш право да ѝ казваш това! — изсъска Кейси. — Не сме сгодени. Едва те познавам.

— Тя не знае това, Клео.

— Но аз го знам, змийо отровна!

Насмешливи бръчици се появиха около очите му и те проблеснаха към нея изпод гъстите му мигли.

Ръката му намери нейната под завивката и нежно я взе:

— Ще трябва ли да те хапя отново?

— О, Дан! Не прави това с мен. — Тя присви устни, за да не се усмихне. — Не виждаш ли, че не искам да се смея. Искам да бъда гадна и зла. Чувствам се ужасно и искам и другите да се чувстват ужасно. Просто си върви и ме остави да се самосъжалявам.

— Можеш да си гадна колкото си щеш следващата седмица, но не днес и утре.

— Защо следващата седмица?

— Защото няма да съм тук. Заминавам за Япония за около десет дни. Избълвай цялата гадост, докато ме няма. — Той се приближи. Погледът под извитите му вежди бе ясен и търсещ. Последва дълга напрегната тишина. — Ще ти липсвам ли? — почти прошепна той.

Непоносимо бурни чувства заплашваха да я обсебят напълно. Започна да диша тежко, прокара крайчеца на езика си по сухите си устни... Мозъкът ѝ заповядваше да му каже, че ще се радва да не го види повече, но езикът ѝ отказа да изпълни заповедта. Очите ѝ се затвориха, за да прикрият дилемата и се отвориха рязко, когато почувства нежния допир на устните му върху бузата си. Гърчейки се в клопката, в която той я постави, навеждайки се над нея, тя едва доловимо извика в знак на протест.

— Шшт... Шшт... — Гласът му бе утешителен. Устните му се движеха по бузата ѝ, докато тя безуспешно се мъчеше да запази самообладание.

— Напълно ли те обърквам? Може би напредвам прекалено бързо? — Гласът му беше плътен. — Кейси, не играя никакви игри. Когато намеря нещо, което желая, аз го спечелвам.

Самоувереността му, безусловната му надменност предизвика тръпки на възбуда у нея, въпреки че умът ѝ се бунтуваше срещу тях. Направи последен опит да наложи контрол върху съзнанието си, но разбра, че сетивата ѝ открито се бунтуват срещу допира на устните му, които докосваха клепачите ѝ, устните ѝ, притискаха се нежно, хапеха леко, галеха, обсебваха. Той повдигна глава и я погледна въпросително.

— Моето отсъствие ще ти даде време да свикнеш с мен. Няма да избързвам с нищо, но когато се върна, ще трябва да вземем някои решения.

Объркване затъмни очите на Кейси, докато зашеметеното ѝ съзнание се блъскаше да намери отговор. Отърколи безпомощно глава на възглавницата, устните и се приготвиха за думата „не“, но не я изрече.

Той наблюдаваше как лицето ѝ сменя постоянно изражението си.

— Сега отивам да говоря с доктора, после ще прибера нещата ти и ще ги занеса в апартамента ти. Какво да правя с чековете? Ще ги вложа в банката, ако ми дадеш влоговата си книжка.

Той си тръгна, стигна с бързи сигурни крачки до вратата, обърна се и ѝ хвърли усмивка през рамо, преди да изчезне в коридора.

Кейси дълго лежа неподвижно и безуспешно се опитваше да осъзнае думите му. „Когато намеря нещо, което желая, аз го спечелвам...“ Не можеше да прогони тези думи от съзнанието си. Никога преди това не е била така уязвима. Беше физически и емоционално изцедена. Дали това беше причината да позволява на този мъж да поеме изцяло контрол над живота ѝ? Следващия път, когато го види, обеща си тя, ще му благодари за всичко, което е направил за нея, и ще му каже да я остави на мира. О, боже господи, мислеше си тя, нямам нужда от това!

* * *

Дан замина за Япония в понеделник. Отби се за кратко в неделя вечер и Кейси се опита да му обясни чувствата си.

— Аз ще съм излязла от болницата, когато се върнеш. Благодаря ти за всичко. Наистина много ми помогна. Не бих искала да си мислиш, че не оценявам какво направи за мен, но мога да продължа нататък и сама. Винаги съм го правила. — Тя седеше на стол до леглото. За първи път го гледаше от изправено положение. Той изглеждаше някак си по-голям, по-уверен в себе си от друг път.

— Знаех си, че ще изглеждаш точно така в синия халат — каза той, без да обръща внимание на подготвената ѝ реч. — Когато се

върна, ще говоря с доктора и ще уредя график за прегледите ти, после ще заминем за Бенд. Много ще ти хареса там.

— Дан, млъкни! Дяволски съм уморена от твоите планове. Казвала съм ти го многократно! Не си малоумен, та да не можеш да го разбереш.

— Не, Кейси. Не съм малоумен, просто съм взел решение. Майка ми има в Бенд къща, която се нуждае от някой, който да я поддържа. Мама пътува често и не може да намери подходящ човек да се грижи за къщата, докато отсъства. Тази работа ще бъде идеална за теб. — Той седна на ръба на леглото. Тя почувства болезнено осезаемо широките му гърди и стройното му мускуесто тяло. Излъчваше повече мъжественост, от който и да е друг мъж.

— Все още ли се опитваш да изкупиш вината си? — попита тя остро, защото искаше да каже нещо, с което да прикрие чувството, че е победена.

Ръката му се протегна напред, сграбчи нейната и я измъкна от джоба.

— Защо винаги криеш ръцете си? — Разпери пръстите ѝ върху дланта си и нежно погали заздравяващите шевове по ръката ѝ.

— Не си сляп, можеш да разбереш! — Тя го погледна гневно и се опита да измъкне ръката си, но той вкопчи един от ранените ѝ пръсти и отказа да я пусне.

— Наистина ли красивият външен вид е толкова важен за теб?

— Мислиш си, че съм глупава и суетна, нали? Нека ти обясня, господин Дан Мърлок: една жена трябва да използва всички средства, с които разполага, за да оцелее. През последните седем години си изкарвах прехраната с тези две ръце. Грижех се за тях като за някой скъп инструмент. Погледни ги сега. Как биха изглеждали, държейки шишенце с лосион за кожа или блестящ лак за нокти?

— Не бях поглеждал нещата от този ъгъл. — Загрижеността в гласа му и нещастното изражение на лицето му почти я поразиха. Преглътна буцата, която се надигаше в гърлото ѝ, и извърна поглед от него. По дяволите, защо трябва да бъде толкова състрадателен? Бе връхлетял внезапно в живота ѝ, но беше по-загрижен за нея и ѝ бе оказал повече помощ, от който и да е друг след смъртта на майка ѝ. Кейси не знаеше как да се справи и се криеше зад престорена шеговитост.

— Поне мога да избърша собствения си нос, докато оплаквам нещастията си. — Искаше да се усмихне, но устните ѝ бяха като от гума. Опита се да говори леко и гладко, но гласът ѝ подрезгавя.

— Вземаш ли все още болкоуспокояващи?

— Не вземам повече хапчета, отколкото са необходими. Не вярвам в тях.

— Добро момиче! Постъпваш точно като мен. — Той бавно се изправи и се извиси над нея. Тя не направи опит да повдигне глава, за да го погледне. — Помисли върху предложението да се грижиш за къщата на майка ми. Ще го обсъдим, когато се върна.

— Мога да ти отговоря още сега — не става! Не съм в отчаяно положение. Нямам нужда от подаянията на семейство Мърдок. Благодаря ти, но не желая — каза тя решително.

Дан седна отново на леглото.

— Понякога изпитвам огромното желание да те напляскам. Гордостта е чудесно нещо, но ти я държиш пред себе си като щит. Свали го, Кейси, няма място за гордост между теб и мен. — Изражението му придоби недвусмислен израз и през ума ѝ мина мисълта, че от него ще излезе непоколебим противник. Имаше силни рамене и ръце. Чудеше се дали някога бе работил като дървар.

Погледът му обхождаше лицето ѝ. Тя знаеше предварително за посещението му, но не направи никакъв опит да се разкраси, освен че среса косата си. Беше я подстригала малко по-къса около лицето си, за да пада напред върху бинтованото ухо и да прикрива дълбокия червеникав шев на челото ѝ.

— Сигурна съм, че умът ти е още в Средните векове, Ланселот, когато жените са били бити, щом са отказвали да се подчинят или да следват господарите си. Сега сме в дваисети век и аз може да съм девица в беда, но не се нуждая от чужда помощ. Няма причини да се чувстваш отговорен за мен. Няма причини да се караме. Ние сме непознати един за друг и мисля, че е най-добре да си останем такива.

Внезапното присвиване на очите му я предупреди, че е ядосан и тя се въздържа да продължи. Нарочно извърна глава, за да обърне към него профила си.

— Това не е вярно, Кейси, и ти го знаеш, но сега няма да споря. — Гласът му дереше нервите ѝ, както тебешир — черна дъска. Тя не можеше да възпре вълната от раздразнение, от която я побиваха

тръпки. Странно, мислеше си, как гласът му може да бъде така успокояващ в един момент и толкова дразнещ с остротата си в следващия. Не бе лесно да проумееш този мъж.

Но сега гласът му бе подозрително мек.

— Искам чувствата между нас да са по-добри, когато си тръгвам, но очевидно няма да ми позволиш да го постигна.

— Започваш да разбираш. — Последвалата тишина я накара да се засрами от думите си, както никога досега. Трябваше да се извини. Да бъде груба бе против природата ѝ, особено към този човек, независимо че я дразнеше. — Съжалявам, Дан. — Обърна очи към него, мразейки се, че не може да удържи сълзите си. — Моля те... Опитвам се да се преборя с тази промяна в живота ми. Трудно ми е да се справям, с каквото и да е друго. — Беше горда от тона на гласа си, който никак не издаваше дивото биене на сърцето ѝ.

Топли пръсти погалиха лицето и ухото ѝ. Тъмните очи я изучаваха.

— Разбирам как се чувстваш, но ще ти бъде по-леко, ако спреш да се бориш с мен... и със себе си. Няма да говоря повече за взаимоотношенията ни. Ще се върна другата сряда и ще те изпишем оттук. — Кейси облегна глава на стола, за да може да го вижда. — Изправи се, Кейси — каза той със затаен дъх и очи, приковани в пламналото ѝ лице. — Искам да те видя изправена, преди да си тръгна.

Кейси откри, че механично се подчинява. Усещаше слабост в коленете, но се изправи, вперила очи в лицето му. Можеше да почувства топлината на тялото му и топлината на кръвта ѝ, предателски нахлула в лицето ѝ. Наведе глава, за да прикрие руменината си и погледна към ръката му, която държеше нейната. Силни пръсти я хванаха за брадичката и повдигнаха главата ѝ така, че погледът ѝ срещна неговия и всички свързани мисли изчезнаха от съзнанието ѝ.

— Исках да те видя изправена до мен — каза той нежно. — Бих желал да те прегърна, но се страхувам да не те нараня. — Тя изучаваше лицето му. Не можа да разбере нищо друго, освен че беше учуден от изражението ѝ. — Защо си изненадана?

Кейси отвори уста, но не проговори. Овлажни сухите си устни. Сякаш беше във вакуум, който я теглеше към него.

— Ти си... по-висок, отколкото си мислех — каза тя.

— Ти също и това ме радва. Няма да е необходимо да се навеждам много, за да те целувам. — Думите му бяха толкова тихи, че едва достигаха слуха ѝ. Странни усещания се преплитаха в нея. Искаше ѝ се да подхвърли нещо шеговито ѝ остроумно, но ръцете върху гърба ѝ — може би единственото място от тялото ѝ, пощадено от летящото стъкло — и чувственият танц на пръстите му блокираха способността ѝ да мисли разумно.

— Ти си една измамница, моя Гуинивиър. Отвън приличаш на напълно освободена жена, но дълбоко в себе си си нежна, ранима и много би желала да имаш някой, с когото да споделяш радостите и мъките на живота. Решил съм да бъда този мъж, но трябва и ти да го приемеш. — Той се усмихна, твърдите му устни се разтегнаха и откриха равните му бели зъби. Дяволитата му, закачлива усмивка изведнъж върна Кейси в реалността.

— Защо винаги трябва да казваш нещо, което да ме ядоса? — Отчаяно се надяваше, че той не усеща колко е развълнувана.

Той се изсмя тихичко, лицето му се оживи.

— Просто не мога да устоя. Харесва ми как реагираш, когато те дразня. — Ръката му беше на врата под косата ѝ, той лекичко го притисна. — Положи глава на рамото ми за момент и ще видиш колко е удобно. Няма да те притискам, макар че много ми се иска. — Мекият му глас се проточи и тя неусетно му се подчини. — Това ли е ранената ти гърда? — Пръстите му нежно докоснаха превръзката.

— Да — промърмори тихо тя.

Дълго стояха така; гладката ѝ буза, положена върху рамото му, а огромните му ръце — нежно галещи гърба ѝ. Кейси затвори очи и се остави да бъде завладяна от мига. Чувстваше мекия плат на ризата му, чуваше туптенето на сърцето си, вдъхваше познатото ѝ вече ухание на дъха му. Приятно ѝ беше да е прегърната от силни мъжки ръце, да е защитена и... Обичана.

Очите ѝ внезапно се отвориха. Какво ставаше с нея? Какво правеше тя? Не можеше да изпадне в положение на зависимост от този мъж... или от когото и да е друг!

— Не. Не... — каза тихо той, усещайки, че тя се отдръпва. — Остани така и ме целуни за довиждане. Приличаш на птичка, пърхаща с криле. Хайде, целуни ме. Ще имаш десет дни да решиш дали ти е харесало или не.

Без да се замисля, тя затвори очи, повдигна лице и предложи устата си. Устните му се притиснаха леко и нежно към нейните и Кейси отговори бързо с кратки топли целувки.

— Дори дамите от сънищата ми нямат такъв сладък вкус, моя Гуинивийър. — Той дишаше срещу устните ѝ.

Лъчистите му очи се взираха в нея, главата ѝ се замая после устните им отново се докоснаха. Притиснаха се един до друг спокойно и сладостно, без да обръщат внимание на отминаващото време. После той се отдалечи от нея.

— Пази се, докато ме няма.

— Ти също — продума тя засрамено.

Той се усмихна и я целуна едва доловимо, преди да се обърне рязко и да излезе от стаята.

Кейси погледна затворената врата и се зачуди каква беше тази странна лудост, която я обземаше, щом Дан беше до нея. Повече от вероятно е, мислеше си тя, че виждаше Дан Мърдок за последен път. Целувките му бяха един приятен момент от живота ѝ, но всичко бе свършило. Сега можеше да започне да мисли за по-важни неща.

Съблече халата си и легна в леглото, но умът ѝ някак си отказваше да се заеме с по-важните неща, а мисълта за високия тъмнокос мъж не я напускаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

Кейси се ухили на приятелката си Джуди.

— Не. Сега ще си разпоря всичките шевове и ще се наложи да викаш парамедици.

— Всезнайкото си е отново вкъщи. — Джуди въздъхна и подаде на Кейси запотена чаша, увита в салфетка. — Изпий това дайкири и ми разкажи как ти хрумна лудата идея да се прибереш у дома.

— Не можех да си представя, че бих могла да издържа на онова място дори минута повече. — Кейси се изтегна на удобния си фотьойл и огледа апартамента. — Благодаря, че си поливала цветята ми, изглеждат прекрасно.

— Няма защо. — Джуди се сви на края на кушетката. Имаше осемдневна почивка между полетите веднъж месечно и сега я ползваше. — Така. Искам да чуя последните новини, и между другото — изглеждаш чудесно, като се има предвид какво си преживяла.

Кейси ѝ хвърли бърз подозрителен поглед. Бяха приятелки толкова отдавна, че нямаше нужда да се държат престорено помежду си.

— Откога смъртта, па макар и понапудрена, изглежда чудесно?

— Няма нужда да ти казвам, че си имала дяволски късмет. Знаеш го.

Джуди беше дребно русо момиче със заразителна усмивка и неизчерпаема енергия. Не беше красавица, но беше хубава. Кейси я бе научила как да постига най-доброто с онова, с което разполагаше — големите кафяви очи и безупречната кожа.

— Имах късмет, че останах жива, но всичко останало в живота ми се сгромоляса. — Тя примижа за момент, после погледна Джуди право в очите. — Когато нещо подобно се случи, разбираш колко струваш за другите. Все още не мога да повярвам, че Нийл ме уволни след толкова години работа за компанията му.

— Нийл Хамилтън е едно нещастно копеле! Ти вече бе работила в тази фирма няколко години, когато той се появи на сцената. Завиждаше на способностите ти и когато ти се противопостави на повишението му, чашата преля. Изчакваше подходяща възможност да се освободи от теб.

— Но най-страшното е, че е прав. Аз не мога да работя повече като демонстратор.

Джуди я погледна ужасено:

— Сега не, но по-нататък? Боже господи! Хиляди жени имат петна по лицата и ръцете си. Ако можеш да им покажеш как да изглеждат добре въпреки недостатъците си, те ще хукнат към щанда да си купуват Алюър.

— Звучи добре, но Нийл не може да го разбере.

— Алюър не е единствената фирма за козметика на света — разгорещено продължи Джуди. — Някаква японска фирма се опитва да пробие на пазара в Щатите. Срещнах се с техния представител и съм сигурна, че мога да ти уредя разговор с него.

Кейси неволно докосна бузата си, стомахът ѝ се сви, като си представи разговорите, през които трябваше да премине, за да си намери работа. Щеше ли да има сили да издържи на любопитните погледи и многобройните въпроси? Дали някога щеше да си върне някогашната вяра в способностите си?

— Може би по-нататък, не сега. Само мисълта за разговор ме кара да потръпвам. Трябва да се стегна и да реша с какво ще се занимавам, за да се издържам. Застраховката ми ще покрие стойността на пластичните операции, а Дан е платил сметката в болницата. Имам малко спестявания, пък и Еди ми върна петстотинте долара, които ми дължеше. Но все пак трябва да се захвана с нещо.

— Мога да те разбера. С какво искаш да се захванеш? Освен демонстрациите, козметичната индустрия има и други страни.

— Не искам да се занимавам повече с козметика — каза Кейси равнодушно.

— Но... погледни от какво се отказваш! От всичко, което знаеш, от целия си опит!

— Не се отказвам от опита си. Просто ще го оставя настрана, може някой ден да го използвам отново, но не сега.

Джуди изпразни чашата си и пусна краката си на пода.

— Искаш ли още едно питие?

— Да, защо не? Мога да си седя така и да се напия.

— Няма да е зле.

Кейси затвори очи, докато Джуди приготвяше питиетата. Внезапното решение да напусне болницата, спорът с доктор Мастърс, който ѝ повтори многократно, че Дан Мърдок бе настоял тя да остане, докато той се върне, събирането на багажа, телефонният разговор с Джуди и пътуването до вкъщи я бяха изморили повече, отколкото очакваше.

Кейси отвори очи и видя Джуди изправена пред нея с чаша в ръка.

— Трябва да се освободя от влиянието на този мъж или не след дълго ще ухапя въдицата — промърмори неясно тя.

— Предполагам, че говориш за Дан Мърдок. На твоето място бих ухапала въдицата по всяко време. — Джуди се сви отново на кушетката, без да отделя очи от приятелката си.

„Защо подхванах тази тема? — зачуди се Кейси. — Питието трябва да е виновно.“

— Че за кого друг? — каза на глас.

— Защо не го харесваш? Според мен той е като Том Селек и Бърт Рейнолдс, взети заедно.

— Не е моят тип. Не харесвам властни мъже.

— Това са глупости. Ако намеря мъж, който да ме увие в коприна, да ме пхне в лимузината си и да ме отведе на далеч, може да бъде властен колкото си ще.

Кейси се засмя.

— Точно такива си ги имала много. Какво ще кажеш за онзи грък, който отложи полета си до Ню Йорк и спа на черджето пред вратата ти?

— Беше дебел. Би могъл да ме смаже под двойната си брадичка. — Джуди направи гримаса и Кейси отново се разсмя. — Този мъж е хлътнал по теб, Кейси — каза тя сериозно. — Зададе ми милион въпроси.

— И ти, предполагам, му издрънка всичко.

— Мида моя, дори да беше руски шпионин, бих му казала как се прави водородната бомба.

— Добра приятелка се оказа, няма що.

— Не обвинявай мен. Защо ли не мога да намеря човек като Дан по време на някой от полетите си? — В гласа ѝ се четеше искрено съжаление. — Знам, че семейството му е в дърводобивната промишленост, но според мен не на това се дължи... грубоватият му вид. Можех, разбира се да предположа, че някое дърво е паднало върху него и му е изкривило носа, но когато видях снимката му в спортното списание, всичко ми стана ясно. — Светлите ѝ очи стрелнаха Кейси. — Както ѝ да е... фактите са си факти. Загадката е разрешена. Предполагам, че той ти е разказал всичко това. Защо не си ми казала нищо? — Джуди се опитваше да си придаде невинен вид.

— Би ли благоволила да ми разкажеш за какво става дума? — попита Кейси, преструвайки се на възмутена. Знаеше, че приятелката ѝ увърта, за да я смае изведнъж с новината. Това беше едно от нещата, които Кейси харесваше в приятелството им — небрежността, с която обсъждаха важни неща.

— Добре де... знаех си, че ще споменеш нещичко, ако ти беше разкрил, макар да съм изненадана, че не ти е разказал нищо. Когато разгръщах списанието и видях снимката му до заглавието *КАНАДА ПРИВЕТСТВА ЛЮБИМИЯ СИ РЪГБИСТ* едва се сдържах да не скоча и да не се развикам в самолета: Хей, аз го познавам, той е невероятен!

— Ръгбист значи? — спокойно каза Кейси. — Мислех, че ще ми съобщиш, че е сенатор или нещо подобно.

— Сенатор? Кой ще ти вдига шум за някакъв смачкан стар сенатор?

— Губернатор, който иска да стане сенатор.

— Добре де, не си ли изненадана? — Джуди изглеждаше разочарована.

— Не много — каза бавно Кейси. — Да, сър Ланселот би се чувствал като у дома си на бойното поле — било то игрище за ръгби или рицарски турнир.

— Чудя се защо не ти е казал! Или пък на мен? Разговаряхме дълго и приятно, докато опаковахме нещата ти.

— Не се и съмнявам, че е било приятно — каза Кейси.

— Между другото ще ме закараш ли утре да потърся някоя запазена стара кола? Изплатиха ми застраховката за моята, но за нова не е достатъчна.

— Разбира се. Може да намерим кола, която някоя възрастна дама е използвала да ходи в неделя на църква.

Джуди допи питието си и остави чашата на масичката за кафе.

— Между другото утре вечер имам много специална среща — каза тя, а кафявите ѝ очи грейнаха от възбуда. — Невероятно красив е. Висок, с черна коса, с мустаци и хубави сини очи. Прехвърлили са го тук от Джаксънвил и говори с най-сексапилния южняшки акцент, който съм чувала. Ще го доведе да пийнем по едно питие, преди да излезем.

— Надявам се, че си го проучила. Не е женен, нали?

— Да, мамо, проучих го. — Кафявите ѝ очи премигнаха с престорена свенливост. — Не е женен. Запозна ни една колежка стюардеси, чийто приятел работи за същата компания. Освен това не носи халка — добави тя с комичен глас.

— О, това е сигурен знак — отвърна Кейси саркастично, преди да се умилюва и да престане да се заяжда с Джуди. — Познаваш ли някой, който би искал да наеме апартамента ми за няколко месеца?

— Какво? Искаш да го преотстъпиш за известно време? Какво смяташ да правиш, за бога?

— Не знам, но каквото и да е, няма да го правя в Портланд. Мисля да отида до Салем или Корвалис. И едното, и другото място са достатъчно близо, за да мога да се връщам за прегледите при доктора. Не мога да си позволя да плащам наема на този и на още един апартамент. Въпреки това този ще ми потрябва по-нататък. Затова най-лесният изход е да го преотстъпя за шест месеца.

— Кога смяташ да заминеш?

— Колкото може по-скоро. В събота, ако успея да намеря кола.

— Едва ли ще си в състояние да заминеш за, където и да е в събота — възпротиви се Джуди. — Слаба си като новородено коте. Защо бързаш толкова да напуснеш града?

— Не искам да се виждам с никого. Нито с Линда, нито с когото и да е от хората от работата ми. Особено с онези, с които бях на море това лято. Не мисля, че ще понеса да ме наблюдават крадешком, нито пък снизхождението им. Просто искам да остана сама за малко.

Джуди като че изтрезня.

— Добре, добре. По дяволите, мисля, че знам как се чувстваш. Позволи ми обаче да те закарам до, където искаш да отидеш и да ти

помогна да намериш стая или апартамент. След като се настаниш, мога да се върна с автобус или самолет. Не ти се налага да започнеш да си търсиш работа веднага, нали? Можеш да си починеш няколко седмици, докато дойдеш на себе си?

— Бих могла, ако не трябваше да се безпокоя за този апартамент.

— Остави това на мен. Може би ще успея да го дам под наем на Глен. — Тя потри ръце и облиза устни. — Няма ли да е уютно така?

— Глен, разбивачът на женски сърца от Джаксънвил? — Кейси знаеше, че приятелката ѝ бе забелязала сълзите, бликнали в очите ѝ, но не им бе обърнала внимание, осъзнавайки, че това, от което се нуждае, не е съчувствие.

— С положителност — дяволито отговори Джуди. — Планът ми е добър, а?

— Чудесен, ако успееш да го приведеш в действие.

— Ще вложя цялата си скаутска енергия. — Тя се изправи, повдигна фланелката си и затвори ципа на избелелите си дънки. Ухили се глупаво. — По-удобно е, като не го затварям. Тия дънки се свиват след всяко пране.

— Тъй ли? Дънките са ти най-малко от пет години. Хайде признай си, че нощните закуски ти се лепят.

— Пестя си парите за „фермата за дебелани“. Би било върхът на лукса — да си хапваш каквото си пожелаеш и да посетиш едно луксозно място, където те гледат и те масажират, докато сваляш излишните килограми.

— Колко ще трябва да сваляш? Три килограма? Да видим... Това прави хиляда долара на килограм. Доста скъпичко за една стюардеса.

— О, замълчи! И за самата теб не е добре да си чак толкова практична. Ще си обирам парцалите, та да си починеш. Утре денят ни ще бъде дълъг. Ще сложа от любимата ти здравословна храна в хладилника, в случай че поискаш да закусиш. — Тя се обърна на вратата. — Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. Благодаря за всичко. — Дрезгавият глас на Кейси издаваше, че се е разчувствала.

Джуди винаги избягваше да разкрива по-сериозни емоции — ако това изобщо беше по силите ѝ.

— Тъ... няма нищо. — Тя небрежно махна с ръка. — Спасявам девизи в беда всеки божи ден. Чао, ще се видим утре сутрин.

Девици в беда! — помисли Кейси горчиво. Преди три седмици тези думи нямаше да значат нищо за нея. Сега в съзнанието ѝ проблеснаха грубите черти на Дан Мърдок. Щеше ли отсега нататък всичко, свързано с рицари, крале и замъци, да ѝ напомня за Дан?

След като Дан замина за Япония, на Кейси ѝ трябваха два дни, за да въведе порядък в мислите си и да приеме факта, че всякаква връзка с него бе немислима. Тя не искаше да се привързва и мразеше тази странна малка пеперуда, която весело се рееше в нея, когато той я целуваше. Нямаше начин той да я харесва в сегашното ѝ състояние и какъвто и театър да разиграваше, тя не искаше роля в него. Вероятно беше от онези, които обичаха да се правят на мъченици — бе убедил себе си, че е отговорен за злополуката и бе решен да изкупи греха си. Нищо не можеше да я накара да се грижи за къщата на майка му, макар това да бе цял свят за болната му съвест.

В притихналия апартамент Кейси стисна очи и съзнателно извика в мислите си отражението си в огледалото от онази първа сутрин, когато съзря голото си тяло. Гръдта, която бе лошо порязана от натрошеното стъкло... Бродерия от набръчкани белези с цвят от керемиденочервено до тъмновиолетово покриваше корема, бедрата, раменете и горната част на ръцете ѝ. Тогавя тя хвана косата си отзад и попи с поглед в цялата ѝ дълбочина грозната рана, пресичаща челото, бузата, ухото ѝ и продължаваща надолу по тялото ѝ.

За частица от секундата Кейси си въобрази, че вижда някакво чуждо тяло, после заплака тихо от мъка по стройната си безупречна фигура отпреди месец. Тя не беше ѝ се възхищавала, бе вземала за нещо естествено гладката като сатен кожа на лицето, раменете и ръцете си. Гардеробът ѝ беше пълен с рокли и блузи с изрязани деколтета и без ръкави, които никога повече нямаше да облече. При вида на голото си тяло тя с ужас осъзна, че не би могла да има физическа връзка с мъж. Мисълта, че ще разкрие голотата си пред очите на мъж я изпълваше с жлъч дори сега, дни след като това ѝ бе хрумнало за първи път.

Звънът на телефона я изтръгна от болезнените размисли.

— Кейси, обаждат се Линда. Звънях в болницата и ми казаха, че си у дома. Смятах да отскоча да те видя тази вечер и да ти разкажа последните новини от компанията. Също така искам да чуя за новия ти

мъж. Мили боже! Къде го намери? Чух, че не само бил в талаша, извинявай за двусмислицата, но бил известен канадски ръгбист.

— Правилно си чула. Кажи ми премести ли се Боби в новото училище?

— Да, единственото ми отроче е вече кадет във военното училище и къщата ми е като гробница. Мислех си, че може да се отбия тази вечер, ако ти се иска да има някой наоколо.

— Благодаря, че си се сетила за мен, Линда, но... мисля, че баща ми ще е при мен, пък и се чувствам, като че валяк е минал върху ми. Да се видим някой друг път, а?

— Разбира се. Искам да знаеш обаче, че аз и останалите момичета чувстваме, че нашият високоценен шеф се е отнесъл с теб като неблагодарник. Много съжалявам, Кейси! Ако не беше толкова трудно да се намери работа, щях да му кажа на тоя надут мухльо!

— Благодаря, може да е за добро. Ще направя усилие да се отърся и да опитам нещо ново. Имам чувството, че в последните няколко години съм била като кон с капаци — не съм виждала нищо друго, освен работата си.

— Ами че той и Дан каза, че и без това си щяла да напуснеш, като се ожените. Тъкмо ще имаш време да се подготвиш за голямото събитие. Между другото кога го планувате?

— Тъъ... не сме решили. Благодаря, че се обади, Линда. Сигурно ще се видим скоро. Чао.

Раздразнението от това, че Дан продължава да разпространява слуха, че ще се женят, изтръгна Кейси от депресията.

* * *

— Кога реши, че искаш да отидеш в Нюпорт? — Джуди натисна газта и колата набра скорост, за да изпревари голям камион, превозващ трупи.

— Не зная. Нюпорт е чаровно старомоден. Мога да си позволя да бездействам две-три седмици, преди да започна да си търся работа. Струва ми се, че ще ми е приятно да се усамотя. Туристическият сезон е към края си и смятам, че ще намеря място на прилична цена.

Кейси се чувстваше по-добре сега, след като бе вече на път. Задната седалка на колата бе натоварена с дрехи, книги, малкия ѝ телевизор и вързоп чаршафи, от които смяташе, че ще се нуждае, щом като наеме малък апартамент, със самостоятелно домакинство. Прозорците на колата бяха отворени и късата коса на Джуди се развяваше във всички посоки. Кейси носеше триъгълен шал, който придържаше косата ѝ към челото и покриваше ушите ѝ.

— Погледни какви огромни череши! — възкликна Джуди. — Ще си купя, преди да си тръгна, дори и да са докарани от Калифорния.

На табелата пишеше: „Череши, бензин, вила под наем“. Джуди отби в алеята и след половин час надписът „под наем“ бе свален. Бензиностанцията и плодovия пазар държаха двама пенсионери от Салем. Между дърветата бяха разположени четири бунгала, Кейси нае крайното. Беше едностайно, с баня, грубовато, но удобно и само на няколко пресечки от плажа.

— Би ми се искало да остана поне седмица — каза Джуди, след като разтовариха колата. — Само че може, докато се връщам в Портланд, да срещна в автобуса непознат красавец с широки рамене, тънка талия и мускулести бедра.

— Не се надявай.

— Няма, той видя първо теб.

— Казах ти, че не искам да чувам и думичка за Дан Мърдок!

Джуди остана до понеделник сутринта. Отидоха до Нюпорт, откъдето взе автобуса за Корвалис. След като напазарува в супермаркета, Кейси се върна в бунгалото и паркира колата под навеса. Умори се, докато разтовари покупките. Беше благодарна, че може да си лежи в леглото и ако поиска — да подремне, без някой да я безпокои.

Изнизаха се вторник и сряда. Кейси се излежаваше на слънце пред бунгалото, правеше кратки разходки по плажа и прочете три евтини романчета. От време на време отскачаше до будката за вестници или за пакет плодове и внимателно избягваше по-сериозни разговори от „Здравейте, как сте днес?“ с хазаите си и другите курортисти. Бе забелязала как касиерката погледна ръцете ѝ, когато си плащаше покупките, и почти очакваше да промърмори: „О, бедното дете!“ или нещо от този род. Все още не беше достатъчно силна да го преглътне, затова трескаво се оттегли в бунгалото си.

Най-лошият ѝ ден бе срядата. Колкото и да се мъчеше, не можеше да се освободи от мисълта, че на този ден Дан се връщаше от Япония. След като бе тръгнал, тя успя да си втълпи, че заминаването му е било приемлив начин да прекъсне посещенията си в болницата. Той вече бе подписал необходимите документи, с които поемаше болничните разноски. Трябваше да признае, че бе мило от негова страна да плати, без каквито и да е кавги между нейната и неговата застрахователна компания. Беше ѝ казал, че случаят е приключен и че компанията му ще плати.

Същия ден по някое време ѝ хрумна, че ако съществува съвършен актьор, то това е Дан. Изглеждаше така искрен, толкова нежен. Лесно можеше да се влюби в него, ако беше изложена на чара му по-дълго време. Ха! Тя изсумтя, възмутена, че изобщо може да мисли за него. Доколкото го познаваше, бе вероятно той да бъде един Еди Фароу със съпруга и шест деца у дома.

Към края на седмицата Кейси можеше да се разхожда до града и обратно, без да се изтощава напълно. Откри магазин за здравословна храна и си купи смес от орехови ядки, стафида и жито на зърна. Никой не обърна особено внимание на високото момиче с избелелите дънки и раздърпания пуловер, с шал, увит около косата, и килната над очите широка шапка. През деня времето все още бе топло. Първи септември бе минал, децата бяха тръгнали на училище, тъй че туристите идваха само за събота и неделя.

Кейси кроеше планове за бъдещия си живот с хладнокръвна прецизност. След няколко седмици ще отиде до Салем или Корвалис и ще прегледа обявите за работа. За нея нямаше особено значение каква ще бъде работата, просто ѝ беше необходимо нещо, с което да се издържа, докато чакаше серията операции, които щяха да отстранят белега от лицето ѝ и да възстановят липсващата част от ухото ѝ.

Докато не работеше, реши тя, щеше да използва свободното си време да шие дрехи, които ще продава в магазина, дето смяташе да отвори в някой от малките плажни курорти. Шитите на ръка изделия се продаваха на високи цени, а тя бе отлична шивачка. В продължение на години си бешешила сама дори дънки със собствена емблема. Обичаше облеклата и знаеше, че ѝ идеше отръпки да добавя нещо свое, което ги правеше неповторими. Кейси с часове разглеждаше модни списания всеки ден, водеше си бележки и екипираше. Откакто си бе

поставила цел, светът изглеждаше по-весел и тя бе сигурна, че след време нямаше дори да си спомня за онези тъмносиви очи...

Неделните туристи си тръгнаха, градът и плажът отново потънаха в тишина. Към средата на седмицата Кейси извървяваше няколко километра на ден. Самоуважението ѝ нарасна, откакто упражненията и добрата храна вляха сила в тялото ѝ. Щеше да преживее травмата, както двете с майка ѝ преживяха, когато Еди ги напусна, и както преживя смъртта на майка си — а тогава бе само едно объркано момиче.

В петък отиде до града с колата, за да напазарува за почивните дни. Купи си нов роман от любимия си автор и няколко списания. Докато наблюдаваше как отварят магазините за неделните посетители, укрепваше увереността ѝ, че едно магазинче за саморъчно направени дрехи би могло да ѝ носи печалба.

Вечерта, след като си взе душ и постла леглото, тя мушна крехкото си тяло между чаршафите и отвори новия роман.

Беше толкова погълната от разказа, че внезапното почукване на вратата я стресна.

— Да. Кой е? — извика тя и се пресегна за халата в края на леглото.

— Търсят ви по телефона. — Гласът бе нисък и приглушен и тя дори не бе съвсем сигурна, че е чула думите.

Кейси пристегна халата си и се погледна в огледалото, за да прикрие челото си с къдрица.

— По телефона ли казахте?

— Да, госпожо.

Трябва да се е случило нещо ужасно, щом Джуди звъни по това време на нощта, помисли си тя уплашено и побърза да отключи вратата. Когато я отвори, тя едва прикри гримасата на удивление с опакото на ръката си.

Очите ѝ се уголемиха. Полазиха я студени тръпки. На вратата стоеше Дан, широко разкрачен, дългите му мускулисти крака бяха обути в избелели дънки, ръцете му бяха напъхани в джобовете на износено сафари. Тъмните му очи я гледаха вторачено, а изражението му бе такова, сякаш ей сега ще я сграбчи и ще я разтърси. Но когато заговори, гласът му беше равен, почти безразличен:

— Току-що се нанесох в съседното бунгало и бих искал да взема
назаем захарницата ви.

ПЕТА ГЛАВА

— Дан? — прошепна Кейси, втренчила широко отворените си очи в него.

— Кейси, любима моя. — В думите му имаше необичайна нотка, като че ли се опитваше да я успокои, да я утеши, така както бе направил първата вечер, когато тя бе с превързани очи.

Кейси поклати глава.

— Какво правиш тук?

Той влезе в стаята, затвори вратата и се облегна на нея.

— Дойдох да отведа моята Гуинивийър — каза той.

— Сигурно си се побъркал.

— Повтаряш се, мила. Това си ми го казвала и преди.

— Дан, чуй ме — замоли го тя с тревожна решимост. — Имам достатъчно проблеми в живота си — да възвърна силите си, да си намеря работа, да започна нов живот; така че не е нужно да се месиш и ти. — Тя чувстваше осезаемо физическата му сила и търпението в погледа, с който я обгръщаше. — Вече съм планирала живота си, Дан, и ти не си част от него.

Той се отблъсна от вратата. Като че не бе помръднал, а вече се извисяваше над нея. Изглеждаше по-огромен, по-недодялан, почти примитивен.

— Какво те кара да си толкова сигурна? — попита той с едва загатната усмивка.

— Имам си свой живот и той никога, дори и да продължи сто години, няма да е свързан с твоя. — Дан се засмя и на нея ѝ се прииска да го удари. — Престани да се смееш! — каза тя троснато. Очите ѝ се взираха в лицето му с недоумение. — Защо? Защо продължаваш тази връзка? Ти почти не ме познаваш!

— Почти не те познавам? — Той се замисли за момент, пръстите му се протегнаха и пооправиха кичур от косата ѝ. — Вярно е, че не те познавам от дълго. Но за мен бе напълно достатъчно да разбера, че си интелигентна, умна, своенравна и че никога не бих скучал с теб. —

Тъмните му очи грейнаха от дяволито задоволство. — Още от самото начало си паснахме. Това звучи ли ти като бегло запознанство?

Чертите на Кейси се вкамениха, ясните ѝ златисти очи бяха студени и невиждащи.

— Ако си търсиш нов партньор за сексуални забавления и играчки, забрави! Това не е стилът ми на живот.

Дългите му пръсти подхванаха брадичката ѝ и я накараха да го погледне.

— Кейси, повярвай ми. Играчки с теб? Никога не ми е минавало през ума. — Ръцете му бавно се спуснаха върху раменете ѝ. — Не зная къде да те докосна — въздъхна той. — А бог ми е свидетел, че го желая. — Той наблюдаваше лицето ѝ отблизо, за да види дали тя ще примигне, когато ръката му започна да се движи надолу по гърба ѝ.

Кейси виждаше как устните му се приближават до нея и инстинктивно опря ръце в гърдите му. Устата му пое нейната бавно и чувствено, устните ѝ с готовност се разтвориха под неговите, сякаш тя нямаше контрол над тях. Кейси вдъхваше омайния аромат на лосиона му за след бръснене, а езикът ѝ вкусваше свежия дъх на устата му. Той дишаше насечено и тя усещаше туптенето на сърцето му, въпреки че я бе притиснал съвсем леко към себе си. Ръцете му се движеха надолу по гърба и ханша ѝ, галеха я, а устата му се притискаше към нейната с жадно нетърпение. Малкото останал здрав разум ѝ подсказваше, че е стъпила на несигурна почва и че е по-добре да действа, докато все още може.

— Дан... моля те — успя да проговори тя. Но когато ръката му се отмести от тила ѝ и отметна косата от лицето ѝ, тя остро изписка: — Не прави така! — Отскубна се от него и му обърна гръб. Нервните ѝ ръце пригладиха косата около лицето ѝ.

Той бе съвсем близо зад нея, поставил ръце върху раменете ѝ.

— Кейси... — Гласът му беше дрезгав и изпълнен с чувство. — Много добре знаеш, че не съм дошъл чак дотук с единствената цел да прекарам една нощ с теб. — Той притисна бузата си до нейната. Тя чувстваше бодливите му мустаци и усещаше туптенето на сърцето му близо до гърба си. Устата му обходи брадичката ѝ. — Искам да си здрава и силна, когато се любя с теб. Не си мисли, че вечно ще бъда така, мила моя Гуинивийър.

— Моля те, престани да ме наричаш така. — Дълбоко в себе си Кейси осъзнаваше, че отстъпва пред непреодолимото желание да се облегне на него, да почувства силата му. — Знаеш, че не съществува нито Камелот, нито Гуинивиър — каза тя с последни сили, опитвайки се да внесе нещо реално в цялата ситуация.

— Кой казва, че Камелот не съществува? Съществуват и сър Ланселот, и Гуинивиър, както съществуват Дядо Мраз и Добрата фея, ако вярваш в тях. — Ръцете му я обърнаха с лице към него. — Не се плаши — промълви той. — Всичко това е ново и за мен. Преди няколко седмици изобщо не можех да си представя, че бих могъл да се привържа към някого и да прекарвам всеки миг с мисълта за него. Трябваше да дойда тук и да бъда с теб известно време, за да разбера с какво точно ме омагьосваш. Това е всичко. — Ръцете му се плъзнаха надолу и я хванаха за талията. — Боли ли те, като те държа така?

— Не — прошепна Кейси. — Всъщност ме боли само на две места.

— Гърдата и ухото?

Тя поклати глава, с очи, все още приковани към неговите.

— Ще бъда внимателен с тях. — Гласът му стана по-плътен, тъмните му очи не се отделяха от нейните, накрая наведе глава и я целуна. В нежността му имаше нещо собственическо. Кейси стоеше неподвижно, със затворени очи. Той обходи горната ѝ устна с език, вдигна глава и я погледна. Взе ръцете ѝ и ги сложи на врата си. — Целунете ме, милейди — дрезгаво каза той. — Ръцете ви са измръзнали, връщайте се обратно в леглото.

Кейси го целуна нежно по устата, после се отдръпна и го погледна. Искаше да каже нещо, което да оправдае постъпката ѝ. Но истината беше, че просто бе изпълнила молбата му. „Допускаш грешка! — крещеше умът ѝ. — Потъваш все по-надълбоко и по-надълбоко. Използвай здравия си разум и го накарай да си тръгне. Всичко, което трябва да направиш, е да запазиш самообладание!“ — каза си тя.

Изведнъж той се отмести и я грабна в ръце.

— Дан!...

Без да продума, я занесе до леглото и я сложи да легне. Огромната му ръка сграбчи босото ѝ стъпало.

— Краката ти са ледени. Защо не ми каза? — Той разтри първо едното, после другото ѝ стъпало между широките си длани и тя почувства как топлината започва да се връща в тях.

Лежеше като в транс до мига, когато той посегна към колана на халата ѝ.

— Не! Не... недей! — Тя сграбчи ръцете му. Той се изправи и я погледна.

— Никога няма да ти причиня болка. Трябва да ми повярваш. — В тихите му думи имаше толкова топлина, че успяха да я разчувстват въпреки волята ѝ.

— Не... не искам да го свалям.

— Добре — рече той спокойно. — Но се мушни под завивките. — Той взе романа, постави го на масата, после придърпа завивките върху нея. Очите ѝ Тревожно се, разшириха, когато започна да сваля якето си. — Умирам от глад. Надявам се, че имаш нещо за хапване в хладилника. — Той хвърли якето си на ръба на леглото и отиде до бокса. Огромното му тяло почти изпълни малкото помещение. — Нямах време да спирам, понеже исках да намеря това място преди мръкване. — Движенията му излъчваха спокойствие. Извади сирене, хляб, няколко яйца и ги постави на плота. — Ще си приготвя омлет със сирене. Ти искаш ли? — Наведе се да извади тиган и не забеляза отрицателното поклатяне на главата ѝ. — Тъкмо от това имах нужда. Нищо не може да замени тигана с крачета при приготвяне на омлет. Какво? Няма тостер? Е, добре, препечените на грил филийки, намазани с масло, са еднакво хубави. С малко повече труд обаче. Запомни го все пак.

Кейси го наблюдаваше; усмихна се на старателния начин, по който счупи яйцата. Изведнъж осъзна като ударена от гръм колко спокойна беше и че присъствието му тук ѝ се струваше съвсем в реда на нещата. Чудеше се какво точно я настройваше враждебно към този мъж, въпреки огромното доверие, което вдъхваше. Не беше аматьор край печката — позна от начина, по който наля малко олио в тигана, хвана дръжката с кърпа и го разклати, така че да покрие цялата повърхност.

След малко обърна тигана върху една чиния, подсвирквайки с уста, и изтърси в нея един превъзходен пухкав омлет. Ухили се гордо.

— Обикновено щом се опитам да покажа кулинарните си способности, всичко се проваля. Навярно днес имам щастлив ден. — Той отрязва едно късче, постави го в чиния и отиде до леглото. — Опитайте го, милейди — каза, покланяйки се ниско, и се усмихна закачливо. Кейси не можа да му откаже.

— О, господарю мой — рече тя и примигна свенливо с клепки. — Само ако можеше умението ви с меч да се сравни с умението ви с тигана. — Тя повдигна засмените си очи към него.

Той постави чинията на леглото до нея.

— Не по-зле умея да пляскам отзад хлевоусти девизи, милейди. — Изправи се и ѝ намигна. — Появи ли се такава възможност, бих изпълнил задачата с радост.

Кейси не можа да сдържи смеха си. Цялата ситуация ѝ се струваше нелепа — двамата разговаряха без обичайната нотка на враждебност и противопоставяне. Сигурно е от обстановката на това място, разсъждаваше тя. Не знаеше защо, но се чувстваше уютно и спокойно. Истината беше, че никога през живота си не се бе чувствала така спокойна и защитена. Като че ли някаква празнина в нея изведнъж се бе запълнила. Не можеше да си обясни как, но не желаше да разсъждава — просто ѝ се искаше да се наслаждава. Избута на заден план тази мисъл. Ще поразсъждава над нея утре, също като Скарлет.

— Искаш ли още? — Дан седна на стола до леглото с чиния в ръка.

— Не. Всъщност и това не исках, но миришеше така добре, че не можах да устоя. Мислех, че ще правиш препечени филийки?

— Ще направя, щом привърша с това.

— Защо не ги направи да ги ядеш заедно с омлета?

— Яж само по едно нещо наведнъж. Когато свърша с това, ще направя препечените филийки. Имаш ли мед?

— Не. Не си падам много по сладките неща.

— Също и аз, но медът е друго нещо, полезен е.

— Ти да не би да си побъркан на тема здравословна храна?

— Аха. Ти също.

— Как разбра?

— По дедукция, драги ми Уотсън. Видях, че хладилникът ти е пълен с плодове, зеленчуци и ядки.

— Умно.

— Не съм глупак. Дай ми чинията си да ти направя препечени филийки.

— За мен не, благодаря, но ти си направи.

След малко той пусна портативния телевизор, настрои го и се изтегна на пода до леглото, като че ли това бе негово свещено право.

— Ще изгледаме новините и после ще си тръгна, за да можеш да се напиш добре. — Беше измил чиниите и подредил кухнята. — Утре ще открием пазара за месо, ще купим няколко рибици и ще ти приготвя кралска вечеря.

Кейси преглътна тежко и без особено да се замисля, попита:

— Колко време ще останеш тук?

— О, не знам. Омръзнах ли ти вече?

Точно обратното, помисли си тя. На глас каза:

— Не съм се замисляла. Как ме откри? Джуди единствена знаеше къде съм и макар да не съм ѝ казвала направо, че се крия, тя знаеше, че не искам да се срещам с никого.

— Тя ми каза, но не бива да ѝ се сърдиш. Поседнах пред вратата ѝ и я заплаших, че ще кажа на някой си на име Глен, че съм ѝ съпруг. — Той се засмя. — Тя е една малка дръзка сладурана.

— Не е честно — рече Кейси усмихнато.

— Но проработи. Каза ми съвсем точно как да стигна дотук, че и много други неща. — Той така се ухили, че тя се зачуди какви ли ще да са били другите неща.

— Преотстъпила ли е апартамента ми?

— Всичко е уредено за шест месеца. До момента, когато ще искаш отново да го използваш. Както ми обясни докторът, ще трябва да се подложиш на серия от операции, но няма да е необходимо да стоиш в болницата през цялото време.

Дълго мълчаха. Дан гледаше новините, но съзнанието на Кейси беше прекалено заето, за да им обърне внимание. Говорителят пожела лека нощ и се появи прогнозата за времето. Дан подпря глава на ръката си и погледна нагоре към лицето ѝ. Ръката му търсеше стъпалото ѝ. Тя почувства топлината на ръката му през завивките. По гърба ѝ ползиха тръпки; в нея се прокрадна предчувствие.

— Как мина пътуването ти? — Испита огромно облекчение, когато думите ѝ прозвучаха равномерно.

— Вървеше добре... докато не се обадох и не открих, че си напуснала болницата.

— Обадил си се от... Япония? — заекна тя, стъписана, но и поласкана.

— Ти знаеше, че ще ти се обадя. Обаждах ти се и преди, когато бях в Мексико. — Той се повдигна и се подпря на лакът.

— Мексико? — повтори тя като ехо.

— Втория път, когато ти се обаждах, беше от Мексико. — Той замълча. — Защо не ме изчака да се върна, преди да напуснеш болницата? Няколко дни в повече щяха да ти се отразят добре.

Силата в изражението му почти я изплаши, но не чак толкова, че да не му отговори.

— Не се нуждаех от разрешението ти, за да напусна болницата, също както не се нуждаех да ми казваш какво е добре за мен. — Тя се сепна, като видя как се промени лицето му — то не изразяваше гняв, а само забавление. Той избухна в луд смях. — Това е другото нещо, което ме дразни у теб — троснато каза тя. — Смейеш се точно в най-неподходящите моменти.

— Нямам търпение да те запозная с братята си — каза той през смях. Пропълзя нагоре по леглото, легна до нея, сви лакът и опря буза на дланта си. Тя претърколи глава на възглавницата, за да го вижда. Тъмните очи и чувствените устни бяха съвсем близо.

— Съмнявам се, че това някога ще се случи. — Щеше ѝ се да извика: „Изчезвай от леглото ми“, но тогава той щеше да разбере колко се притеснява от близостта му.

— Няма да го обсъждаме сега. — Дан така приближи лицето си до нейното, че носовите им се допряха; после се отдръпна, за да я погледне. — Обичам да гледам очите ти. Напомнят ми за златистите очи на едно коте. Бяха кръгли и в тях се къпеха златни песъчинки... наблюдаваше ме изплашено да не го нараня. Ала аз не бих направил такова нещо. За нищо на света не бих наранил това коте. — Гласът му се сниши и заприлича на мъркане.

Допирът на ръката му до корема ѝ накара кожата ѝ да настръхне, а лицето ѝ пламна. Отново усети топлината, която пулсираше между тях от нощта, когато тя беше в болницата и той я успокояваше, притиснал нежно ръката ѝ. Погледът му бе прикован към очите ѝ, ръката му се раздвижи... О, боже! Какво да прави? Той бе толкова

нежен... толкова мил с нея. Само ако го бе срещнала преди... би притиснала главата му към гърдите си, би го обичала. Обичала?... О, не! Беше се влюбила в него! Не бе и сънувала, че любовта може да я обсеби с такава сила! Искаше да протегне ръка и да каже: „Толкова съм уморена, Дан. Грижи се за мен, обичай ме... така както аз те обичам.“ Но не го направи. Лежеше притихнала, знаейки, че той усеща как тупти сърцето ѝ под ръката му.

— Как ми се иска да не трябваше да си тръгвам. — Главата му беше на възглавницата до нейната и той изрече думите в ухото ѝ. — Бих могъл да спя ей тук — прошепна той, като че ли говореше на себе си. — Но се страхувам, че през нощта ще те сграбча и ще ти причиня болка. — Въздъхна до ухото ѝ. — Вие сте изкусителка, милейди. И ако не бях почтен рицар, какъвто съм всъщност, бих ви обладал. — Устните му леко прехапаха меката част на ухото ѝ.

— Да ме обладаете! — Тя едва сподави кикота, който се надигаше у нея. — Не театралничите ли прекалено, милорд?

— Опитвате се да охладите страстта ми с подигравки, милейди? Силно ме изкушавате да ви науча да почитате своя покровител и господар.

Очите на Кейси затамбуваха, тя притисна ухото си към възглавницата, за да избегне целувката му.

— Гъдел ме е! — Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Очите му дяволито задяваха нейните, ръката му нежно я обгърна.

— Би ли ми повярвала, ако ти кажа, че никога не съм се чувствал по-щастлив, отколкото съм в този момент? — попита той неочаквано. Въпросът му бе така искрен и пряк, че тя му отговори, без дори да се замисли:

— Да, вярвам ти.

— А ти?

— Аз съм малко... тъжна — прошепна тя.

Лицето му се приближи, устните им почти се докосваха. Чувстваше как миглите му трепкаха върху веждите ѝ. Когато проговори, устните му едва-едва се движеха срещу нейните.

— Това все пак е начало.

Кейси лежеше неподвижно, знаейки, че може да извърне лицето си, ако поиска. Нищо друго нямаше значение, освен усещането, че огромното му твърдо тяло е прилепено към нейното, ритмичното

туптене на сърцето му под дланта ѝ и... това безметежно чувство на отпускане. Почувства усмивката му върху устните си.

— Приличаш на онова пухкаво златисто котенце. Почти те чувам как мъркаш — дрезгаво прошепна той.

— Мога и да драскам — промърмори тя сънливо. Ръката му потърси нейната, нежно разтвори пръстите ѝ и притисна дланта ѝ към лицето си. Започна да гали врата и бузата ѝ с дългите си пръсти. Жестът му беше така мил и обикновен... В него тя можеше да прочете дълбокия му копнеж да докосва и да бъде докосван. Вълна от нежност към този грубоват, понякога дори властен мъж заля сърцето на Кейси. Пръстите ѝ леко обгърнаха брадичката му, после се заизкачваха нагоре към тъмната коса край ухото му.

Той помести главата си още няколко сантиметра, докато носовете им се допряха, и я погледна с такова задоволство, че тя почувства как пулсът ѝ се ускорява. Устата му нежно, почти благоговейно целуна нейната. Целувката му бе така искрено любяща, че принуди Кейси да се притисне в него. След време тя щеше да си спомня за тази целувка като за мига, в който независимата и самостоятелна Кейси спря да съществува. От този миг нататък тя щеше да чувства празнота, когато не беше с него.

Той продължи да обсипва устните ѝ с леки и нежни целувки, но отказваше да се поддаде на жадния натиск на ръката ѝ отзад върху главата му и да задълбочи целувките си.

— Това е всичко, което можем да си позволим засега, любима — прошепна той, повдигна глава и погледна налетите ѝ с кръв устни и блестящите ѝ очи.

За няколко вълшебни мига Кейси напълно забрави за страха си да не се обвърже с този мъж. Чувството, че я обича и глези, ѝ се стори ново и опияняващо, както не си го бе представяла и в най-смелите си мечти. За момент главата ѝ се замая, тя замижа и в следващия миг усети как той се изтъркоква от леглото. Тя бавно отвори очи и срещна погледа му.

— Ще загася телевизора и лампата и ще заключа вратата, за да не ставаш. — Той протегна ръка и тя пхна в нея своята. — Лека нощ, Гуинивийър.

— Лека нощ, милорд.

Нежно стисна ръката ѝ, после изгаси лампата.

След като остана сама, тя въздъхна и зарови лице във възглавницата, където беше лежала главата му само преди миг. Все още можеше да усети лимоновото ухание на лосиона му. Заспивайки, тя със задоволство се върна към спомена за твърдите топли устни, за усмихнатите очи и силната ръка, която я обгръщаше. Внезапният звук от превъртане на ключ я стресна и разбуди отново.

Вратата се отвори.

— Не се страхувай, аз съм. — Беше гласът на Дан. Той затвори вратата и сложи резето. — На излизане взех ключа със себе си — заобяснява той, докато се приближаваше към леглото ѝ в мрака. — В съседното бунгало леглото не е оправено и нямам намерение да спя на голия дюшек. — Той седна на ръба на леглото и тя чу как обувките му тупнаха на пода.

Нещо притискаше гърдите ѝ, буца заседна в гърлото ѝ и тя не успя да продума. Лежеше, вкопчила ръцете си в халата, който все още беше на нея, зашеметена от най-естествения начин, по който той се настаняваше в леглото ѝ.

— Дан... — Тя се надигна, но ръката му я притисна надолу.

— Още ли си с тоя халат? Свали го, любима, и заспивай. Оох, колко съм уморен. Чувствам се, като да съм пропътувал хиляда километра днес. — Той повдигна завивките и се вмъкна при нея. — Целуни ме за лека нощ... още веднъж — подкани я той и дъхът му погали устните ѝ. Устата му намери нейната и той я целуна, без да бърза, като че му принадлежеше. — Няма ли да ти е топло с този халат?

— Не.

— Добре. Дай ми ръката си. И без това не исках да си тръгвам оттук. Голият дюшек беше добър претекст да се завърна — признае ѝ той. Изтегна се по гръб, вплетените им ръце лежаха помежду им. — Ако крал Артур можеше да види любимия си рицар, моя Гуинивийър, мисля, че би се гордял с мен. Лека нощ.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Кейси се събуди, тя лежеше на една страна, главата ѝ беше опряна на ръба на леглото, а ръката ѝ висеше извън него. Първото нещо, което видя, бе дънковото яке на Дан, праметнато върху стола. Прииска ѝ се да се обърне и да го погледа, докато спи. Не помалко ѝ се искаше да съумее да запази спокойствие и да използва здравия си разум, за да намери изход от положението, в което се намираше. През нощта се бе помъчила да проумее собствените си чувства, докато накрая се изтощи и потъна в блаженството на съня. Събуди, се без отговор на въпросите си...

Веднъж пробудила се, повече не можеше да стои неподвижна. Прилежно загърна гърдите си с нощницата и се надигна. Още при първото по-енергично движение усети как Дан се размърда.

Обърна се и откри, че я наблюдава. Усмихваше се, а от очите му бликаше необикновена топлина.

— Извинявай, не исках да те будя.

— Буден съм от известно време.

От допира му я полазиха тръпки. Завивките обгръщаха тънката му талия. Над нея беше изящното му тяло — широки рамене без прекалено изпъкнали мускули, с леко окосмяване върху загорелите ръце и мускулестите гърди. На лицето му се изписа чаровна усмивка и сърцето на Кейси замря. Тя съзнаваше, че той беше един невероятно силен и привлекателен мъж. За първи път ѝ се случваше да изпитва такова първично влечение към някого. Почти изстена на глас: за първи път в живота си беше влюбена!

— Кейси, да не би да си от онези откачени хора, които скачат от леглото веднага щом се събудят? — Тя извърна глава към него и съзря задоволство в очите му.

— Да, точно така. Аз съм от онези отвратителни същества, които си лягат с кокошките и стават при изгрев-слънце.

— Добро момиче! — Той вдигна ръце над главата си и така се протегна, че ставите му изпукаха. След това кръстоса ръце зад главата

си. Запротяга се отново, завъртайки се ту на едната, ту на другата страна, докато Кейси го наблюдаваше в захлас. Тя изпитваше непреодолимото желание да прокара ръка по тялото му, за да се увери, че наистина е толкова стегнато и мускулесто, колкото изглежда. Дълбоко в нея напрежението нарастваше, затова се надигна и седна на леглото.

— Подай ми една кърпа, мила, за да взема душ в съседното бунгало — извика той точно преди тя да затвори вратата на банята.

Тя му хвърли кърпа през наполовина откритата врата и я прихлопна с трясък. Чу го да се смее и си представи самодоволното му изражение. Той знаеше, че тя го харесва. Кейси се намръщи и отвърна лице от образа, който се виждаше в нея от огледалото. Защо не искаше да приеме факта, че са коренно различни по произход, обкръжение и жизнен опит! Тя нямаше какво да му предложи. Изстена. Не бе и достатъчно опитна, за да бъде добър сексуален партньор. Той можеше да си намери безброй жени измежду онези, които непрестанно се навъртаха около известните спортисти. Защо бе избрал точно нея?... Беше се примирила със самотния живот, който водеше, и щеше да е глупаво от нейна страна да се впусне в тази случайна връзка тъкмо сега.

Съблече се и се погледна в цял ръст в огледалото, окачено на вратата. Въпреки белезите, които покриваха тялото ѝ от коленете до раменете, тя все още бе силна и стегната. Ще се справям с последствията от тази връзка ден за ден, каза си тя уверено, влезе под душа и пусна водата до края.

Когато излизаше от банята, Дан беше вече на вратата. Той се спря, усмихна ѝ се, после разхлаби колана си и втъкна старателно тениската в дънките си. Гърдите му изглеждаха още по-внушителни в трикотажната фланелка с алигатор на джоба. Косата му бе още мокра, бузите му — гладко избръснати. Всичко това бе успял да направи за времето, през което тя се изкъпа, облече, гримира и дълго се оглежда в огледалото.

Кейси нямаше представа колко поразително изглежда. Дънките подчертаваха високата ѝ стройна фигура, а зелената карирана риза отлично подходеше на златистите ѝ коси и очи. Дан не можа да скрие възхищението си, а погледът му я накара осезаемо да почувства

гърдите си под меката памучна риза. Пръстите ѝ опипаха горното копче, за да се уверят, че е закопчано.

— Ти да не би да си от онези жени, които са на постоянна диета и сутрин сръбват само малко кафе? — Очите му я гледаха заядливо.

— Уви, ще те разочаровам. Предпочитам да закуся добре.

— Добро момиче — похвали я за втори път тази сутрин. — Да тръгваме тогава. Зная едно местенце, където сервират фантастична закуска — шунка, бисквити и сос от печено.

— Сос от печено? За закуска?

— Хайде, ще ти хареса.

— Какво е времето навън?

— Добре е да си вземеш яке или пуловер. Тази сутрин духа силен вятър.

Кейси завърза шала около главата си и взе пуловера си.

Дан прибра ключовете си и излязоха от бунгалото. Колата, към която я поведе, напълно му подходеше, както можа да прецени Кейси по-късно. Голяма кола за голям човек. Не би могла да си го представи свит на две в някоя ниска спортна кола. Седалките бяха широки, тапицирани с кремава кожа.

— Бил ли си тук и преди? — попита Кейси, когато той зави по магистралата и се отправи на юг.

— Много пъти. Преди време се гмурках за рапани тук наблизо. Аз и братята ми идвахме по няколко пъти през сезона. Гмуркала ли си се някога с акваланг?

— Не, но винаги съм си мислила, че ще ми е приятно да опитам. — Искаше да узнае подробности за братята му, но преди да успее да формулира въпроса си, той започна да ѝ разказва.

— Братята ми са като бащи за мен, откакто баща ми почина, когато бях на четиринадесет години. Единият е дванайсет, а другият четиринайсет години по-възрастен. Предполагам, че родителите ми не са ме планирали. — Обърна се към нея и се усмихна. — Бях малко разглезен, но те ми го върнаха тъпкано. Тримата работим заедно, но понеже само аз съм ерген, аз се занимавам с нещата, които са свързани с пътуване. Имам чувството, че скоро в това ще трябва да настъпи промяна.

Кейси внезапно осъзна значението на думите му и побърза да зададе въпрос, за да прикрие объркването си.

— Имат ли деца?

— Дали имат деца? Жената на Ханк е била бременна през повече от пет от общо шестнайсетте години от съвместния им живот. Имат седем деца. Фред има само пет.

— Обичаш ли децата? — попита Кейси със странна интонация в гласа си.

— Разбира се. Какво те кара да се съмняваш? Бих желал да имам цяла дузина. Вече имам къща, куче и фургон. — Закачливият му поглед я подканяше да му отговори.

— Ами... от начина, по който говореше, ми се стори, че не одобряваш много големите семейства на братята си — рече тя неубедително.

— Израснах съвсем сам. Не го пожелавам на никое друго дете. — Той зави и паркира колата пред една ниска дълга сграда, загаси мотора и се обърна към Кейси: — Ти също си единствено дете. Не би ли предпочела да имаш брат или сестра?

— Да — промълви тя тихо. — Когато си сам, носиш цялата отговорност за болната си майка или за бащата-нехранимайко. Би ми било по-леко, ако имах брат или сестра, с които да си поделяме отговорността.

Той потърси ръката ѝ, но тя я беше увила в пуловера си.

— Май все още нямаш нужда от това. — Той го остави на задната седалка. — Накара ме да се засрамя, че се оплаквах от младежките си години. Аз поне имах братята, си и техните семейства.

Кейси издърпа ръката си и погледна през прозореца.

Съчувствието му я правеше слаба и нещастна.

— Идваш ли да ядеш или ще останеш тук? — Тя облиза сухите си устни — съжеляваше, че му бе разкрила толкова много за себе си. Приглади косата върху челото си и леко докосна шала, за да се увери, че прикрива ушите ѝ.

След закуска отидоха до Нюпорт. Паркираха колата и пребродиха цялата търговска част — надничаха във витрините на магазините и разгледаха всички видове сувенири. Кейси се спря и погледна през вратата на един затворен магазин. Изтръгна ръката си от неговата и я постави над очите си, за да разгледа празното помещение. Стените бяха облицовани с грубо дърво, а подът бе застлан с широки лакирани дъски. Точно в такова помещение си представяше своя бъдещ магазин.

Погледна табелата „Продава се“, която висеше на прозореца, но знаеше, че няма достатъчно пари, за да го купи.

— Да не си решила да откриваш магазин за стръв и рибарски принадлежности? — пошегува се Дан.

— Стръв и рибарски принадлежности? — Отново бе хванал ръката ѝ. Тя се засмя на въпроса му и изведнъж реши, че каквото и да става отсега нататък, днес изцяло ще се отпусне. Не искаше да се лиши от удоволствието да прекара един ден с него в този старомоден курортен градец. Бъдещето само ще се нареди. — Искам да открия магазин за ръчно изработени дрехи. — Изведнъж се хвана, че му разказва за идеите си как ще изработва дрехите през зимата и ще има готов запас за пролетния сезон. Той внимателно я слушаше.

— Наистина ли можеш да шиеш толкова добре? А мъжки ризи изработваш ли?

— Никога не съмшила, но сигурно мога. Шия всичките си трикотажни тениски.

— Не мога да си намеря риза, която да е достатъчно широка в раменете и да не е прекалено отпусната в талията. Обикновено са толкова къси, че не мога да ги напъхам в плитките си дънки.

— Това няма да е трудно. Ще отнема оттук, ще прибавя на друго място — и готово. Ще те използвам като модел. Или по-добре като манекен. Ще ти уший риза с рекламен надпис на гърба и ще те поставя пред магазина.

Той се засмя, в очите му проблеснаха дяволити пламъчета.

— Също като пластмасов манекен?

— Нещо такова.

— Ти ли сишила тази риза?

— Аха. И дънките също.

Той спря и я завъртя, за да я огледа.

— Шегуваш се! — Прокара ръка по бедрата ѝ и мушна ръката си в задния ѝ джоб. — Имаш дори собствен етикет — „КЕЙСИ“. Каква жена съм си намерил! — После добави, като че ли на себе си: — Не само красива, но също така независима, остроумна, талантива и амбициозна.

Лицето на Кейси помръкна, усмивката изчезна от устните ѝ. Дан веднага почувства, че е казал нещо нередно.

— Какво има? Какво казах, та накарах лицето ти да помръкне?

— Нищо, забрави за това. — Тя мушна ръцете си в дълбоките странични джобове и тръгна надолу по улицата; мислите ѝ бяха съсредоточени върху белега на лицето, за който почти бе забравила тази сутрин.

Без да продума, той запали мотора и колата се вля в потока, отправил се към брега. Не след дълго той зави по някакъв песъчлив път и спря. Тихият океан се простираше пред тях.

— Искам да знам какво те нарани. — Той стисна кормилото. Властните му очи я гледаха през присвитите клепачи.

— Мразя неискрените ласкателства — каза тя с леден глас.

— Неискрени? Вярвам във всяка дума, който казах — отвърна той с подобен на нейния тон.

— Лъжец! — изсъска злобно тя. — Чувала съм как баща ми бълва подобни фрази.

— Никога повече не ме сравнявай с Едуард Фароу. Нито с който и да е друг мъж. — Кейси усети, че е вбесен и се почувства неспособна да помръдне, когато ръцете му се протегнаха и я сграбчиха за раменете. — Май разбирам какво се върти в главата ти. — Погледът му я приковаваше към седалката. Тя вкопчи ръцете си една в друга.

— Престани да направляваш живота ми. Нямах право...

— Имам право и ти го знаеш, независимо дали го признаваш пред себе си или не. Най-лошото е, че си дяволски горда. Не ми се ще да те наричам суетна, но се приближаваш до това определение, Кейси.

— Не е вярно — отвърна злобно тя. — Престани да ме анализираш.

— Страхуваш се да не проникна зад красивата фасада — троснато продължи той. — Мозъкът ти е промит от феминистката пропаганда, която твърди, че една жена не трябва да свързва живота си с живота на мъж, да споделя неговите мечти, амбициите му, да се омъжва и да ражда деца. Всъщност това е най-естественото и почитено нещо за една жена — както и много други неща. — Той спря и просъска през зъби: — Срамуваш се да си признаеш, че ти беше приятно дето се грижех за теб в болницата. Мислиш си, че е проява на слабост да си зависима от мен. Особено сега, след катастрофата, защото си мислиш, че видът ти не е същият, както преди.

— Зная, че не е същият, но мога да живея с тази мисъл. Само че не бих живяла с някого, който говори глупости...

Твърдата уста на Дан властно захапа движещите ѝ се устни и погълна думите ѝ. Тя остана без дъх. Целувката му не беше нежна, той просто затвори устата ѝ със своята. Кейси мяташе главата си, но не се отблъсна, за да се освободи. Остави топлината му да се влее в нея. Наслаждаваше се на силата му, която ѝ даваше утеха и опора.

Сърцето ѝ ускори ритъма си и тя разбра, че устните му са омекнали и че е в обятията му. Усещането, че потъва, импулсивно я подтикна да се освободи от прегръдката му. Той като че не забеляза жестата ѝ и я притисна още по-близо до себе си. Топлината на устата му я накара да се откаже от борбата; устните ѝ се разтвориха, тя плъзна ръцете си към врата му.

Капитулацията ѝ възпламени у него неудържимо желание. Нещо топло и завладяващо запулсира у Кейси. Изплаши се, че загубва контрол над себе си и се опита да се овладее.

— Дай, моля те, недей! — умолително промълви тя, когато устните му освободиха нейните и се преместиха върху бузата ѝ.

— Никога повече не ми казвай това, Кейси. — Гласът му беше плътен. Отдръпна лицето си и я погледна. Очите ѝ бяха влажни и големи, устните — подпухнали и треперещи. — Ти имаш нещо повече от красиво лице. Това звучи банално, но е истина, що се отнася до теб. Харесвам начина, по който държиш главата си, харесвам нежната ти шия. Харесвам стегнатото ти и гъвкаво тяло, високия ти ръст, блясъка на косата ти. Но най-много харесвам очите ти, защото отразяват всяко твое чувство. И устата ти харесвам, никога не съм целувал по-сладки устни... — Той погълна сълзата, която се търкулна по бузата ѝ. — Не харесвам враждебността и нечестността — твърдо отсече той и омекоти думите си с усмивка.

— Не мога да те разбера — прошепна тя. — Изобщо не те разбирам.

— Аз също не мога да се разбера. Просто знам, че съм нещастен, когато съм далеч от теб. Тревожа се, че ще ти потрябвам, а мен няма да ме има. Най-щастлив съм, когато съм с теб още първата нощ в болницата го усетих — рече той уверено.

— Не може да си го разбрал толкова бързо.

— Усетих го — усмихна се той. — Не можеш ли просто да го приемеш и да видим какво ще се случи?

Тя поклати глава, развълнувана от думите му. Това няма да продължи дълго, уверяваше се тя. Мозъкът ѝ работеше трескаво. Тя търсеше тъмните му очи, които нежно ѝ се усмихваха. Ако постоянно съзнаваше, че съществува опасност да я нарани, да я изостави след време, сега можеше да си позволи да се отдаде изцяло на тази приказно безмилостна връзка.

— Добре — прошепна тя. — Съжалявам, че те нарекох лъжец.

— Сигурна ли си? — оживено попита той и я обгърна с ръце. Тя с готовност се сгуши в прегръдката му и повдигна устните си. Целуваха се дълго и нежно. — Хайде да отидем на брега.

Дълго вървяха по каменистия бряг, събираха миди, хвърлени през нощта от вълните. Разговаряха или просто споделяха тишината; топли и златисти, слънчевите лъчи галеха кожата им. Дан усети, че тя започна да се уморява и откри едно местенце, защитено от северозападния вятър от гигантски камък. Дълго лежаха на мекия пясък и споделяха тайните си, мненията си, преживяванията си...

Аз подкрепям демократите. А ти? Не слушам кънтри музика, но харесвам Кени Роджърс. Не обичам мексиканска, освен ако не е приготвена по тексаски. Гледала съм „Лебедово езеро“. Също и аз. Разбра ли за какво става кума? Разбира се. Сигурно съм бил прекалено зает да не изпусна, ако някоя балерина се спъне. Ах, ти...

Дан постоянно я докосваше — ръката му, рамото му, бедрото му. Като че ли не можеше да не я докосва.

Една-единствена случка помрачи блаженството на деня. Кейси лежеше унесена, Дан допираше врата ѝ с устни, подпрян на лакът. Тогава понечи да разкопчае копчето на ризата ѝ.

Сигналът за тревога, подаден от мозъка ѝ, успя да я накара да превъзмогне прелестното усещане от допира на пръстите му. Обзе я паника, ръката ѝ сграбчи неговата.

— Не, Дан! Недей!

Пръстите му моментално спряха и той се претърколи по гръб, далеч от нея. Почувства се нещастна, постепенно я обзе всепоглъщащото усещане за загуба. Пое си дълбоко въздух при мисълта, че се бе отказала от насадата да бъде обладана от силните му ръце. Искаше да върне назад остриите си думи и да ги замени с „Моля те не бих могла да издържа да видиш грозното ми тяло“. Не знаеше какво да прави: просто лежеше. Слънцето се скри зад един

облак. Кейси потрепери от студ. Търсещите ѝ пръсти достигнаха ръката му, жадни за топлината на тялото му. Той не я отблъсна, разтвори ръцете си и тя се търколи в тях, впивайки устни във врата му.

— Всичко е наред — прошепна той с дрезгав глас, а тя можеше да се разплаче всеки момент.

Бяха пропуснали обяда, затова решиха да вечерят рано. На път към бунгалото спряха в супермаркета. Кейси буташе количката, а Дан избираше продуктите.

— Недей да вземаш толкова много, освен ако не възнамеряваш да останеш по-дълго. — Тя му се усмихна. — Аз си тръгвам в понеделник.

— Тази храна едва ще ни стигне до понеделник. Имам вълчи апетит.

Пристигнаха до бунгалото и Дан занесе двете торби с продуктите в кухнята.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Кейси плахо, поуплашена от увереността, с която избираше пържолите и зеленчуците. Какви ли изненади ѝ предстояха занапред?

— Не, това е моето представление. И не желая никакви си готвачи аматьори да ми се бъркат. — Той се усмихна и побутна носа ѝ закачливо с пръст.

Кейси отвърна на усмивката му, предразположена от лекотата, с която общуваха. Лекота? Не можеше да се освободи от усещането за стройното му стегнато тяло и здравите като въжета ръце.

— Не съм глупачка — рече тя кисело! — Разбирам от намеци.

— По-добре вземи душ и облени нещо леко — изкомандва той. В очите му се четеше толкова нежност, че тя почувства унизителната необходимост да прикрие учестения си дъх. — Вечерята на милейди ще бъде сервирана след около... — той погледна златния часовник на китката си — ... един час.

— А ти?

— Това включва и моя душ. Ще изтичам да си взема чисти дрехи. Не искам да ръся пясък в салатата си. — Той се усмихна по момчешки закачливо.

Докато беше под душа, Кейси си даде сметка, че отдавна бе преминала възрастта на мечтите за романтична любов. Въпреки това съвсем ясно осъзнаваше, че Дан бе единственият мъж в живота ѝ, от

когото пулсът ѝ се ускоряваше. Независимо от огромния му ръст, в него имаше нещо уязвимо, което събуждаше у нея желание да го гушне като малко дете. О, боже! — изохка тя. Щеше ли да се престраши да легне с него? Щеше ли да има сили да се възползва от възможността да сподели най-интимното, преживяване с любимия си мъж? При тази мисъл тя побърза да се измъкне изпод душа. Това е лудост! — помисли си тя.

Гардеробът беше отделен със завеса в единия край на банята. Кейси претърси всичките си дрехи и отхвърли всичко докато не стигна до един синьо-зелен кафтан с индийски рисунки, висока яка и свободно падащи три четвърти ръкави. Беше го ушила преди няколко години и често го носеше. Той беше една от любимите ѝ дрехи. Изсуши косата си и я реса, докато се наелектризира, после я фризира около лицето си, така че да прикрива белега. Положи си лек грим, прибави нежен розов блясък на устните и се напъха в кафтана. Не искаше да признае дори пред себе си защо треперева ръцете ѝ, докато закопчаваха копчетата на яката.

Тя отвори вратата и пристъпи в голямата стая, обзета от необичайно чувство на сваян. Дан подсвирна от възхищение, потвърждавайки това, което огледалото вече ѝ е казало. Той остави ножа при зеленчуците и се приближи до нея.

— О, прекрасна лейди, дарете ме с една бърза целувчица, за да окрилите пътя ми към банята. — Той я целуна леко по носа. — Ухаеш прекрасно. По-добре от кромид и чесън. — Пое дълбоко уханието на косата ѝ.

— Надявам се, че е така! — засмя се тя. — Този парфюм струва цели петнадесет долара.

Той отстъпи назад и отново се усмихна.

— Опитваш се да ме съблазниш! — рече уж разтревожено той. — Не възнамеряваш ли да потанцуваш, за да спечелиш вечерята си?

— По-добре това, отколкото да мия чиниите — заяде се тя.

— Тогава не пипай нищо, докато се върна. Не мърдай от мястото си. — Сложи я да седне на един стол до кухненския плот, донесе ѝ от хладилника едно ледено питие и го постави пред нея. Взе вързопа с чистите си дрехи, грижливо сгънатата кърпа, която му бе дала сутринта, и изчезна в банята.

Беше странно, че въпреки различния си произход и начин на живот, двамата се разбираха чудесно. Кейси замислено отпиваше от ледената напитка. Живееха почти като семейство. Но ако наистина бяха женени, щяха и да спят заедно. Не! О, Боже! Мисълта, че може да изложи голотата си до неговото красиво тяло и да остави погледът му да я съзерцава, беше непосилна за нея.

— Вземи се в ръце, Кейси! — каза тя на глас. Тъкмо с тази цел незабавно прехвърли вниманието си върху приготовленията на Дан за вечерята.

На плота имаше нарязани домати, спанак и прясно цветно зеле. Две дебели пържоли очакваха да бъдат напъхани в грила, а от съда върху печката се носеше деликатна миризма, която тя не можа да познае.

Кейси спусна масата от стената и сложи два комплекта прибори. Дан беше застанал на прага на банята и енергично бършеше мократа си коса. Наблюдаваше я подозрително.

— Не мога да се освободя от чувството, че ти и аз сме били в същата ситуация и преди. Май ще трябва да надникна през прозореца — да видя дали не идват индианците.

Кейси почти заекна при сериозността, с която той говореше.

— Ти говориш сериозно?

— Да, мила. — Той изчезна в банята, но се появи отново след секунди; беше сресал влажната си коса. — Имам чувството, че съм те познавал и преди.

— Добре де, може да съм била Лукреция Борджия, а ти да си бил една от моите... ъ... жертви — пошегува се тя, за да се опита да го изтръгне от сериозното му настроение! Успя. Той се засмя, а тъмните му очи се плъзнаха по тялото ѝ.

— Доста необичаен начин за запознанство — похотливо се усмихна той.

Дан настоя тя да седне на стола си и да се отпусне, докато той приготви вечерята. Мушна пържолите в грила, нарязва хляба. Намаза филийките с масло от чесън и ги нареди в една тава, за да препече и тях, след като извади пържолите.

— Къде си се научил да готвиш така? — поинтересува се Кейси.

— В лагерите за сечене на дърва, когато бях на шестнадесет. — Той замълча, повдигна капака и разбърка съдържанието на тенджерата.

— Ще видиш, че оризът с подправки ще ти хареса. — Самодоволството му я накара да се засмее. — Нали ти казах, че моите братя ми изкарваха въздуха от работа. Повериха ме на готвача на лагера — един стар дървар на име Джо Кийнън. Беше най-добрият готвач в околията и още по-добър гмуркач. Той ме научи да готвя и да се гмуркам за рапани.

Докато вечеряха, Дан й разказа за младежките си години — как братята му се пазарели с него, че ако работи усилено, ще му разрешат да пътува, да си купи кола или кон. Естествено не получавал нищо. Работел на заплата като останалите работници.

— Но едно нещо научих от тези лагери — никога не си търси извинение, понасяй товара си и не се отказвай след поражение. — Той й се усмихна през масата. — Носът ми е чупен неведнъж.

— О, значи затова е леко крив... мислех, че е от ръгбито. — Кейси го погледна лукаво. Златистите й очи затанцуваха, а меките й устни се усмихваха дяволито.

Дан хвана носа си с два пръста.

— Не ти ли харесва носът ми? — Той горделиво повдигна вежди.

— Харесвам го. Но можеше да е малко... по насам. — Тя приближи ръката си до лицето му и направи няколко движения в едната посока.

Ръката му се промъкна и сграбчи нейната.

— Хей, жено! Търсиш си белята! — Изпрати й широка щастлива усмивка.

Почистиха заедно масата. Кейси остана изненадана колко подреден беше. Всички съдове, които беше ползвал, бяха измити, подсушени и прибрани на местата, откъдето ги беше взел. Кърпите бяха прострени на края на плота да съхнат.

— Какво ще правим сега, милейди? — попита той спокойно и продължи да изучава лицето й на ярката светлина на лампата. Изведнъж се протегна и я загаси. Погледът му потърси нейния на фона на романтичния блясък на настолната лампа.

— Ти какво предлагаш? — Внезапно се почувства нищожно малка пред агресивната му мъжественост. Не можеше да откъсне широко отворените си очи от него.

— Точно сега бих желал да те целуна — рече той с дрезгав глас и я придърпа към себе си.

СЕДМА ГЛАВА

Дан се наклони към плота, дългите му крака бяха широко разтворени. Той я придърпа между тях и интимно я притисна към себе си. Устните му се плъзнаха по врата ѝ, като дори и сега внимаваха да не наранят ухото ѝ. Те се приближиха до белега на бузата ѝ.

— Дан! Недей! — изпъшка тя, а ръцете ѝ опряха в гърдите му, за да го отблъснат.

— Произнасяш тази дума ужасно често. — Той целуваше шията ѝ току зад ухото ѝ, не ѝ позволяваше да се отдалечи. — Ммм, косата ти е пухкава и мека като перата на водна патица — промърмори той, отърквайки нос в нея. — И мирише на хубаво.

— Дан, моля те...

— Искам да се любя с теб. — Устните му се допряха до лицето ѝ, а ръцете му до устните ѝ. — Искам да се любим в това бунгало, както чувствам, че сме се любили преди, когато зад вратата ни виеха вълци, а индианците бяха зад съседния хребет. — Устните му пребродиха нейните, дъхът ѝ се смеси с неговия.

Тялото на Кейси се отпусна, възбудено от галещите му ръце, тя едва забележимо се притисна към него. Уви ръце около врата му, вплитайки пръсти в рошавата му черна коса. Устните му съблазнително се триеха в нейните; желание завладя съзнанието ѝ, пропъждайки разума. Кейси търсеше устата му жадно, сякаш, целувката ѝ издаваше стихията, бушуваща дълбоко в нея, която много скоро нямаше да може да контролира. Каквото и да крие бъдещето, помисли си тя, тази нощ принадлежи само на нея и на Дан. Да искаш една нощ от цял живот не е чак толкова много. Каквито и да са последствията, тя щеше да ги понесе — но по-късно. Нямаше да се лиши от възторжената наслада, която ѝ даряваха ласките на този огромен нежен мъж. Самият му допир предизвикваше у нея необузdana страст, която не те и сънувала, че е способна да изживее.

— Любима! — Той повдигна глава. В очите му се четеше напрегнато изражение. Тя видя жажда, страст, но и нещо повече, много

повече — любовна загриженост за нея. Дъхът ѝ спря. — О, любима... — Ръцете му се ключиха около нея. Устните им се срещнаха — горещи, настойчиво търсещи. Тя се вкопчи в него, копнеейки отчаяно да притежава и да бъде притежавана.

— Скъпи!... — Устата ѝ едва забележимо се раздвижи. Думата дойде от недрата на съществото ѝ.

— Аз ли, любима? Аз ли съм твоят скъпи? — Гласът му бе дрезгав. Очите му бяха съвсем близо, пламнали от топлина. В дълбините на тъмносивото се носеха малки зелени точки — подобно на атоми около черното ядро на зеницата му. Взираше се в кехлибарените ѝ очи, а на устата му кръжеше полуусмивка.

Съзнанието на Кейси внезапно се разбуди. Наистина ли бе произнесла тази дума? Тя пое дълбоко дъх и зарови лице във врата му.

— Да, ти си моят скъпи — прошепна тя. — Моля те, загаси лампата.

— Ммм... имаш вкус на пресен сладолед от праскови. — Устните му нежно я хапеха по врата.

Кейси се извъртя в ръцете му и щеше да се отдалечи, но той я задържа, притисната до гърдите му.

— Загаси лампата! — отчаяно промълви тя. Огромните му ръце покриха корема ѝ, който се сви под допира на пръстите му. Ръцете му се задвижиха в кръг. Кафтанът плавно се плъзна по кожата ѝ.

— Толкова ли е важно? — прошепна той в ухото ѝ. Пръстите му се спускаха надолу...

— Да, не ме карай да те моля... — приглушено изстена тя.

Той я освободи начаса, тя се обърна и отпусна глава на плота, без да види как Дан прекосява стаята до лампата на масата край леглото. Тя затвори очи и когато ги отвори, в стаята бе тъмно, а тихото шумолене ѝ подсказваше, че Дан се съблича. Ръцете ѝ се приближиха до копчетата на кафтана, но тя така трепереше, че ѝ бе трудно да ги разкопчае. Тогава той я завъртя и тя почувства допира на топлата му кожа. Кейси бе обзета от трескаво вълнение.

— Толкова... време мина... — прошепна тя в извивката на врата му.

— Слава богу — промърмори той, а дъхът му пробягна по влажната ѝ кожа. Устата му намери нейната, той я целуваше дълго и

дълбоко, после помилва бузата ѝ. Ръката му погали дрехата ѝ. — Как да те измъкна от това? — попита той нетърпеливо.

Кейси се изтръгна от прегръдките му, съблече мигновено кафтана и го остави да падне на пода. Ръцете му моментално я сграбчиха за кръста и я придърпаха... Гъстите къдрици по гърдите му я погъделичкаха, преди плътно да се притисне към него.

— Аах! — въздъхна той. — Ти си така... прекрасна. Сякаш цял живот съм чакал точно това.

Имаше поне сто причини да не го прави, но тя бе полудяла от страст; нищо нямаше значение в този момент, освен Дан. Нито един мъж не я бе целувал и галил като него. Нито един мъж не бе успял да събуди заспалата страст, която Дан пробуди у нея. Всичко това не трябваше да се случва, но се беше случило и тя бе обезумяла от щастие. Под прикритието на мрака тя обви ръце около врата му и го притисна към себе си...

— Ще ти причиня ли болка, ако те вдигна на ръце, скъпа? — прошепна той, а устата му бе тъй близо до нейната, че тя можеше да усети топлия му дъх върху влажните си устни. В пристъп на лудост тя си помисли, че дъхът му ухае на сладък ментов чай.

— Не — тихо отговори тя. — Никой не ме е вдигал на ръце от времето, когато бях малко момиче.

Дан леко се наведе и постави ръка под коленете ѝ. И двете ѝ ръце бяха около врата му; той я повдигна високо, притискайки я до гърдите си. Задържа я така, изправен, а тя плъзна ръцете си по гладките мускули на раменете и гърба му. Това бе един от най-вълнуващите мигове в живота ѝ. Той я бе прегърнал нежно, сгушена в ръцете му като малко дете. Дан прекоси стаята и седна на ръба на леглото, после се извъртя и легна, все още стискайки я в прегръдките си. Главата ѝ бе в извивката на ръката му и тя не можеше да я помръдне.

— Искам първият ни път да бъде дълъг и сладостен. — Гласът му бе тих и дълбок.

Започна да я гали, шепнейки любовни думи, чието значение тя не разбираше...

— Скъпа... Любима... — Дъхът му гъделичкаше ухото ѝ. — Готова ли си за мен? Не... мога да чакам още дълго.

— Не е необходимо да чакаш, скъпи. — Ръката ѝ галеше гладката му кожа, докато и двамата изчезнаха в приказната тъмнина...

Почти безжизнена, Кейси се върна в реалността и се намери, сключила ръце около шията на Дан; той лежеше неподвижно по очи, косата му бе на бузата ѝ. Ръцете ѝ милваха гърба му, устните ѝ го докоснаха по бузата.

Лежаха лице до лице. Ръката му леко се понесе по цялото ѝ... Тя започна да трепери, устните ѝ пребродиха брадичката и устата му.

Целуваха се дълго, като че се целуваха за първи път и целувката бе единственото нещо на този свят, което познаваха. Езикът му се движеше нежно и бавно дълбоко в устата ѝ.

— Устните му се преместиха от устата на очите ѝ.

— Отворени ли са очите ти, любов моя? Ще ми се да можех да те виждам. Ти си невероятно мила с мен.

Кейси нежно уви ръце около него. Изпитваше странна мощ. Този огромен самоуверен мъж бе лежал разтреперан в прегръдките ѝ, както и тя в неговите. Дишането му се успокои, той се обърна по гръб и легна до нея. Дълго лежаха притихнали.

— Мислиш ли, че индианците ще ни нападнат тази вечер? — прошепна Кейси, потискайки кикота си. Тя чу как в гърдите му отеква тих смях.

— Можеха да отнесат бунгалото, любима, а аз щях да съм безпомощен като новородено. — Устните му намериха челото ѝ. — Мисля, че в другия си живот си била вещица.

— В такъв случай се качвам на метлата и отлитам.

— Никога! — твърдо каза той и я придърпа нагоре, за да покрие и двамата с чаршафа. — Спи, любов моя. Утре трябва да изора южната нивица.

— А аз трябва да изпреда малко вълна, че да ти ушийя риза — забеляза тя.

Той подви завивките под телата им, сгуши топлото си тяло в нейното и почти веднага заспа.

Чувствайки се истински обичана и приятно отпусната Кейси затвори очи и реши, че ще изчака Дан да заспи дълбоко, преди да стане и да си облече нощницата и халата.

Но после и тя заспа.

* * *

Събуждайки се от дълбок сън, Кейси почувства галещите му пръсти по тялото си. В състояние на полусън тя осъзна, че е легнала по гръб, а Дан е отпуснал глава върху гърдите ѝ... Само след няколко минути, изтощени и задъхани, те се отпуснаха в прегръдките си. Кейси никога не се бе чувствала така желана. Дан притисна глава в рамото ѝ.

— Кейси, скъпа, обичам те — прошепна той.

Тя го държа в прегръдките си, докато по равномерното му дишане разбра, че е заспал дълбоко, после го освободи и внимателно се измъкна от леглото. В непрогледния мрак успя да се добере опипом до банята, вмъкна се в нея и затвори вратата, преди да запали лампата. Застана с гръб към вратата и изчака, докато очите ѝ привикнат с ярката светлина. Обърна се и се погледна в огледалото. Ужаси се от това, което съзря. — Разчорлената ѝ коса бе дръпната назад. Белегът и ухото с липсващата част като че бяха всичко в лицето, което я гледаше оттам. Тя съвсем съзнателно сниши погледа си към корема, бедрата и ранената си гърда. Сълзи бликнаха от очите ѝ.

Обърна гръб на огледалото, изми се бързо и напъха тялото си в памучна нощница с висока яка и три четвърти ръкави. Джуди ѝ я бе купила да я носи в болницата. Под прикритието на нощницата се почувства в безопасност. Огледа се още веднъж, взе четката и среса косата около лицето си. Сега вече, помисли си тя, повечето от грозотата е скрита.

Кейси изключи осветлението в банята и поспря за момент, преди да натисне тихо дръжката и да отвори вратата. Нощната лампа осветяваше стаята и тя колебливо се спря в преддверието; пристъпи към леглото едва когато Дан извърна поглед към нея.

Той лежеше по гръб, склчил пръсти под главата си. Грижливо напъханият под матрака чаршаф бе издърпан навън, а краката му висяха от леглото. Огромната му фигура заемаше повече от половината легло и тя по инерция се зачуди дали наистина бе лежала в тясната пролука, която оставаше свободна.

Кейси изведнъж се почувства нервна, странно напрегната. Схванатите ѝ крака я отведоха до леглото, тя наведе глава към Дан. Изпи го с поглед — току-що поникналата по бузите му брада, кичурът коса на челото му, невероятната сила на ръцете и раменете му, широката уста и притихналите тъмносиви очи, които се взираха в нея. Носът ѝ потрепери при миризмата на мъжко тяло с привкус на

дезодорант и лосион за след бръснене, примесена със съблазнителния и чувствен мирис от правене на любов.

— Мислех, че си заспал.

— Събудих се на секундата, щом напусна прегръдките ми. — Той и се усмихна, очите му излъчваха топлина, бяха толкова любящи, че тя почувства как цялото ѝ тяло се накланя към него. Той се пресегна и я пое нежно.

— Защо ме напусна, за да си облечеш това? — Огромните му пръсти подръпнаха ръкава на нощницата. — Да не би да си срамежлива, Гуинивийър?

— Мислех си, че живеем в Дивия запад, а аз съм твоята Клемънтайн. — Тя присви устни като доволно коте.

Той се засмя.

— Тази нощница изглежда като да е собственост на моята Клемънтайн. Ако толкова много държиш да носиш нощница, ще трябва да ти купя някоя, която по-подхожда на двайсети век. Но по-ми харесва, когато няма нищо между нас. — Той докосна върха на носа ѝ с устни. Много ли време мина, скъпа? — прошепна той, а в гласа му се прокрадна уловка.

Тя реши да бъде да бъде откровена с него.

— Случи ми се за първи път, когато бях на осемнайсет, но скъсах с него, щом видях, че вървя по неравния път на майка си. Преди пет години имах една връзка за една нощ, но реших, че по-скоро бих се обрекла на безбрачие, отколкото да го преживея отново.

Дълго време никой не проговори и тя се почуди дали не е споделила твърде много. Ръката му се промъкна нагоре под дълбокия ръкав на нощницата ѝ и погали рамото и гърба ѝ. Сякаш двамата бяха сами на този свят. Накрая, като по задължение, Дан постави ръка под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, за да може да я гледа в очите.

— Тази вечер отново ли ти се стори отблъскващо?

Дъхът на Кейси замря. Стомахът ѝ приятно се затопли, като гледаше притихналото лице и тъмните очи, нетърпеливо очакващи отговор. Любов и нежност бликаха дълбоко в нея. Тя вдигна ръка и го докосна по бузата. Бе по-открит, по-честен с нея от всеки, когото бе срещала. Никакви играчки, никакви преструвки. Беше ѝ казал, че иска да я опознае. Но как можеше да знае, че тя ще се влюби в него така отчаяно? Защо не се бяха срещнали преди катастрофата? Сега нямаше

да понесе отвращението в очите му, когато съзре голото ѝ тяло. Сега може би си мислеше, че я обича, но после...

— Дан. — Тя си каза, че не трябвала плаче. — Скъпи, това бе най-прекрасното изживяване в живота ми. — Топлите ѝ и влажни устни проследиха очертанията на веждите му, деликатно затвориха клепачите му, проправиха си път надолу и го докоснаха по бузата и върха на носа; спряха се едва когато достигнаха устните му после се раздвижиха предизвикателно. В стомаха ѝ се зароди едно приятно усещане, после се разстла по цялото ѝ тяло — беше така приятно, че ѝ се искаше да продължи вечно. Непознато ѝ беше това усещане — да иска да му даде още и още, да го вземе в прегръдките си и да го милва. Никога не бе изпитвала това разтапящо чувство на освобождаване, което сега населяваше и най-съкровения кътчетата на съществото ѝ. Никога по-рано не бе допускала някого в интимния си свят, отвъд стената, която бе изградила, за да предпази душата си от рани.

Дан лежеше безмълвно в прегръдките ѝ. Той като че се нуждаеше от нейната опора, от нейното доверие. В буен прилив на покровителствена обич тя притисна главата му към гърдите си и приглади косата по слепоочието му. Би била щастлива да лежи там завинаги. Не говореха. Вече не се стесняваше да го гали; то ѝ се струваше най-естественото нещо на земята.

— Всичко наред ли е? — прошепна той, а очите му търсеха нейните.

— Наред е.

В целувката му имаше болезнена жажда. Прегръдката му издаваше привързаност; той притисна главата ѝ до рамото си.

— Мисля, че е най-добре утре да тръгнем за къщи — рече той тихо. — Трябва да се връщам в дъскорезницата.

Кейси като че не чу първата половина от изречението.

— В дъскорезницата? Ами отборът по ръгби?

— А, това ли? Сезонът свърши и сериозно се замислям дали да не бъде последният. Ще имам повече задължения отсега нататък и не ми се ще да отсъствам от къщи за толкова дълго време.

— Сигурна съм, че запалняковците ще съжаляват да го чуят.

— Ами ти? Съжаляваш ли да го чуеш?

— Какво общо има това с мен? Нито веднъж през живота си не съм гледала ръгби мач.

— Има много общо и ти го знаеш.

— Дан... Не мисля... — Тя се поколеба, понеже не — знаеше как точно да изрази онова, което искаше да каже.

Той бездруго не обърна внимание на думите ѝ.

— Е? Не мислиш ли, че ваканцията ни бе твърде дълга? Ще отскочим до апартамента ти да съберем вещите, от които се нуждаеш.

— Не съм казала, че ще дойда в Бенд. Имам свои планове за идните шест месеца. Сега, след като Джуди е преотстъпила апартамента ми, мога да си позволя да си наема квартира.

— Не го е преотстъпила, любима. Платих наема за шест месеца. Можеш да ми се отплатиш, като поседиш в къщата ни в Бенд.

Тя се опита да се дръпне назад, за да може да вижда лицето му, но ръката му упорито притискаше главата ѝ към рамото му.

— Защо ми каза, че го е преотстъпила? — В гласа ѝ се прокрадваше ядна нотка.

— Припомни си добре, мила ми Клемънтайн. Казах ти, че всичко е уредено. Не съм ти казвал, че го е преотстъпила, но и така може да се каже, ако предпочиташ. — Тонът му бе властен, категоричен. — Добре зная как се чувствам и какво желая. Желая да ми станеш жена и да живея с теб до края на живота си, но не желая да те карам да вземаш прибързани решения. Искам да си съвсем сигурна, че ме желаеш завинаги, когато произнасяме брачната си клетва. Тъй че нека бъдем заедно известно време, за да свикнем един с друг. Всичко, за което те моля, е да дойдеш с мен в Бенд, да се срещнеш със семейството ми, да видиш как живея. После можеш да решиш дали да свържеш живота си с моя. Не мисля, че искам прекалено много от теб.

От очите на Кейси се стичаха сълзи.

— Защо си такъв? Защо си така добър и мил с мен, а аз съм толкова гадна? Неравностойно е, Дан. Не мога да ти предложа нищо, а у теб има всичко, от което се нуждае една жена. В семейното ми минало не е имало положително отношение към брака. Семействата, които познавам са... пълен фарс. Дори вече не съм привлекателна.

— Имаш себе си, Кейси. Горда, независима, високоинтелигентна и както откривам — състрадателна, любвеобилна, секси и... — хихикането отекваше в гърдите му — ... дори започна да вярваш, че сме били заедно в никой от предишните ни животи. Тъй че защо да не

мога да обичам моята Гуинивия, моята Клеопатра, моята Клемънтайн?

— А твоята Лукреция Борджия?

Той я притисна до себе си.

— Дори и моята Лукреция Борджия, дукеса Ферара, която ми видя сметката с чаша отровно вино.

— О, Дан. Знаеш, че това не може да продължава.

— Продължило е хиляди години — засмя се той. — Ще продължи още четиридесет или петдесет.

ОСМА ГЛАВА

Кейси изтегли колата от отбивката за бензиностанцията и се качи на магистралата. Хвърли един поглед в огледалото за обратно виждане към огромната синя кола, която я следваше. Мисълта, че Дан е там, зад нея, трябваше да я утешава; вместо това, тя се чувстваше като на влакче за забавления, от което не може да слезе. Той бе натоварил колата, бе затворил бунгалото и бе върнал ключа на собственика. Дори бе заръчал на човека на бензиностанцията да провери маслото и гумите на колата ѝ и да измие предното стъкло. Когато тя се опита да плати за бензина и услугите, Дан пхна кредитна карта в ръката на продавача и той я подмина.

Трябваше да се чувства благодарна и поласкана, че прави тези неща за нея. Но на дневна светлина всичко това ѝ изглеждаше странно и неестествено. Той бе превзел живота ѝ така изцяло, че когато разочарованието дойдеше, а това бе неизбежно, тя нямаше да може да го понесе. Най-много я плашеше откритието, че е така податлива на чувствени наслаждения. Когато кратките ѝ любовни авантюри се бяха оказали така незадоволителни, тя бе започнала да подозира, че е фригидна. Това просто не — беше тя — да откликне на мъж по начина, по който откликна на Дан: без всякаква съпротива, без срам, без задръжки. Бе му разкрила онази част от себе си, която винаги оставаше скрита. Разкрила я беше доброволно, с радост. О, боже! Това ли беше то да обичаш някого? По този ли начин майка ѝ обичаше Еди? Бог е свидетел, добре знаеше колко опасно е подобно физическо привличане. Кейси погледна към ръцете, които стискаха кормилото. Лабиринтът от белези бе очебиен въпреки ежедневния масаж с крем. Винаги се бе гордяла с ръцете и ноктите си — пръстите ѝ бяха дълги и тънки, ноктите — великолепно оформени. Сега мисълта, че ще седне да вечеря на една маса с приятели или роднини на Дан, бе непоносима. Защо трябваше да мисли за едно толкова глупаво нещо?

В мига, когато легеше до Дан като последна глупачка, се бе съгласила да отиде в Бенд и да се срещне със семейството му. Бе

лудост от нейна страна. Не заради ръцете, или заради белязаното лице, а защото се бе хванала в примка, която се затягаше и затягаше и която щеше да разкъса сърцето ѝ, когато се освободи от нея. Изведнъж се ядоса на себе си. Глупачка, не бе готова за нещо толкова сериозно!

В покрайнините на Портланд тя отби на паркинга до крайпътно ресторантче за бърза закуска. Дан паркира до нея. Кейси се пресегна и отключи предната дясна врата и Дан я отвори. Тя седеше, приковала поглед в него не каза нищо, защото едва дишаше.

— Какво има? Изтощи ли те шофирането?

Малко се изненада, като осъзна, че му казва истината, вместо дежурното: „Не, добре съм.“

— Изморена съм и съм... гладна, но не затова спрях. Не искам да идвам с теб в Бенд. — „Ще си счупя главата, ако се разплача! — помисли си тя. — Заклевам се, че ще го направя.“

— Помислих си, че може да размислиш. Всичко е наред, скъпа. Да отидем да хапнем по нещо, а това можем да го обсъдим по-късно. — Той бутна вратата.

Сърцето на Кейси се сви до болка, а в стомаха си почувства гадене. „Значи и той е размислил“. Нали точно това искаше? Тогава защо имаше чувството, че са я ритнали в стомаха?

Седна в едно сепаре, а Дан отиде до бара да поръча. Не след дълго той сложи на масата поднос с три хамбургера, две големи порции пържени картофи и две бири. Седна срещу нея.

— С това ще залъжем глада за известно време.

Ухили се гальовно — тя така добре познаваше тази усмивка, че бе безсилна да направи каквото и да е, освен да стои и да го гледа. После се опита да прикрие объркването си, започвайки да яде, сякаш умираше от глад, докато накрая ѝ приседна. Тя внимателно постави изядения наполовина сандвич в пластмасовата опаковка и взе бирата. Очите ѝ блуждаеха из салона, така че да не трябва да гледа Дан, и срещнаха погледа на привлекателно момиче от друго сепаре. Очите на момичето се преместиха върху Дан и тя прошепна нещо на жената до нея. После двете започнаха да разглеждат Кейси и за първи път от години тя се огъна под женски поглед. Кейси погледна настрани, но очите ѝ се върнаха на привлекателното момиче, което въпросително повдигна вежди, когато погледите им се срещнаха. С безочлива усърдност момичето изгледа Кейси от глава до пети, отбелязвайки

шала, потреперването на белязаната ръка, стиснала бирата, и вдървеното ѝ лице.

Вълна от яростно възмущение се надигна у Кейси.

Това бе един от екземплярите, който си представяше като придружителки на Дан. Тя му се усмихна насила и му подаде ръка. Той начаса я покри със своята, но не ѝ се усмихна в отговор.

— Какво има, любима?

Тя почти изпадна в паника. „Мили боже! Той ме чете като отворена книга“. Реши да бъде откровена и му се усмихна безгрижно.

— Ей там има две жени, които са ти хвърлили око. Мисля, че те познават.

— Брюнетката с къдравата коса? — Той прокара ръка по нейната и склочи пръсти около китката ѝ. Не сваляше поглед от лицето на Кейси и тя кимна. — Не ме познават, те са просто две кариеристки. Не им обръщай внимание.

— Откъде знаеш? Може да са запаянковци.

Той повдигна рамене.

— Съмнявам се. Но ако са ме виждали как играя, какво от това? — Той пхна един пържен картоф в устата на Кейси, после — и в своята. — Яж, мила моя, че ще тръгваме.

— Вече се нахраних.

— Жалко, че не спряхме на някое от тези места, когато пресяхохме прерията за пръв път. — Тъмните му очи немирно играеха.

— Как да не спряхме? Ядохме бишкоти и свинска пържола. — С изненада чу собствения си кикот.

— О, да, спомням си. Правихме любов отзад в каруцата и влакът тръгна без нас.

Кейси забрави за жените от другото сепаре, забрави, че е твърдо решена да остане независима, забрави за всичко, докато се взираше в топлите усмихнати тъмносиви очи. Но наново се сети, когато остана сама в колата и започна да излага доводи против ходенето в Бенд.

Дан паркира зад нея и влязоха заедно в сградата. Той измъкна ключ и отвори вратата на апартамента ѝ, като че живееше там — което на практика бе факт, след като плащаше наема.

— Иди се изкъпи и си облечи нещо по-удобно — каза той, докато сваляше шала от главата ѝ. — Трябва да звънна на няколко места. Извикай ме да ти изтрия гърба.

— По дяволите! Престани да се държиш с мен като с дете! — почти изкрещя тя, а златистите ѝ очи святкаха. Бе удивена от многообразието на емоциите, които можеше да предизвика у нея.

Изхвърча по посока на банята. Кикотенето му не успя да угаси пламъка на негодуванието, който я изгаряше отвътре, понеже ѝ беше до болка ясно, че бе достатъчно да я докосне, да я приласкае, и тя щеше да се разтопи като сладолед в горещ летен ден. Затръшна вратата и я заключи, решена повече от всякога да сложи край на тази връзка.

Докато бе под душа, из главата ѝ препускаха обезумели мисли. Ще си върже косата отзад на конска опашка и ще си облече оная плажна рокля без ръкави и с огромно деколте, която уши миналото лято и... ще си сложи обеща на здравото ухо. Ще изложи белезите си на показ — и ако и с това не успееше да го отблъсне, никога нямаше да успее!

Беше се държала като жена, зажадняла за плътски наслади, гневеше се на себе си тя. Дали изумителната му мъжественост не бе докоснала някаква тайна струна в характера ѝ? Или причината се криеше в това, че от години жадуваше за любов и внимание, очакваше някой да я пожелае, стремеше се към едно най-последно истинско изживяване? Дан ѝ бе позволил да усети вкуса на нещо, от което бе лишавана така дълго, че го прие с разтворени обятия.

— О, боже! Аз съм нищо, едно врабче — изломоти тя на глас, докато сушеше косата си и я подреждаше около лицето си. — Признай си, Кейси, същество глупаво — по-скоро ще умреш, отколкото да му се покажеш, облечена в плажна рокля, с коса на конска опашка.

Когато накрая пристъпи в малкия хол, облечена в риза и велурени панталони, тя бе сигурна, че изглежда колкото е възможно по-привлекателна. Нуждаеше се от тази увереност. Дан бе направил кафе и бе донесъл кафеварката и две чаши край дивана. Почувства как сърцето ѝ трепва, когато той вдигна поглед към нея и ѝ се усмихна.

— Кафе?

— Да.

— Изглеждаш достатъчно добре, май можеш да похапнеш.

Кейси повдигна вежди.

— Никога не съм си падала по префърцунените. — Той се засмя на сарказма ѝ, насочен към самата нея, приемайки го за извинение. Тя реши, че е най-добре да заеме нападателна позиция, да си сменят

ролите, принуждавайки го да се защитава. Пое чашата, която ѝ подаде, и отиде да седне на креслото, като постави краката си на табуретката. Струваше ѝ се, че така е увеличила разстоянието между тях. — Няма да дойда в Бенд с теб. Ще ти дам чек със сумата, която си платил на хазяина ми. — Тя спокойно излагаше фактите и бе почти горда от овладения си глас.

— От какво се страхуваш? — Той се пресегна, свали обувките си и изтегна крака пред себе си, като че беше най-безгрижният човек на света.

— Не ме е страх от нищо. Защо трябва да ме е страх? Харесвам живота си такъв, какъвто е. — Тя остави чашата си на масата, за да не види как ръцете ѝ треперят.

— Разбира се, че те е страх. Страхуваш се от обвързване. Страхуваш се от брака. Страх те е, че няма да се справиш.

— Не ме е страх! — разпалено каза тя. — Просто не ми е присърце. Брачната преданост е невъзможна в нашата епоха на свободни нрави и не желая да влизам в брак, който има една втора шанс да оцелее.

— Не съм съгласен. Един мъж и една жена могат да бъдат завинаги щастливи в брака си, но трябва да искат да останат заедно — любезно отговори той, като че я предизвикваше да му се противопостави.

— Къде си бил през последните няколко години? Статистическите изследвания твърдят, че съпрузите и те все по-често се обръщат към нови партньори. Две трети от всички женени мъже имат извънбрачни връзки. Струва ми се глупава самата идея хората да се женят.

Той се ухили.

— Искаш ли да живееш с мен в грях?

— Изобщо не желая да живея с теб — озъби се тя. — Опитвам се да ти обясня защо не искам тази връзка да продължава.

— Мислиш си, че ще те изоставя, както Ед Фароу е изоставил майка ти. — Той вече не се усмихваше. — Знаеш ли Кейси, понякога невидимите белези са най-лоши.

Кейси замръзна.

— Искаш да кажеш, че това, което направи баща ми, е извратило начина ми на мислене?

— Не може да не е — тихо отвърна той.

— Ами може и да е, но със сигурност ме научи на едно нещо. Разчитай на себе си! Ако сама се провалиш, никой няма да има вина за това. — Нещо в Кейси се бунтуваше. Защо не може да се сети за нито един от остроумните доводи, които измисли, докато бе в колата?

— Мисля, че връзваш каруцата пред коня, мила ми Клемънтайн. Всъщност не съм ти предложил женитба... поне не още.

Кейси почти ахна от смущение. Усети как лицето ѝ се налива с кръв. Погледна към него. Бе широко ухилен, а в очите му проблясваха сатанински пламъчета. Молеше се за достатъчно смелост да плисне чашата в лицето му. Изведнъж той се надигна...

— Щом държиш на статистиката, милинка, ето ти малко статистика. Повечето брачни двойки се разделят от... отегчение. Жената е отегчена от съпруга си или обратно. При нас няма опасност това да се случи. Винаги можем да яхнем параходчето и да се понесем по Нил.

Тя стисна устни и не отговори; тишината увисна във въздуха. Накрая го погледна и той ѝ намигна. Тя не можа да потисне усмивката си.

— По дяволите, Дан. Това е сериозен разговор.

— Разбира се, любов моя. — Бе станал на крака и я измъкваше от креслото. — Толкова е сериозен, че ме изтощи и ми се ще да подремна. Спах малко миналата нощ и вината е изцяло твоя. — Той легна по гръб на дивана и притисна гърба ѝ към гърдите си. — Така боли ли те ухото? Не? Спи тогава — нежно заповяда той и зари устните и носа си в косата ѝ.

На Кейси дори не ѝ хрумна да се противопостави на прегръдката му. Умът и съзнанието ѝ бяха изтощени и в ръцете му ѝ бе удобно. Ханшът ѝ бе прилепен към дънките му, а коленете му опираха в сгъвките ѝ. Усещаше спокойния ритъм на сърцето му до гърба си и се зачуди за стотен път каква съдба ги бе събрала в онази мъглива нощ.

* * *

Същата вечер Дан я попита дали иска да излязат да хапнат нещо, но тя енергично поклати глава.

— Запасила съм се с консервирана супа и разни други неща... ако смяташ, че можеш да преживееш на такава оскъдна диета.

— Не съм придирчив. Притопли я, докато разтоваря колата ти и я паркирам. На път за Бенд можеш да караш моята.

— Дан, ще си карам моята кола.

— Глупаво е. У дома имам още две коли. — Той разкопча чантата ѝ и взе ключовете.

— Не те разбирам. Казах...

— Добре! — Той прекъсна тирадата ѝ със светкавичния допир на устните си. — Щом не ме разбираш, значи няма да се отегчиш от мен ѝ няма да свършим като онези от статистическите изследвания, за които ми разправяше.

Кейси беше сигурна, че той ще направи язвителна бележка, когато извади портативната си шевна машина голямата кутия с платове, кройки и разни други шивашки принадлежности. Но той само надникна в кутията, повдигна къс трикотажна материя на едро виненочервено и синьо райе и го постави пред себе си.

— От това ще стане ли риза?

— Не! — изсмя се Кейси, издърпа парчето от ръцете му го напъха обратно в кутията. — Ще приличаш на варел от онези, около които препускат на родеото.

— Вярно ли? — Той се смъкна на пода до нея. — Не може да нямаш нещичко, от което да става риза за мен!

— Майтапиш ли се? Ти ще носиш риза, ушита от мен?

— Вече ти казах, че ще нося. На нищо, което казвам, ли не вярваш? — Той се спусна върху нея и нежно я събори на килима. — Сигурно ще получа херния, докато натоваря в колата целия ти багаж, но съм готов да рискувам за една риза... и за една целувка. — Наведе се над нея, леко прихванал кръста ѝ. Тя се опита да си измъкне ръката, за да увери, че косата ѝ прикрива ухото, но той отказа да я освободи и тя извъртя главата си на една страна. — От часове не съм целувал моята Гуинивийър — рече той. — Не броя трохите, които ми подхвърляш. — Целува я дълго, устните му бяха превъзходно топли и страстни. — Всичко, свързано с теб, разпалва огън у мен. Късата ти горна устна. — Той я погали с език. — Малката гънка до устните ти. — Близна я. — Имаш прекрасни гъсти мигли. А след време в ъгълчетата на очите си ще имаш малки усмихнати бръчици. — Устните

му докоснаха едното ѝ око, после другото. — Ще ставаш все по-красива, като остаряваш.

— Недей да...

— Замълчи. Знам, че не искаш да казвам, че си прекрасна, но аз ще го казвам, прекрасна моя Гуинивиър-Клеопатра-Клемънтайн. Обгърни ръце около своя повелител и господар. — Той повдигна ръцете ѝ, така че да обхванат врата му.

— Повелител и господар? Вбесяваш ме, озадачаваш ме, ти си истински шовинист! Космите по гърдите ти ме гъделичкат, а бакенбардите ти ме драскат. — Пръстите ѝ проникнаха под ризата му и го оскубаха; той изпищя и тя се опита да се изтърколи от ръцете му.

Той изръмжа свирепо; дългите му ръце се сключиха около нея и двамата се затъркаляха по пода. С невярващи уши Кейси чу звънящия си смях. Подобно безгрижие не можеше да бъде истина. Това не беше... тя, но о, как прекрасно се чувстваше в прегръдките му: играеха си като деца. Дан я претърколи през себе си и вече бяха до дивана. Притисна я към пода с ръце и крака, смеейки се току до усмихнатите ѝ очи.

— Ще трябва да те науча на уважение към твоя повелител. — Той смръщи вежди. — Искам да кажа, ако ми останат сили, след като се любим с дива страст. — Издаде дълбок гърлен звук като котарак и тя не можа да потисне смеха си.

— Ще трябва да те предупредя. Минала съм курс по джиуджицу, а ти оставяш най-уязвимото си място незащитено. — Тя доволно се изкикоти, като забеляза явното му учудване.

— Искаш да кажеш, че ще...

— Аха. — Усмихнатите ѝ очи се къпеха в разтопено злато.

— Ще поставиш точка на нашия... любовен живот?

— Аха.

За нейна изненада, тялото му от кръста нагоре се отдръпна на известно разстояние. Той погледна встрани от нея, приковавайки поглед към килима.

— Каква студена, жестока лейди! Тя е по-скоро Лукреция, отколкото Гуинивиър, повече Лизи Бордън, отколкото Клемънтайн. — Изнасяше лекция на въображаем събеседник. — Скубе космите по гърдите ми, нарича ме шовинист, казва ми, че я вбесявам.

Кейси се пресегна и притисна лицето му с длани.

— Аах, горкото бебче. — Никога не бе се чувствала толкова добре, така свободна и щастлива. — С една целувка ще го утеша. — Детската им игра бе надникнала в потайни кътчета на душата ѝ, които обикновено държеше под ключ.

— И повече от една ще понеса — рече той намусено.

— Мисля, че имам в запас. — Тя обви ръце около врата му и притегли главата му надолу към своята. Нацупи устни и шумно го зацелува по устата. В гърлото ѝ се надигна смях и я задави.

Той поклати глава, втренчил поглед в усмихнатите ѝ очи. Бързи като светкавица, пръстите му напипаха ребрата ѝ и запрепусаха по тях. Тя се опита да отблъсне ръцете му, но бе здраво притисната към пода. В стаята ѝ отекуваше звънкият ѝ смях.

— Не! Недей! О, Дан, моля те. Не мога да понасям да ме гъделичкат. Спри!

Тя покри устата му с ръка и той я захапа за пръстите. После се търколи по гръб. В ръцете му бе като омагьосана. Не проговори, защото думите ѝ се струваха недостатъчни, за да изрази чувствата си. Никога не се беше чувствала така волна, така безгрижна, така близо до друго човешко същество. Когато той се извърна и устните му я достигнаха, тя ги пое с радост. Кейси затвори очи и с наслада вкуси сладкия екстаз, който устните му донесоха, докато изследваха нейните с топлота. Той повдигна глава и тя прикова поглед в тъмните му очи, където тлееше жарава.

— Искам да ми бъдеш съпруга, любима... Гласът му хриптеше, дишаше тежко. Думите му бяха в съзвучие с мислите на Кейси до момента, когато ръката му пропълзя под ризата ѝ... Тя го хвана за китката.

— Недей, моля те. — Гласът ѝ се бе превърнал в сподавен шепот.

— Любима... защо? Зная, че желаш любовта ми. Разбирам го по ритъма на сърцето ти.

— Не тук — тревожно прошепна тя.

— Любовта не се прави само в леглото, на тъмно — настоя той. Тя извърна лице, но той забеляза, че в очите ѝ проблясват сълзи. — Но щом така желае дамата на сърцето ми... Погледни ме, любима. Харесва ли ти да бъдеш дама на сърцето ми?

— Знаеш, че ми харесва — рече тихо тя и обви ръце около врата му. Целуна го по ухото, по бузата, прокара пръсти по меката му черна

коса.

— Известно време ще те слушам, мила моя. Докато преодолееш свенливостта си с мен. — Той стана и я притегли към себе си. — Спи ли ти се?

— Не, но нямам търпение да си легнем.

— Ммммм... най-доброто предложение за днес. Оставил съм телефонния ти номер на брат си. Но мисля, че ще му звънна аз, понеже имам чувството, че не ми се ще да ме обезпокояват по-късно. — Той я целуна по носа и нежно я бутна към вратата на банята.

* * *

Когато стигнаха покрайнините на Портланд, от небето се лееше дъжд като из ведро. Сега Кейси се радваше, че не е зад волана. Огромните дъждовни капки, стичащи се по стъклото, ѝ напомняха за онази мъглива нощ на магистралата.

Едната ръка на Дан пусна кормилото и се пресегна към нейната.

— Ела по-близо.

Тя охотно се приближи. Той бе отличен шофьор: не откъсваше очи от пътя.

— Харесва ми да си по-близо — каза той простичко.

Тя постави ръка върху бедрото му и ръката му веднага покри нейната. Да бъде с Дан бе като мечта. Навярно тъкмо това я безпокоеше. Мечтите рядко се сбъдват. Тя погледна профила му; беше смръщил чело съсредоточено. Вземаше шофирането на сериозно. Обичам те, Ланселот, казваше мълчанието ѝ. Не искам да бъдеш мечта. Искам всичко това да бъде действителност. И може би, може би...

— Може би баща ти ще ни посети. — Гласът на Дан прекъсна мислите ѝ.

— Съмнявам се. Той винаги иска да знае къде се намирам. Мисля, че страда от комплекс за вина... — След кратка пауза добави: — Оставих бележка на Джуди. Тя е тази, на която ще липсвам.

— Само на Джуди?

— Останалите ми приятели бяха свързани с работата ми и не мисля, че ще се виждаме особено често.

— Кому са нужни такива приятели? — От гласа му повя хлад.

Кейси опря буза на рамото му.

— Кажи ми за твоя Бенд. Майка ти у дома ли си е?

— Тя е в Ню Йорк с една от сестрите си. Майка ми е страстна почитателка на театрални постановки. Пристрастена е към тях, откак се помня. Тя и леля ми не пропускат постановка на Бродуей, че и отскачат до Лондон да гледат по някоя.

— Лондон? За една постановка?

— Е, не само за това. Има приятели там... Леля ми Беа пълната противоположност на майка ми и на другата ѝ сестра. Живее отгът на нашата ограда и не можеш я измъкна от Орегон дори с керван мулета.

— От развеселения му тон и топлотата в гласа му Кейси можеше да отгатне, че е привързан към леля си Беа.

— Ще я видя ли?

— Че как иначе? — Той откъсна очи от пътя, колкото да ѝ се ухили. — Леля Беа е обаятелна жена. Тя е пчелар.

— Леля ти Беа гледа пчели?

— Не е ли весело? Леля ми Беа, пчеларят. Гледа пчели от трийсет години. Дворът ѝ е ограден с кошери. Продава мед на всички пазари в местността и в някои магазини в Портланд. „Леля Беа е сладка като мед.“ Дори снимката е на етикета.

— Майтапиш се.

Дан се засмя:

— Няма майтап. На етикета е нарисувана пчела, а на мястото на главата е снимката на леля Беа. Подхожда ѝ, не смяташ ли?

— Няма съмнение. Омъжена ли е?

— Съпругът ѝ почина преди около двадесет години. Няма свои деца, но има претенции към мен. Няма търпение да се срещне с теб и вероятно ще те подложи на кръстосан разпит.

— Защо ще го прави? И откъде знае за мен? — Кейси изведнъж се почувства нервна и думите ѝ прозвучаха отривисто и отсечено.

— Няма търпение да се запознае с теб, защото ме обича и ще иска да те проучи, за да е сигурна, че си всичко онова, което ѝ казах, че си.

— Дан! Нали не си казал на семейството си, че има нещо... интимно между нас? — Тя почти изстена.

— Разбира се, че съм им казал. Казах им, че искам да се ожения за теб. Защо да не им кажа? — Думите му прозвучаха гордо.

— Защото... не сме решили нищо със сигурност.

— Аз съм. Ако ме провалиш, ще ме накараш да се чувствам неловко и семейството ми ще изгуби доверие в мен.

— Никога не съм сигурна дали говориш сериозно. Сега се шегуваш, нали? — Изглеждаше ужасена. — Мислех, че идвам по работа, не да ме излагаш на показ, за да реши семейството ти дали ме бива. — Изопнатите ѝ нерви придаваха допълнителна острота на гласа ѝ.

— Шегувам се. Ще харесаш леля Бея и тя ще те хареса. Първото нещо, което ще направи, е да донесе готварска книга с рецепти, в които захарта е заместена с мед. След това ще ти изнесе лекция за здравословната храна. — Той се изкикоти. — Струва ми се, че имаш да ѝ кажеш нещичко по въпроса.

— А ти къде живееш? — хрумна ѝ да попита.

— До дъскорезницата има едно бунгало. Понякога живея там, понякога — в къщата. Кучето ми живее в къщата. — Той намали, за да може една кола да ги изпревари и да се промъкне пред тях. — Проклет глупак! Понякога си мисля, че преди да раздават книжки, трябва да правят тестове за интелигентност и такива, с които да установяват дали си с всичкия си.

— Кой се грижи за къщата сега? — тихо попита Кейси. Бе започнало да ѝ проблясва, че работата в къщата на майка му бе само една уловка, за да я отведе в Бенд.

— Отчасти леля Беа, отчасти аз. Снахите ми също я посещават. Мама има един милион растения в къщата.

— Обичам стайни растения — неубедително промълви тя, после млъкна.

Магистралата преминаваше през националния парк Маунт Худ и пресичаше индианския резерват Уорм Спрингс. Завиха на юг край град с име Мадрас.

— Не остана много — рече Дан. — Наоколо има няколко диви местности. Някой ден ще отидем на пикник. — Изглежда, бе усетил безпокойството ѝ и със спокоен тон разказваше за забележителностите. — Не сме много далеч от Бачелър Маунтийн. Един приятел има вила там, която ползва цялогодишно. Това място е мечтата на скиорите. Снегът е сух, температурата — идеална. Ти караш ли ски?

— Малко. В никакъв случай не съм експерт.

— Имат писти и за напреднали, и за начинаещи. — Бе стиснал здраво ръката ѝ, като че се опитваше да ѝ даде сили да преодолее някаква трудност. Не разговаряха, докато не стигнаха Бенд. — Не е нищо особено в сравнение с Портланд. — Той се засмя безгрижно. В смеха му бе стаена гордост, но не и извинение. — Това е главната ни улица.

На Кейси градът ѝ се стори очарователен. Приличаше на малка процъфтяваща колония. Повечето места за паркиране бяха пълни. Бързо го прекосиха и отново се качиха на магистралата.

— Живеем извън града, на река Дешут. Почти сме си у дома, любов моя!

Кейси нежно освободи ръката си от пръстите на Дан и пооправи шала около ушите си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дан зави по някакъв черен път, който се провираше между високи кедрови дървета. Постепенно, гората се разреди и сега пътят минаваше покрай една оградена ливада, в която пасяха дореста кобила и жребчето ѝ. Когато колата ги наближи, любопитното жребче препусна към тях, подритна със задните си крака и се върна обратно при майка си. Колата отново навлезе в гориста местност и отново дърветата се разрешиха и отстъпиха място на обширни ливади, които се простираха чак до фасадата на огромна къща, облицована с кафеникави плочи. Дан зави по една тясна пътека, оградена от храсти, която се вля в широка каменна алея, водеща до къщата.

Кейси си отдъхна. Беше си представяла, че едва ли не цяла гвардия от роднини на Дан ще бъде строена пред къщата като за почест и че тя ще трябва да мине пред изпитателните им погледи. Двукрилата порта на входа беше затворена. Цялата къща — от четирикатния покрив до стените — беше облицована с потъмнели от времето плочи и наподобяваше естествено допълнение към заобикалящия я пейзаж.

Една обиколна алея водеше до гаражите, долепени отстрани на къщата, но Дан не продължи по нея, а спря колата близо до входната порта:

Кейси извърна сериозните си очи към него.

— Прекрасно е. Толкова е тихо и спокойно.

Дан стисна ръката ѝ.

— Някак си предчувствах, че ще ти хареса. Хайде, ела! Слънцето е излязло да те приветства за добре дошла в новия ти дом.

Той слезе от колата и я изчака да се измъкне изпод кормилото.

Когато влязоха в къщата, той я поведе към голямата всекидневна, която заемаше цялата предна част на къщата и водеше към трапезарията, разположена под прав ъгъл с всекидневната. Цялата стая беше обзаведена в кожа и басма, имаше камина, големи меки дивани, фотьойли и пердета в колониален стил. Един старинен часовник се

извисяваше достопочтено до стълбите срещу входната врата. Бляскавите дъсчени подове и тъканите вълнени черги ѝ подсказваха, че къщата беше доста стара и че от време на време са били пристроявани някои допълнителни стаи. Къщата напълно подходдаше на Дан. Тя внушаваше уют, вкус и безметежно спокойствие.

Той я въведе в голяма остъклена кухня, светнала от чистота. По широките первази на многобройните прозорци бяха наредени цветя. Месингови кухненски прибори висяха над тезгяха до печката. В единия край на стаята, с изглед към реката, имаше кръгла дъбова маса и столове с високи облегалки. На масата бяха подредени памучни щамповани салфетки и порцеланови съдове. Върху плота стоеше прясно изпечен пай. От кухнята се излизаше на остъклена веранда, която, изглежда, се простираше по цялата дължина на къщата.

Дан не проговори през времето, докато я развеждаше из къщата. Едва сега пристъпи към нея, обгърна я с ръце и я целуна жадно.

— Искам да ти покажа и горния етаж.

Хвана я за ръка и я поведе обратно в антрето — нагоре по малко стълбище до площадка, от която под прав ъгъл тръгваха други стълби, водещи към горния етаж. Вратата на първата стая беше примамливо отворена, слънчевите лъчи се процеждаха през прозорците на капандурата и осветяваха светлокафявия килим. В стаята се мъдреше огромно легло от орехова дървесина с тежки струговани крака, застлано с тъкана покривка в матовосиньо, червено и бяло. По всичко личеше, от тежките мебели до удобните кожени кресла, че това е мъжка стая. На дясната стена имаше две врати. Едната водеше към дрешника, а другата към банята. Стаята миришеше на Дан.

— Твоята стая? — Това бяха първите ѝ думи, откакто бе влязла в къщата.

— Нашата стая?

Кейси спря поглед в тъмните спокойни очи и бавно поклати глава.

— Ще изчистя килима в коридора — смотолеви той.

Кейси реши да го порицае с мълчание и му разреши да я поведе с ръка, поставена върху гърба ѝ, надолу по коридора към другите стаи.

— Тук има четири спални, плюс един малък апартамент върху гаражите. Преди време там живееха работниците, които наемахме. — Дан посочи отсрещната врата. — Това е стаята на майка ми, макар че

тя рядко се задържа тук. Съседната стая е малка, но според мен става за шивашко ателие — обясни той. — А това ще бъде твоята стая, докато се оженим, в случай че откажеш да споделиш моята. — Той отвори една врата и й направи път да мине.

Стаята беше просторна, намираше се точно в ъгъла на къщата; стените бяха бели, килимът — изумруденозелен, плетените столове и масата — бели. На лицевата дъска на леглото с кралски размери имаше полици за книги. Беше застлано с индийска бродирана покривка, чиито мотиви наподобяваха тези на възглавничките върху столовете и ниската кушетка. Големите подови вази бяха пълни с уханни цветя. Стаята беше така различна от останалата част на къщата, че Кейси едва успя да прикрие учудването си от Дан, който я наблюдаваше. Очите му дяволито искряха.

— Преди няколко години леля Беа реши, че тази стая се нуждае от коренна промяна. Приличала й на морга. Ето какво се получи.

— Прекрасна е и със сигурност вече не прилича на морга.

Кейси се усмихна и той я придърпа в обятията си. Тя с готовност се облегна на него и той гальовно докосна лицето й с върха на пръстите си.

— Щастлив съм, че си в къщата ми.

— Мислех, че е на майка ти.

— Това са подробности — сгълча я той. Макар лицето му да бе непроницаемо, очите му я гледаха закачливо. Ръката му се спусна надолу по врата й и обходи рамото й.

— Ромео мой! Целуни ме, за да отида да си взема одеждата и да се върна отново при теб на този балкон.

— От теб би излязла отвратителна Жулиета — изпъшка той.

— О, значи така! — Тя го ръгна с пръст в ребрата и стовари крак върху мокасините му. Той я хвана за ръцете, прилепи ги към тялото й и я вдигна във въздуха.

— Знаеш ли за какво плачеш?

— Само посмей! — задъха се тя. — И ще видиш какво ще се случи.

— Ще ми приложиш хватка?

— Точно така!

— По-добре да направя така. — Той я постави върху краката си, повдигна ръцете й и ги обви около врата си. — Ммм... — продума,

като отдели устата си от нейната — имаш вкус на ябълков пай.

— Явно мислиш за онова, което е в кухнята на плота — прошепна тя срещу устните му.

— Грещиш, изобщо не мисля за стомаха си, мисля за твоя. — Отначало я целуна леко, после по-силно, ръцете му я придърпваха все по-близо; накрая устата му се вкопчи здраво в нейната.

Тя се разтопи в целувката му. Не би могла да му устои дори и да искаше, а тя не желаше. Всичко, което желаше, беше да е тук до него, да чувства топлината на кожата му, силата на ръцете му, да вдъхва вече познатата миризма. Той отдели устата си от нейната. Очите му бяха съвсем близо — можеше да види собственото си отражение в тях.

— Обичам те, Касандра. Това е всичко. Просто те обичам. Без да изисквам, без да ти давам обещания.

— Това е лудост. Но мисля, че и аз те обичам Ланселот. — Тя изрече тези думи с лека усмивка. Очите и бяха замъглени. „Мисля? Прости ми, любими, че не го казах по-убедително“ — рече си тя наум. „Но трябва да си оставя място за отстъпление“.

— Ехей... Даниел. Чакам ви повече от час. Какво правите там горе с онова момиче?

— Леля Беа — прошепна Дан. — Тя е много земна. Чудя се как не се е промъкнала тук, горе, с надеждата да ни хване в леглото. Но има и много неща, за които е като кон с капаци. Най-хубавото й качество е, че винаги знаеш какво е отношението й към теб. Хайде, ела да те запозная с нея. — Той усети внезапното неспокойствие, което я обзе от предстоящата среща с човек, на когото той явно държеше, и праметна ръка през рамото й. — От години ме придумва да си намеря някое хубаво момиче. Ще те омагьоса със своите пчели, преди да си се усетила.

Жената, която ги очакваше в долния край на стълбището имаше къса побеляла коса, огромни очи и широка усмивка. Беше облечена в дънки и тениска, на която пишеше: „ЛЕЛЯ БЕА Е СЛАДКА КАТО МЕД“.

Дан се наведе ниско и я поздрави с целувка по бузата. Главата й стигаше едва до раменете му. Но огромният бюст и закръгленото коремче компенсираха ниския й ръст.

— Здравей, леля Беа. Това е Касандра Фароу, но можеш да ѝ казваш Кейси.

— Здравей, Кейси. — Тя протегна ръка. В очите ѝ се четеше удивление, а широката ѝ усмивка издаваше задоволство. Ръкостискането ѝ беше топло и силно. Очите ѝ светнаха от радост.

— Боже, боже. Сладка и височка, а косата и очите ѝ са като... мед.

— Знаех си, че ще кажеш нещо такова. — Тонът на Дан бе смирен, но развеселен.

— Защо чака толкова дълго, за да я доведеш у дома.

— Работих по въпроса колкото можех по-бързо, моя медна леля Беа.

Леля Беа поклати одобрително глава. Кейси погледна Дан и разбра, че беше доволен от топлотата, с която леля му я беше приела.

— Хайде да прием кафе, Кейси, и да се опознаем. Даниел има една приятелка там отзад, която ще получи пристъп, понеже все още не е отишъл да я види. — В очите на леля Беа проблесна същото огънче, което блещукаше и в очите на Дан, когато се шегуваше. — Тя се казва Сади и има най-прекрасните сини очи, които някога си виждала.

Кейси тръгна редом с нисичката жена. Дан ги последва.

— Не искаме да го отделяме от боготворящата го публика — прошепна поверително Кейси на леля Беа.

Няколко минути по-късно Дан отвори вратата на верандата и едно огромно черно-кафяво куче невъзмутимо влезе в кухнята. То спря на около метър от мястото на Кейси край масата и повдигна въпросително глава.

Леля Беа се оказа права за очите му. Те бяха искрящо сини на фона на черната му муцуна.

— Седни долу и поздрави Кейси, Сади! — изкомандва строго Дан.

Сади отстъпи няколко крачки, седна, повдигна муцуната си към тавана и нададе протяжен вой. Погледна Дан и повтори поздрава си още по-силно и продължително.

— Привет и на теб — поздрави го Кейси и го потупа по хълбока. Кучето се приближи и постави глава в скута ѝ не отделяше очи от

лицето ѝ. — Каква порода е? — Кейси повдигна ръката си и нежно погали голямата му глава.

— Сибирска лисица. Името ѝ е Советская, но ние ѝ казваме Сади.

— Мога да се досетя защо.

Леля Беа донесе кафеника и го постави върху керамична подложка.

— Ще пиеш ли кафе с нас, Даниел?

— Разбира се, ако мога да хапна и малко пай с него. После ще разтоваря колата.

— Мардж се обади тази сутрин. Буреносното стадо ще дойде довечера. Тя и Хелън ще минат през ресторанта и ще донесат няколко тави печено пиле и картофена салата. Ще трябва да напаляш скарата, защото някои от децата може да поискат хотдог.

— Добре. — Дан издърпа един стол и седна с гръб към прозореца. — А Фред и Ханк? Ще успеят ли да се откъснат от дъскорезницата?

— Шегуваш ли се? И с въжета не би ги удържал — захили се леля Беа. — Нямам търпение да се запознаят с Кейси.

Стомахът на Кейси започна да се бунтува и тя подръпна шала си, за да е сигурна, че е върху ушите ѝ. Това ѝ бе станало като тик, когато бе нервна. Дан я наблюдаваше, любвеобилният му поглед накара ръката ѝ да потрепери, когато се пресегна за чашата си. Кейси погледна леля Беа, която вторачено се взираше в ръката ѝ с белезите. Кейси моментално я дръпна и я сложи в скута си.

— Цялото семейство наведнъж — май ще ти дойде много, а, любима? Мислиш ли, че си готова?

Кейси не посмя да погледне леля Беа. Това, че Дан я наричаше любима, безспорно означаваше, че са повече от приятели. Беше безсмислено да споменава, че идва да се грижи за къщата. Дан я бе довел да я представи за одобрение на семейството си и довечера предстоеше голямото изпитание. Боже господи! Тя нямаше никакъв опит да се приобщава към семейства, особено към сплотени семейства като това. Погледна към Дан, но почти не го видя, беше изцяло потопена във вътрешната си борба.

Когато телефонът иззвъня, тя все още не бе отговорила на Дан; той се запъти към другия край на кухнята, за да го вдигне. Кейси усети

как пръстите му гальовно помилваха врата ѝ, когато мина покрай нея. Тя извърна поглед към леля Беа, за да види каква ще е реакцията ѝ. В очите ѝ болезнено напиреха сълзи.

— Мислех си, че няма да доживея този ден. — Върху набръчканото ѝ лице се изписа щастлива усмивка, а очите ѝ грейнаха като звезди. — Даниел си е загубил ума от любов по теб, нали? Знаех си, че когато открие подходящата жена, ще бъде същият като баща си и момчетата. Мъжете в това семейство избират старателно жените си, но после ги обичат до полуда. Разбира се, ние се тревожихме известно време. С всичките тези жени, дето си падат по него, нали е ръгбист... Но аз казах на Ханк и Фред: Дайте му малко време и ще видите, че той ще ги прерови всичките и ще намери момичето на живота си.

Кейси дълго я гледа, преди да проговори.

— Как разбрахте, че аз съм момичето на живота му? Вие не знаете почти нищо за мен и аз може да съм само една от неговите почитателки.

— Да не си мислиш, че съм прекарала петдесет и пет години в пещера? Ако беше една от тях, Даниел нямаше да ти каже, че това е къщата на майка му и че ти ще се грижиш за нея — уверено рече леля Беа.

Кейси я погледна изумено и преди да успее да каже нещо, Дан се върна на масата.

— Ханк каза, че може би ще се наложи да замина за няколко дни в края на седмицата. Радвам се, че семейството ще се събере, за да се запознаеш с тях. Те ще ти правят компания, докато ме няма.

— Имам достатъчно работа, за да не скучая. Както ти е известно, нося нещата си за шиене.

Ядяха големи парчета от пресния ябълков пай и разговаряха за шиене. Леля Беа умееше така добре да предразполага хората, че Кейси почти забрави за изпитанието, което ѝ предстоеше в края на деня.

— Още пай, Даниел? Изпекох го, преди да узная, че кланът ще се събира. Имам още няколко в хладилника и ще ги изпека следобед. Мислиш ли, че четири ще стигнат?

— Четири пая? — попита невярващо Кейси.

Дан се засмя.

— Ще бъдем дванайсет деца и седем възрастни. Общо деветнайсет, включително с теб, любима.

— Люси и Мариан ще дойдат с Хелън — съобщи унило леля Беа и Кейси ѝ хвърли бърз поглед.

— Тя върнала ли се е? — Дан повдигна вежди и се усмихна на Кейси. — Сестрата на Хелън. Значи ставаме двацет и един. По-добре изпечи още един, лелю Беа.

Следобедът отлетя. Леля Беа се прибра вкъщи през пролуката на оградата, за да сложи пайовете да се пекат. Дан разтовари колата и помогна на Кейси да прибере нещата си. Единствено очевидното удоволствие, което той изпитваше от присъствието ѝ в дома му, успяваше да обуздае паниката ѝ. За пореден път Кейси премисляше какво да облече за вечеря и как да фризира косата си. Чувстваше се като първокласник преди първото раздаване на свидетелствата...

Тя се изкъпа, изми косата си, изсуши я и я изви към лицето си с машата. Остана доволна от това, което постигна. Но какво да облече? Стоеше в дрешника и прехвърляше дрехите си, когато Дан почука на вратата и влезе. Той застана зад нея и я обгърна с ръце. Тя усети твърдостта на тялото му дори през дебелия халат, с който беше облечена.

— Миришеш на хубаво. — Той зарови нос във врата ѝ. — Дойдох да ти кажа да си облечеш нещо по-старо. Децата сигурно ще искат да изиграем един бейзбол.

— Дан... — Тя се извърна в ръцете му. — Би трябвало да ти откъсна носа, задето ме караш да преживея всичко това. — Тя изрече шепнешком последната си дума, защото устните му бяха обсебили нейните. Вдигна ръце и ги уви около врата му. Допря нос до лицето му, за да може да вдъхва аромата на кожата и косата му, и остави пръстите си да се вплетат в мокрите къдри на тила му.

— От какво се притесняваш? Защо си толкова изплашена? Всеки, който може да изнесе демонстрация пред няколкостотин души, би трябвало без затруднение да се оправи с двацетина, повечето от тях деца.

— Тогава беше различно. Дан... всичко това е ново за мен. Ще ми се да не бях идвала изобщо. Сигурна съм, че ще си помислят, че спим заедно и че съм ти се натрапила след катастрофата. Не ми харесва да ме вземат за досадница. — Накрая остана почти без въздух.

— Това е най-откаченото нещо, което съм чувал — сгълча я той. — Мислиш ли, че се нуждая от одобрението на батковците си, за да

избера жената, с която да прекарам живота си? Искан ми се да те харесат и ти да ги харесаш, но ако не стане, това ни най-малко не ще промени отношенията ни. Твоето одобрение желая, моя Гуинивийър.

Кейси осъзнаваше едва половината от това, което той ѝ говореше. Тя се облегна на него, той приведе глава и моментът на колебание, преди да докосне устните ѝ, ѝ се стори непоносимо дълъг. Цялата емоционална горчилка се разтопи и изчезна от балсама на устните му. Тя се вкопчи в него и за момент потъна в неопишуемо блаженство. Едва доловимо промълви:

— Страх ме е.

— Няма от какво да се страхуваш. Аз ще бъда до теб. — Той я целуна бързо няколко пъти. — Сега по-добре ли си?

Тя поклати глава и се вгледа в сериозните му тъмни очи, които можеха да излъчват и гняв, и радост!

— Ще се справя.

— Утре децата са на училище. Така че няма да стоят до късно. А сега облечи набързо едни дънки и някакъв пуловер. Тук става студено, щом се скрие слънцето. — Ръцете му хванаха колана на халата. — Ще остана да ти помогна — рече той и се ухили похотливо.

— Изчезвай, Даниел, или ще викна леля Беа — заплаши го нежно тя.

— Дявол момиче! Ще подхванем оттам, където спряхме, щом се отървем от „буреносното стадо“, както ги нарича леля Беа. — Целуна я, като че ли да запечата обещанието си.

Кейси се появи, облечена в отпуснат плетен пуловер, дънки и сандали. Златистият ѝ пуловер стигаше до бедрата и тя го бе пристегнала в кръста с широк кожен колан. Беше сложила копринен шал на главата си, който трябваше да придържа косата ѝ. Когато влезе в кухнята, Дан разопаковаше един пакет с хартиени чинии. Погледна я и остави опаковката да се търкулне на пода. Без да продума, той разтвори ръцете си и тя се мушна в тях.

— Толкова си сладка и нежна, че приличаш на ружа, цялата в злато, бяла и прелестна. Целуни ме и ми помогни да пренеса тези неща на верандата. Струва ми се, че ще има прекалено много комари, за да ядем на открито.

Кейси застла масата с кадифена покривка и в единия ѝ край нареди чаши, чинии, салфетки и сребърни прибори.

— Това ли е всичко, което трябва да направим?

— Ще направим и кафе, но по-късно. Имаме цели трийсет минути, преди да ни връхлетят, и ми се ще да ги прекарам в усамотение с теб. — Той хвана ръката ѝ и я поведе бавно през кухнята към всекидневната.

Бяха като омагьосани. В пълна хармония. Като че ли винаги са били заедно, помисли си Кейси, като гледаше разрешената му коса и кривия му нос. Съвсем не беше красив, но не му и трябваше — с тези неотразими очи и безупречно тяло. Дори и в дънки и пуловер беше като от реклама за културизъм.

Той я дръпна за ръката и двамата се тръшнаха на кушетката. Взе я в обятията си и притисна лице до косата ѝ, като внимаваше да не я разроши, знаейки колко държи на прическата си.

— Дан... как си успял да останеш ерген толкова дълго?

— Веднъж почти се ожених, но колкото повече се приближавах до фаталния скок, толкова повече осъзнавах, че нещата не са наред. Постоянно отлагах. Мина достатъчно време и тя се отказа, като разбра, че съм просто работник като всички останали в компанията. — В крайчетата на устата му се прокрадна лека усмивка, докато наблюдаваше през полузатворените си клепачи как ще реагира.

— Не изглежда да си много беден. Тя разби ли сърцето ти?

— О, опазил ме господ! Нямах ни най-малка представа какви жени има на този свят... — Беше му весело, люлееше я напред-назад в прегръдката си, смехът му напираше отвътре. — За човек като нея, чието татенце можеше да купи филма, в който искаше да участва, или да ѝ подари чартърен самолет, аз бях беден. След като откри, че нямах намерение да я придружа, тя реши, че май не ме е обичала. Всичко това се случи, когато бях млад и вървах по хълма на глупците.

— Хълма на глупците? Това пък какво е?

— Това е онази част от живота ти, когато си мислиш, че всичко ти е дадено да се забавляваш и вършиш глупави неща. — Той я погледна в очите и потри нос о нейния. Очите му шареха, а на устата му се появи лека момчешка усмивка. — Доста време си отделила да се гримираш тази вечер. Ти наистина си красива. Шшшшт! — Той постави пръстите си върху устните ѝ, когато тя плътно ги стисна. — Виждал съм твои снимки, на които си без белег. Нямах да те обичам

повече, ако го нямаше. — Нежните му пръсти проследиха белега ѝ и за първи път докоснаха осакатеното ѝ ухо под косата.

Кейси замръзна на мястото си. Той започна да я целува — отначало леко, почти извинително притисна устните си до нейните, но нежността отстъпи място на взаимната им жажда за по-изгаряща целувка. Пръстите му неумело се боричкаха с колана на талията ѝ, разхлабиха го и се заровиха под пуловера ѝ. Гримът на Кейси се разцапа. Можеше да се отскубне, но не го направи. Беше лудост и безумство да се любят тук, на кушетката, но движението на устните му по нейните — бавно, чувствено, подканящо, закачливо — я разтърсваше из основи. Тя плъзна ръка под ризата му и я притисна към гърдите му. Грапавата повърхност на косматите му гърди я възбуждаше.

— О, Дан... не бива!

— Защо да не бива? Никой, освен леля Беа няма да дойде.

— Никой, освен леля Беа! О, Дан... ти си непоносим.

Целувката му стана по-страстна и се превърна в една разтапяща омайна сладост, Кейси летеше в облаците. Задната врата се тресна.

— Ехей! Даниел! Някой трябва да ми помогне да пренеса пайовете.

— Напомни ми да сложа райбер на проклетата врата — изръмжа Дан.

— Прочети вестника. Аз ще помогна на леля Беа. Големият Дан Мърдок — безпомощен като пеленаче — присмя му се тя.

— Безсрамница! — подвижна закачливо той, докато тя излизаше от стаята.

Кейси не можеше да проумее как леля Беа бе успяла да се провере през остъклената врата с по един пай във всяка ръка.

— Пак ли лудувахте, а? Даниел ти е изял цялото червило. Заклевам се, че е така. Това момче няма да ти даде покой, докато не се ожени — нито пък след това. Сигурно няма да те пусне да станеш от леглото цяла седмица. Точно така направи баща му с майка му. Беше бременна с Ханк, преди да успее да стане от леглото.

Земният ѝ език накара Кейси да се изчерви.

— Тъ... госпожо... Дан не ми е казал името ви.

— Казал ти го е. Казвам се леля Беа. — Тъмните ѝ очи се усмихнаха, а пълничката ѝ ръка хвана Кейси през кръста. — Не се

притеснявай, ако обръщението ти се струва прекалено свойско. Всички ми казват леля Беа.

— Тогава и аз ще ви наричам така. И без това вече съм ви възприела като леля Беа.

— Вие двете май заговорничите срещу мен. — Гласът На Дан долетя зад гърбовете им.

Кейси извърна очи назад, ококори ги и невинно попита:

— Прочете ли вестника... вече?

— Да, прочетох го. — Той направи гримаса. — Искаш ли да изтичам и да донеса останалата част от пайовете, лельо Беа?

— Ще дойда с теб. Кейси трябва да се качи и да се начерви отново. И после ще я оставиш на мира, Даниел. Иска да изглежда добре довечера.

Кейси протегна ръка и потупа Дан по бузата, усмихвайки му се лукаво.

— Запомни какво ти каза леля Беа — каза тя и предпазливо се изплъзна от обсега му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси беше в кухнята с леля Беа, когато чу кучето да лае и да се затръшва врата на автомобил. Скоро до ушите ѝ долетя женски глас, който даваше заповеди като офицер.

— Джон, отнеси този кашон с пилета до кухнята. Джим, не минавай през къщата. Джули, хвани малката за ръка и се пазете от Сади. Не бързай, Джъстин. Имаме още неща за пренасяне.

Кейси се стовари върху един стол. Не можеше да стои права и секунда повече. Краката ѝ трепереха. „Усмихни се, Кейси. Надени си една изкуствена усмивка. Не им позволявай да разберат какво всъщност става в главата ти. Бъди приветлива дори и да се взират в теб... По дяволите! Спри да се самосъжالياваш! Ти имаш право да си тук. Къде отиде самообладанието ти, Кейси? Изпари се! По дяволите! Изпари се!“

Не можеше да си представи колко нещастна изглеждаше, когато погледна леля Беа.

— Не си мисли, че ще ти се размине работата, Кейси. Ето ти нож, започвай да режеш пайовете. Малките на шест парчета, а големите — на осем. — Тя премести пайовете към нея. — Това са Мардж и нейните пет деца. Тя е безценна майка. Отлично възпитава децата си. Не мога да кажа същото и за Хелън. Прекалено заета е с голфа си.

Кейси сграбчи ножа, като че ли беше спасително въже, облекчена, че може да прави нещо. Постоянно извъръщаше очи към вратата. Дан каза, че ще бъде до нея! О, по дяволите! — помисли си тя с презрение. — Защо съм като врабче? Не се е свършил светът!

Вратата на верандата се тресна и пет деца се опитаха да влязат едновременно през вратата на кухнята.

— Оставете храната на верандата, деца — викна им леля Беа и отново последва боричкане кой да излезе пръв през вратата.

— Благодаря ви, деца. — Офицерският глас беше омекнал. — Можете да излезете навън и да си играете. Не ходете до реката и

наглеждайте Джейн. Когато започнете да играете бейзбол, доведете ми я, аз ще я пазя.

Кейси нямаше време да си представи какво тяло може да произвежда гласа, който говореше на децата, и въпреки това се учуди, когато една дребна жена с къса коса и мила усмивка влезе в кухнята. Беше облечена с дънки, карирана риза и маратонки. Погледът ѝ се спря на Кейси и не помръдна оттам. Очите ѝ бяха големи и засмени и на Кейси не ѝ оставаше нищо друго, освен да им отвърне с усмивка.

— Ти си Кейси.

— Разбира се, че тя е Кейси — захили се леля Беа. — Още щом я погледнах, разбрах, че точно тя е подходящото момиче за Даниел. Почакай да ги видиш заедно, той тъмнокос, а тя цялата златиста... също като мед.

Мардж заобиколи плота, на лицето ѝ беше изписана искрена радост.

— Аз съм Мардж, съпругата на Фред. Много съм щастлива най-после да се запозная с теб. Цял ден съм напрегната. — Тя прегърна Кейси, притисна леко бузата си до нейната и се отдръпна засмяна.

— Била си напрегната? — Кейси се засмя с облекчение. — Още малко и щях да експлодирам.

— Здравей, Мардж. — Дан влезе през верандата. — Както виждам, вече си се запознала с дамата на моето сърце. — Той обгърна раменете ѝ с ръка, тя го хвана през кръста и го притисна към себе си.

— Да, запознах се. Ти как си, Дани?

— Добре съм, моя малка Марджи, а ти? — Той я целуна по челото. — Пусни жена ми, момче!

Мъжът беше влязъл през всекидневната. Беше по-нисък от Дан, но се познаваше, че са братя, по тъмните очи и коса и по набитото телосложение. Черната му коса беше започнала да посивява. Носеше мустаци.

— Мили! Не те очаквах толкова скоро. — Мардж се приближи до него и вдигна лице, за да я целуне. — Не си ходил до вкъщи да се преоблечеш — сгълча го тя. — Дай ми самото си. Свали си вратовръзката и се отпусни.

— Искях да съм хубав при запознанството с Кейси — престорено прошепна той.

— Не ти трябва да си хубав за Кейси. Ти си мой — шепнейки, отвърна Мардж.

— Нямах представа колко съм щастлив, че е така. — Той прегърна жена си, приближи се и протегна ръка. — Аз съм Фред.

Кейси почти потрепери от силното му ръкостискане.

— Здравей, Фред. Радвам се да се запозная с теб.

— Щастлив съм, че това момче най-после си намери жена. От години се закача с моята — рече той и закачливо побутна с пръст Дан в гърдите. След се обърна към леля Беа. — Здравей, лельо Беа. Как си? Какво си ми сготвила? Вкъщи не ми сервират нищо хубаво за ядене.

— Чу ли го Мардж? Ако бях на твое място, не бих му готвила никога повече. Я вие, мъжете, по-добре излезте и се позанимавайте с малчуганите, докато ние, жените приготвим нещо за ядене. Хелън и децата ще пристигнат всеки момент.

Дан стоеше близо до Кейси.

— Добре ли си, любима?

— Ти върви, аз ще се оправя — прошепна тя и наистина си вярваше.

Хелън Мърдок беше висока жена с преждевременно побеляла коса, с едро, но запазено тяло и широк ханш. Беше мила при запознанството си с Кейси, но ѝ липсваше топлотата на зълва ѝ. Децата ѝ бяха шумни и буйни и обожаваша чичо си Дан. Тя съобщи, че Ханк ще закъснее, затова може да започнат вечерята и без него. Сестра ѝ, която мъкнеше със себе си, беше нейно по-младо копие — с руса коса и бледо лице, което се дължеше на неправилен подбор на грим и боя за коса, както от пръв поглед прецени Кейси. Жената подаде студената си и отпусната ръка и Кейси едва я докосна.

Кейси щеше да полети от щастие и се кореше, задето се бе усъмнила, че изобщо е възможно семейството на Дан да бъде негостоприемно. Разговорът вървеше спокойно, закачливо и никога сериозно. Не обсъждаха общочовешки въпроси или лични проблеми. За нейна най-голяма изненада, тя свободно разговаряше с жените. Дан изигра един бейзбол с децата и ги прибра за вечеря. При всяка възможност той я поглеждаше, а когато беше близо до нея, я докосваше, прегръщаше я и постоянно показваше на семейството си, че държи на нея. Това беше най-топлото, най-прекрасното чувство, което Кейси бе изпитвала някога.

Едно-единствено нещо ѝ напомни за реалността. Когато сядаха около масата на верандата, дъщерята на Люси отказа да седне при другите деца. Тя беше слабичко дете на около шест години и постоянно хленчеше. Майка ѝ се опита да я накара да се настанила пейката до Кейси, но детето се заинати и се задърпа.

— Не няма да седна до нея. От едната страна лицето ѝ е акано! И ръцете ѝ са акани! — Тя отстъпи и се втрени враждебно в Кейси.

Настъпи гробна тишина.

Кейси преглътна тежко. Усещаше, че лицето ѝ гори. Сърцето ѝ болезнено туптеше в тишината, която последва думите на детето. Майката реши да се извини и още повече влоши нещата.

— Съжалявам, Мариан не е свикнала да вижда хора... които са... Нали разбирате, тя е много чувствителна към хората и...

— Толкова е чувствителна, че плаче за бой — провикна се леля Беа от другия край на масата.

— Лельо Беа! — Това беше Хелън. — Та тя е само дете.

Кейси се молеше земята да се отвори и да я погълне. Погледите на всички бяха приковани към лицето ѝ. Постепенно гордостта ѝ надделя. Да вървят по дяволите тази жена и невъзпитаното ѝ дете! Тя се усмихна, макар че лицето ѝ беше като гипсирано. Успя да се пребори с желанието си да закрие бузата си с ръка. Вместо това поклати глава и меката завеса от златистата ѝ коса се спусна върху лицето ѝ.

— Няма нищо — успя да процеди към майката на детето през схванатите си устни.

— Сигурна съм, че Мариан ще свикне с вас — каза неубедително жената и на Кейси ѝ се прииска да я цапардоса. „Млъкни!“ — изкрещя ѝ тя наум.

Ръката на Дан се провря в скута ѝ, улови дланта ѝ и я стисна здраво. Кейси не смееше да го погледне, защото щеше да избухне в сълзи на секундата и да злепостави и двамата.

Суматохата около сервирането пред децата ангажира вниманието на другите и даде възможност на Кейси да овладее емоциите си. Тя стискаше здраво ръката, която беше в скута ѝ, но си наложи да я пусне, за да може Дан да се храни. Вечерята мина поносимо благодарение на непрекъснатото бърборене на Мардж, съпруга ѝ и Дан.

След като свършиха, децата се върнаха към игрите си, а Кейси стана да помогне на леля Беа да почисти масата.

— Сядай тук и прави компания на Мардж, докато нахрани Джейн — изкомандва леля Беа. — Хелън и Люси ще ми помогнат да приберем нещата.

— Искам да си играя с мама — заинати се Мариан. На малкото ѝ личице бе изписана решителност. Очите ѝ гледаха вторачено в Кейси.

— Ах, ти!... — Леля Беа стоеше с ръце на хълбоците.

— Ела, миличка. Седни на това столче, докато мама помогне на леля Беа — увещаваеше я майка ѝ.

Мардж се усмихна криво и потърси с поглед очите на Фред. Кейси усети взаимното разбиране, което преминал ваше като ток между тях. Фред се приведе и целуна жена си по устата.

— Зная — прошепна той. — Ти си жестока майка. На нашите деца не би им се разминало подобно нещо.

— Можеш да си сигурен в това.

За Кейси бе очевидно, че те се обичаха. Дан щеше да бъде същият съпруг и баща, ако се оженеше за жена, която наистина обичаше. Не можеше да отрече, че я желае физически. Но дали я обичаше? Беше ли възможно да обичаш някого така страстно, без да си го познавал по-дълго? Дали не бъркаше съжалението или чувството за вина с любовта?

След като Мардж се уговори да мине някой следобед, докато Дан отсъства, тя и Фред събраха семейството си и си тръгнаха. Хелън вече товареше децата си в един микробус, когато мъжът ѝ пристигна. Едно по едно, с изключение на Мариан, децата се изредиха да им кажат довиждане. Кейси едва сдържа смеха си, когато детето надниква зад гърба на майка си и се оплези. Това някак си разсея напрежението, което бе забило нокти в стомаха ѝ, и тя едва се сдържа да не изплези собствения си език.

Ханк ѝ децата дълго се прегръщаха и целуваха, преди Хелън да потегли. Това затвърди първоначалните впечатления на Кейси, че мъжете от семейство Мърдок бяха влюбени в семействата си. Докато Ханк се приближаваше към тях, тя го изучаваше. Беше висок колкото Дан, но тялото му не беше така развито. Беше леко плешив носеше големи очила с тъмни рамки.

— Извинявайте, че закъснях толкова — каза той, като ги наближи. — В дъскорезницата имаше злополука и исках да изчакам, за да разбера дали е нещо сериозно. Малкият син на Франклин едва не загуби ръката си. — Той се здрависа с Кейси и се усмихна, но на нея й се стори, че усмивката не стигна до очите му. — Здравей, Кейси. Както виждам, оживяла си сред „буреносното стадо“, както им казва леля Беа.

— Да, разбира се. Не съм чак толкова беззащитна.

Дан небрежно праметна ръка около раменете й.

— Влизай, Ханк. Леля Беа ти е запазила вечеря.

Час по късно, когато Ханк си тръгна, Кейси бе убедена, че той не беше чак толкова ентусиазиран, че тя е в къщата на брат му. Той и Дан през цялото време говореха за работа. Имало някакъв проблем с международния договор и се налагало Дан да замине за Япония, за да уреди нещата. Кейси си побъбри с леля Беа и след като тя си тръгна през пролуката в оградата, започна да се шляе из всекидневната. По-късно не можеше да си спомни по-големият брат на Дан да е разменил с нея други реплики, освен поздравите, когато дойде, и „Лека нощ, Кейси“ — когато си тръгваше. Дан затвори вратата след брат си и се облегна на нея.

— Е? Как беше?

— Опустошително.

— Опустошително?

— Опустошително, болезнено, потресаващо и безумно. Никога по-рано не ми се е случвало да съм в група, в която повече от трима човека да имат роднински връзки, и не бях докосвала дете, откакто ми се развали колата и трябваше да пътувам с градски транспорт. — Искаше да му каже, че се е насладила на всяка минута от вечерта, но не можеше. — Мисля, че ще се справя по-добре на четири очи... аз и леля Беа... аз и Мардж...

— Аз и... ти. Ела тук, Клемънтайн. — Дан разтвори ръце и тя се мушна между тях. Той притисна разтворените си устни към нейните. Ръцете му се шмугнаха под пуловера й, но бяха спрени от колана на талията й. — Ще трябва да те науча да се обличаш подходящо — промърмори той. Пръстите му разкопчаха токата и коланът тупна на пода. Галейки топлата кожа на гърба й, той я придърпа към себе си. — Ах... задната врата е залостена. Този път няма кой да ни прекъсне. Да

седнем на кревата? Хареса ми това, което правеше тази вечер... преди да ни нападнат.

— Дан... не мисля, че...

Устата му грубо притисна нейната и заглуши думите ѝ. Насъбралото се напрежение изведнъж я напусна. Той ѝ прошепна нещо през целувката си, което слабо наподобяваше на „не мисли“. Допирът му я изваждаше от равновесие. Вдигна главата си и без да иска, се захили победоносно; тя настръхна.

— Много е рисковано. — Тя се изскубна от него и той я остави да се измъкне.

— Много е... рисковано? — Думите му бяха като ехо.

— Вече може да съм бременна — отчаяно промълви тя.

— Ти искаш да имаш семейство, нали, Кейси? — тихо попита той. — Или след като видя съпругите на братята ми се отказва?

Тя тръгна към всекидневната и той я последва. Знаеше, че когато я нарича Кейси, е в сериозно настроение. Беше постигнала желанния ефект, но се страхуваше, че няма да може да го задържи.

— Разбира се, че искам да имам семейство някой ден, но не сега. Предстоят ми операции... — Почти изгуби глас, но успя да си го възвърне. — Освен това нямаме нищо конкретно, което да предложим на едно дете.

— Какво, по дяволите, значи това? Ние се обичаме. От нас ще излязат добри родители.

— О, Дан, слез от облаците! Не можем да сме сигурни. Ние всъщност почти не се познаваме.

Когато приближиха кревата, той я хвана и умело я свлече върху него. Блестящите тъмни очи я гледаха отблизо. Тя обърна към него невиждащи очи. Очакваше, втренчила кехлибарения си поглед в твърдите му чувствени устни.

— Това е лъжа и ти го знаеш! Страх те е да се обвържеш.

Преди време, ако чуеше подобни думи, би настръхнала. Но сега гърлото ѝ пресъхна, краката ѝ омекнаха — знаеше, че волята му е по-силна от нейната. Тя се облегна на възглавницата зад себе си и зачака, умът ѝ беше замъглен. Неспособна да му устои, само след момент щеше да се озове в обятията му, слаба и тръпнеща, с ръце около врата му.

— Не мога да разбера защо не искаш бебе точно сега, любима. Преместването ти тук, при мен, и промяната на начина ти на живот сами по себе си изискват много време за приспособяване, затова по-добре направи всичко наведнъж. — Той я придърпа към себе си. Тя го погледна в очите и бе потресена от нежността, която излъчваха.

— Как бих искала да не си толкова добър с мен — прошепна тя. — Не мога да се боря с теб.

— Обичам те, моя Гуинивийър. — Той сложи ръка под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към неговото. Започна да я целува нежно, любящо.

Кейси не каза нищо; не знаеше какво да каже. Всяка негова дума беше истина. Той искрено си вярваше, че я обича. Имаше нещо необикновено между тях от първия момент, когато се срещнаха. Дали не полудяваше? Дали просто не ѝ се искаше да е истина? Тя потърси очите му и той ѝ се усмихна нежно. Най-важното нещо за нея беше, че сега, в тази минута, тя беше тук, до него.

Той я взе в обятията си и притисна главата ѝ към рамото си.

— Нали чу какво каза Ханк за проблемите с договора? Вдругиден ще замина за Япония. Докато ме няма, можеш да позвъниш в болницата и да кажеш на доктор Мастърс да се обади в местната аптека и да им даде рецептите ти. Не мога да стоя далеч от теб, любов моя, не ме моли за подобно нещо. Единственото, което можем да направим, е да вземем предпазни мерки.

— Колко дълго ще отсъстваш?

— Пет-шест дни. Тук ще ти бъде добре. Леля Беа ще бъде наблизо, пък чух, че и Мардж каза, че ще намине.

— Мислиш ли, че трябва да остана тук? По-добре да си отида в моя апартамент — колебливо рече тя. — Мисля, че Ханк не е много щастлив, че съм тук. Стори ми се, че той и Хелън гласят нещо за теб и сестра ѝ Люси.

— Хелън имаше нещо такова предвид, не отричам. — Кейси усети, че го напушва смях. — Твоето появяване на сцената сложи край на това и благодаря на Господа, че е така.

— А Ханк?

— Ханк е човек, който се придържа към максимата: „Ще поживеем, ще видим.“ Никога не взема бързи решения. Дъскорезницата и децата са целият му живот. Не искам да кажа, че

бракът му с Хелън не е щастлив. Тя е добра съпруга, защото иска да има време единствено за срещите на клуба и за голф. Няма претенции относно неговото свободно време и така му оставя време за хобито му — работата. Той е работохолик. Ние с Фред възприемаме дъскорезницата като предизвикателство, като начин за препитание. Удовлетворява ни фактът, че можем да осигурим работа и на други хора, та да изкарат прехраната си, но дъскорезницата не е целият ни живот, както е с Ханк. — Не можеше да види лицето му, но знаеше, че е сериозно. — Мардж е животът на Фред. Обича я до полуда. Винаги я е обичал. Не зная дали би могъл да понесе нещо да ѝ се случи.

Кейси предпазливо вдигна глава.

— Говориш така, като че ли може да ѝ се случи нещо.

— Тя не беше... добре. С нейната идея да има пет деца... Тя е пословична майка.

— Изглежда здрава — каза Кейси, представяйки си тъмните ѝ засмени очи и щастливата усмивка.

— Мисля, че сега е добре. Радвам се, че се харесахте, към нея изпитвам по-особени чувства. — Той я премести така, че да легне в скута му. — Стига сме говорили за това. Не е ли чудесно да сме сами тук, в нашата къща?

— Искаш да кажеш, че тук ти харесва повече, отколкото в каруцата или на платноходката, или в Камелот? — подразни го тя и прокара пръст по бузата му.

— Харесва ми повече, защото е сега — измърмори той и я целуна по носа. След това премести устните си върху нейните. От самото начало целувката му беше настойчива, в движението на устните му имаше изгарящо желание, трепетен копнеж, на който тя противопостави собствената си жажда. Ръцете му обхождаха тялото ѝ. — Обичам да галя топлатата ти голота — прошепна той. — Само тогава усещам, че ми се отдаваш истински. Хайде да си легнем, любима. — Когато устата му започна да се движи по лицето ѝ и се притисна нежно към белега, тя усети как желанието ѝ нараства неудържимо.

— Дан, любими, не бива...

— Нека да рискуваме, любима. — Сърцето му туптеше до нейното, а челото му беше оросено с малки капчици пот. — Освен ако не искаш да си...

Тя се изтърколи от скута му и стъпи на крака. Ръцете ѝ обгърнаха талията му, щом той се изправи.

— Не! — прошепна тя в извивката на врата му. — Дай ми няколко минути.

Влезе в стаята си и се облегна на вратата.

— Има право, че иска да се оженим — рече тя на глас. — От него ще излезе чудесен съпруг и баща. Но се съмнявам в самата себе си. Дали ще съм нещастна, ако бракът ми не е идеален? — Тя извади от чекмеджето нощницата си, влезе в банята, затвори вратата и я заключи. Той заслужава много повече от една жена, която се съмнява в брака и която не му е казала цялата истина за катастрофата. „Дали ще осъзнае, че това, което изпитва към мен, е само съжаление, ако разбере, че не е отговорен за белезите по тялото ми? О, по дяволите! Толкова го обичам, че не бих могла да издържа да прочета отвращение в погледа му.“

Очите, които я гледаха от огледалото, бяха големи, тъмни и блестящи; момичето, чието отражение видя, ѝ се стори непознато. Тази нова Кейси, с белезите по лицето и тъмните кръгове под очите, тя познаваше отскоро. Обърна се рязко и се застави да се успокои. Напъха се в нощницата, среса косата си, така че да прикрива белега, и напръска китките и слепоочията си с тоалетна вода. Когато се върна обратно в спалнята, очакваше Дан да е вече там, но стаята беше празна. След като загаси всички лампи, освен лампата на масичката до леглото, тя разгърна завивките и се пхна между гладките чаршафи.

Дан влезе съвсем тихо. Вратата се отвори и той застана на прага. Всичко, което имаше върху себе си, бяха къси боксърски гащета, които поразително контрастираха на загорялото му тяло. Облегна се небрежно на вратата и впери очи в лицето ѝ. Тя наблюдаваше как той се приближава в цялото си естествено величие. Беше невероятно мъжествен — широки рамене, тесен ханш и дълги крака.

Седна на леглото до нея и я целуна.

— Ти си красив мъж. — В думите ѝ имаше много нежност. Тя прокара ръка по бузата му. — Изкъпал си се и си се обръснал и миришеш на хубаво.

Той доволно ѝ се усмихна, наведе се и я целуна, набързо:

— Искам, когато се любя с моята милейди, всичко да бъде както трябва.

Тя обви ръце около врата му.

— Какво чакаш тогава? Започвай, господарю мой.

Той взе ръцете ѝ, притисна ги към гърдите си и я прегърна. Дълбоките му тъмни очи се усмихваха. Кейси преглътна голямата буца, която бе заседнала в гърлото ѝ, започна да търси ключа на лампата и най-накрая успя да потопи стаята в тъмнина. Усети как Дан се поколеба за момент, но после започна да се придвижва към нея по ширината на леглото. Ръцете му се плъзнаха под нея и я придърпаха, така че се озова върху гърдите му. Ръката му започна да съблича нощницата...

— Защо го направи? — Той бе заровил лицето във врата под косата ѝ. Върхът на езика му докосваше нежната кожа зад ухото ѝ.

— Кое? — попита тя с треперещ глас.

— Да не би да се притесни при вида на голото ми тяло? — Гласът му едва се чуваше.

— Не. — Тя потърси устните му, за да не ѝ се налага повече да говори.

Устните му спряха върху устата ѝ и я целуваха дълго и нежно. Устата му обходи бузата ѝ, стигна до ухото ѝ и започна да го дразни с пъргавия си език и топлия си дъх. Ръцете му измъкнаха нощницата през главата ѝ и почти ядосано я захвърлиха.

— Мразя това нещо! — Тя лежеше върху него, сгушена в косматата му гръд, плоският ѝ корем беше прилепнал към неговия. — Искам да те виждам, когато се любим.

Страх премина като ток през тялото ѝ. В гласа му имаше упрек.

— Не... Тази вечер. Моля те, мили.

Той я притисна още по-силно към себе си. Дълго стоя така, без да говори. Тя стисна очи, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите ѝ. Дали ще светне лампата? Кейси все пак намери сили в обзелата я паника; вкопчи ръцете си една в друга на врата му, притисна нетърпеливо устните си към неговите и започна да го целува със страст, родена от желанието ѝ да умре, ако той светне лампата и види белезите по тялото ѝ.

— Знаеш, че не можем да продължаваме така — прошепна той, като притисна слепоочията ѝ с пръсти. — Искам безусловно отдаване. Това значи да ме обичаш достатъчно, че да ми разрешиш пълен достъп

до тялото и душата ти искам да сме едно истинско цяло моя Клемънтайн, без тайни помежду ни...

Кейси не отвърна, не можеше да продума. Сълзи се стичаха от очите ѝ. Дан спря ручейчето по едната ѝ буза с ръка, а с устата си пиеше сълзите, които се стичаха по другата.

— Любима? — загрижено прошепна той. — Не плачи. Не е наложително да разрешаваме проблема точно тази вечер. А той съвсем не е неразрешим. Постоянно си в отбранителна позиция, любов моя. Но сега това няма значение. Ще поговорим, като се върна.

Болката в гърдата на Кейси се усилваше застрашително.

— Дай ми само още малко време — продума с треперещ глас. Наум започна да вика: „О, боже, дали това ще е последният път, когато съм с него!“ Започна да го целува и милва като обезумяла.

Той успя да освободи устата си и тихичко се засмя.

— Не бързай толкова, моя Клеопатра, царице на Нил... — Устните му обгърнаха нейните, а езикът му галеше крайчетата на устата ѝ. — Имаме на разположение цяла нощ и възнамерявам да я използвам, за да те любя нежно и дълго.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В тишината на голямата стая Дан се обърна и я погледна. За миг в очите му проблесна безпокойство.

— Ще се оправяш, нали?

Кейси мълчаливо поклати глава и тихичко въздъхна. Очите ѝ намериха неговите.

— Ще се оправя, но ужасно ще ми липсваш.

— Ти също ще ми липсваш.

— Ще те заведат ли при някоя от онези гейши? — В очите ѝ блещукаха заядливи пламъчета, докато изучаваше профила му.

— Имаш ли нещо против? — Той ѝ се усмихна гальовно, както само той можеше.

— Разбира се, че ще имам против... и още как!

Той се засмя и потърси ръката ѝ. По-късно отби колата ѝ към летището, откъдето щеше да хване всекидневния полет за Портланд.

— Леля Беа ще се грижи за теб. Ако не искаш да оставаш сама през нощта, тя ще дойде да спи в стаята на майка ми.

— Знам, тя ми предложи. Нямам нищо против да стоя сама. Освен това Сади ще е с мен. Ако някой непознат се приближи, тя ще започне да лае.

— Това е сигурно. Казах на Фред да наминава от време на време.

Кейси го погледна учудено:

— Защо си му казал?

— Защото искам да съм сигурен, че ще си добре, моя Гуинивия.

— Благодаря ти за грижите, но ми се струва глупаво да ангажираш Фред. Ще отсъстваш само пет дни.

— Сигурен съм, че това ще са най-дългите пет дни в живота ми.

— Той придърпа ръката ѝ към устните си и нежно целуна върха на пръстите ѝ. — Така ми се иска да дойдеш с мен.

— На мен също.

Спря на паркинга.

— Ще дойдеш ли?

Тя поклати глава:

— Мразя сбогуванията. — Страхуваше се, че ще избухне в плач веднага щом той тръгне. — Кога излита самолетът ти?

— Имам един час, след като пристигна на летището в Портланд.

— Не се преуморявай много от работа, а? И... се пази?

Той ѝ се усмихна нежно:

— Ще се пазя.

Прегърна я и я придърпа към себе си. Тя го обгърна с ръце и стисна очи. Беше станала толкова зависима от него през изминалите няколко седмици. Той си нямаше и понятие колко ѝ бе нужен.

— И не забравяй, че те обичам, Клемънтайн.

— И аз те обичам.

— Сигурна ли си, че ще намериш пътя до вкъщи? — Тя поклати глава и той я целуна страстно. — Трябва да вървя.

Той излезе от колата и взе куфара си от задната седалка. Кейси се премести зад кормилото. Той се наведе и я докосна с устни през прозореца на колата.

— Обичам те. — Тя не беше сигурна дали изобщо е произнесла тези думи.

Дан тръгна към изхода, без да се обърне назад или да помахва. Тя го следи, докато се скри от погледа ѝ; думите „Обичам те“ все още ехтяха в главата ѝ. Стоя така, докато малкият син самолет потегли, обиколи пистата и се отправи на северозапад.

Кейси прекара един спокоен следобед в стаята на горния етаж пред шевната си машина. Беше намерила една трикотажна риза на Дан в дрешника и по нея извади кройка от вестник. Засмя се, като изрови от багажа си плата на широките райета, и за секунда дори се поколеба дали да не му ушие риза от него. Искаше тази риза да бъде по-специална, затова избра едно парче старомодно синьо трико. Частите, които скрои, бяха големи и лесно се шиеха; работата напредваше бързо. Дрехата бе почти завършена, с изключение на бялата яка, която щеше да постави по-късно, когато Сади започна да лае и тя чу затръшване на автомобилна врата.

Надникна през прозореца и се затича към вратата.

— Здравсти, Фред.

— Как я караш, Кейси?

— Добре. Как е Мардж?

— Чудесно. — Той се засмя. — Свършихме с дежурните официалности, сега кажи какво студено имаш за пиене?

Кейси му отвърна с усмивка и го поведе към кухнята. Фред й харесваше. Това беше третото му посещение, откакто Дан бе заминал, и всеки път изпълняваха един и същи ритуал.

— Какво ще кажеш за една бира?

— Прекрасно. Мардж ми поръча да ти предам, че ще дойде утре. Джейн ще бъде на детска градина.

Кейси извади една запотена чаша от фризера и кутия бира от хладилника.

— Не е нужно да минаваш всеки ден, Фред. Справям се отлично.

— Не се безпокой, Кейси, почти ми е на път. — Той понижи глас и прошепна заговорнически: — Това е най-малкото, което мога да направя за малкото си братче.

— Малко? — Тя поде смеха му и седна до него.

Внезапно стана сериозен.

— Обичаш ли го, Кейси? Обичаш ли го истински? — За първи път й задаваше личен въпрос.

Тя дълго го гледа.

— Да, обичам го — отвърна тихо.

Той се пресегна и нежно потупа ръката й.

— Радвам се, дяволски се радвам. — Той глътна бирата си и се изправи. — Утре няма да се отбия, цял ден ще бъда на юг в лагера за сечене. — Тя го изпрати до вратата. — Днес Дан се обажда, каза да ти предам, че му липсваш.

— Фред! За бога! Защо не ми съобщи веднага? Каза ли дали работата му върви добре?

— О, да, движи се по разписание. Трябва да е тук вдругиден.

„Обеща да се обади от Портланд, за да ми каже по кое време да отида да го прибера“ — мислеше си Кейси, изправена на стълбите, гледайки как братът на Дан се отдалечава. Още два дни и Дан ще си бъде вкъщи! Онова, което щеше да се случи, беше неизбежно: не можеше повече да живее в страх.

На следващия ден дойде Мардж и Кейси й показва ризата.

— Мислиш ли, че ще я хареса?

— Непременно ще я хареса — ако не заради друго, то поне заради това, че ти си му я ушила. Той наистина си пада по теб, Кейси.

Не съм си представяла, че Дан може да хлътне толкова, но трябваше да се сетя, че ще стане така, щом открие жената на живота си. Съвсем като Фред е.

— Познаваме се от много скоро. Не съм сигурна, че това, което изпитва към мен, е любов. Нощем се будя и си мисля, че живея в сън. Не е за вярване, че след всичките онези жени, които е познавал, е избрал точно мен. — Кейси зарея поглед някъде в далечината.

— Да не би нещо да не е наред?

— Нещо да не е наред? — Кейси бе върната обратно в реалността. — Почти всичко. Как можеш да ме питаш, след като ме виждаш?

Мардж въртеше чашата в ръцете си.

— Онази вечер щях да напердаша разглезеното дете на Люси. Щях да се обадя, но реших, че колкото по-малко се каже, толкова по-добре.

— В първия момент бях като простреляна — призна си Кейси. — Но не бива да виним детето. Мислех си, че не съм суетна, но явно съм нещо става със самочувствието ми, когато си помисля, че някои хора се отвърщават от външния ми вид.

— Белегът ти се струва огромен, защото е на твоето лице. Нито едно от децата ми не спомена и дума за това. Мисля, че дори не са го забелязали. Кейси... ще трябва да живееш с него само още няколко месеца. Дан ми каза, че пластичната операция може почти изцяло да го заличи. — Мардж я погледна обнадеждено.

Кейси поклати глава.

— Не става въпрос за лицето ми. Аз цялата, от раменете до коленете, съм един белег. Белези, които не могат да бъдат заличени. Гърдата ми е несиметрична... и грозна. Коремът и бедрата ми са целите в бръчки и ръбове. Никой мъж, дори Дан, който си мисли, че ме обича, не би ме пожелал, ако види тялото ми. — Сълзите, който така лесно прииждаха след катастрофата, напълниха очите ѝ.

Двете се гледаха безпомощно.

— Грещиш, ако си мислиш, че това има някакво значение за Дан. Ако един мъж те обича истински, той би се задоволил и с по-малко от съвършенството. Истинската любов е разбиране без думи, взаимно доверие, споделяне, опрощаване. Любовта прощава всякакви грешки и слабости на човека.

— Благодаря ти за хубавите думи — рече тихо Кейси. Очите ѝ все още гледаха безпомощно. — Това е проблем, пред който ще трябва да се изправя, когато се върне Дан. Ако това бе станало по-рано, връзката ни едва ли щеше да се задълбочи толкова, но така се получи.

— Дай му поне един шанс. Повярвай ми, Кейси, мъжете в семейство Мърдок са силни. Когато обичат, обичат от цялото си сърце. — Очите на Мардж се молеха заедно с думите ѝ; в тях се четеше истинска загриженост.

— Дан е... съвършен физически! О, Мардж, само ако можеше да видиш гърдата ми, щеше да ме разбереш.

— А ти трябва да видиш къде... беше моята. — Тя произнесе думите спокойно гласът ѝ дори не трепна.

— Беше? — Кейси гледаше като зашеметена. — О, Мардж!

— Не гледай така ужасено. Преди четири години боледувах от мастаденит. Минала съм вече възрастта за раждане. Но сексуалният ни живот никога досега не е бил добър. — Тъмните ѝ очи заблестяха. — В началото се притеснявах, но Фред ме убеди, че любовта ни може да замести всяко несъвършенство на телата ни. Сега сме по-близки от, когато и да било, защото разбрахме, че имаме нужда да си обръщаме внимание един на друг.

— Какво мога да кажа? — Кейси се усмихва през сълзи. Сега плачеше за Мардж, не за себе си.

— Не казвай нищо. — Мардж погледна часовника си. — Трябва да прибера Джейн. Ваканцията ми за тази седмица свърши. — Тя изплакна чашата си и я остави на сушилника. — Вече съм се настроила, че ще ми бъдеш етърва, не ме разочаровай!

По-късно Кейси отиде у леля Беа. Двете вечеряха мълчаливо и Кейси се прибра вкъщи преди мръкване. Дан се връщаше утре. Мисълта не ѝ даваше мира. Ще поговорим за това, когато се върна, беше казал той. Погълната изцяло от мислите си, тя заключи вратите, качи се в спалнята си и легна на леглото, което беше делила с Дан. Много преди края на вечерта тя бе решила, че щом Дан се върне и обсъдят въпроса, с връзката им ще бъде свършено. И въпреки това, разсъждаваше тя, не мога да живея повече така. Тя изрепетира какво ще му каже, оттренира отказа си и започна да планува магазина, който щеше да е единственият ѝ начин за препитание след края на операциите.

Мислите ѝ не я оставиха да се наспи добре и тя се събуди изморена и апатична, обзета от мрачно предчувствие, от което я избиваше на сълзи. Разхождаше се из притихналата къща по хавлия и чехли; нахрани Сади, подреди списанията и вдигна, вестниците.

Когато чу някаква кола да набива спирачки и две врати да се затръшват едновременно, Кейси изтича да види какво става. Фред и леля Беа се качваха по стълбите. Тя бързо отвори вратата.

— О, Кейси! — проплака леля Беа.

Кейси застина.

— Лельо Беа... Фред... какво се е случило?

Фред стоеше, а в очите му имаше страх.

— Самолетът на Дан е бил отвлечен. На борда имало някакъв терорист с привързан около кръста експлозив, който казал, че ще взриви самолета, ако не го откарат до Куба.

Краката ѝ се огънаха и Кейси се хвана здраво за дървената каса на вратата.

Бомба... в самолета на Дан?

— Съобщиха го по сутрешните новини и преди да дойда тук, се обадох да разбера дали той е на борда.

— Не може ли да отидат до Куба и да стоварят този перко? — Тази сутрин леля Беа изглеждаше много по-възрастна. Бузите ѝ бяха мокри от плач, а косата ѝ, друг път фризирана, сега беше в безпорядък.

— Няма гориво да стигнат до Куба. Трябва да се приземят, но онзи се кълнял, че ще взриви самолета, ако само се опитат.

На Кейси започна да ѝ се повдига. Леля Беа видя, че ѝ прилошава и побърза да я подкрепи, придържайки я през кръста.

— Сигурен ли си, че не е журналистическа измислица? — Гласът ѝ като че долиташе от другия край на тунел.

— Не е измислица, Кейси — убедено рече Фред. — По дяволите всички перковци по целия свят! — Той удари с юмрук по вратата.

Кейси се мъчеше да се овладее и се втурна по стълбите.

— Отивам в Портланд. Трябва да съм там...

— Остани тук, Кейси. Фред заминава. Той ще се обади веднага щом разбере нещо. — Леля Беа се затича след нея по стълбите. — Тук ще си по-добре. Не можеш да помогнеш с нищо в Портланд.

— Отивам! Отивам! — Кейси се обърна. — Фред?...

— На летището ме чака самолет. Отклоняват всички самолети от Международното летище, но можем да се приземим на едно малко частно летище и да се придвижим дотам с кола. Мисля, че имаш пълното право да си там, така че побързай.

По време на краткия полет до Портланд в ума на Кейси постоянно се въртеше едно и също: „Ти си моята Гуинивийър... аз съм твоят Ланселот... Любели сме се в каруцата, когато пресичахме прерията, моя Клемънтайн. Били сме заедно хиляда години, ще изкараме още петдесет“. Дали това беше краят на времето им заедно през този живот? Дали някога в далечното бъдеще ще се срещнат на някоя далечна планета или на някой космически кораб, обикалящ около земята? Страхът я обграждаше отвсякъде, като стена. Тя затвори очи при мисълта, че може да не го види повече и в съзнанието ѝ се върна тялото му с широки рамене, мъжествен, изправен наред спалнята ѝ. В този момент я обзе такова отчаяние, че едва не изгуби разсъдъка си.

Кейси слезе от самолета, схванатите ѝ крака едва я доवлякоха до колата, която ги чакаше, за да ги откара до Международното летище. Шофьорът им разказа, че огромният „Боинг 747“ е на тридесет и пет минути път от летището, че терористът се качил на самолета в Хонолулу и веднага заявил исканията си на пилота.

— Това е всичко, което мога да ви кажа. Властите са доста неразговорчиви.

Името Мърдок им беше като пропуск през пунктовете, поставени да спират всякакъв достъп до летището. Позицията беше поставила постове около цялата писта и разрешаваше преминаването само на персонал и линейки. Те слязоха от колата и преминаха през тълпата от военни, и формени полицаи, телевизионни екипи и журналисти, въведоха ги в една стая, отделена за уплашените роднини и пътниците в самолета. Фред разпита за новините някакви служители, които изглеждаха доста разтревожени и му отговориха уклончиво. Никой не искаше да се обвърже с някаква конкретна информация или да дава напразни надежди. Един телевизор беше поставен в ъгъла на стаята и хората седяха мълчаливо и гледаха, чакаха, молеха се, плачеха тихичко. Минаваше количка с кафе и студени напитки. Кейси мълчаливо поклати глава, когато ѝ предложиха напитка, но Фред взе две пластмасови чаши с кола и бутна едната в ръката ѝ.

— Ще се разпаднеш, ако не се стегнеш малко. Изпий това, поне ще имаш с какво да се занимаваш.

Зашеметена от паника, Кейси чуваше туптенето на сърцето в ушите си. През цялото мъчително пътуване от Бенд до летището тя нито веднъж не се бе сетила за лицето си или за това, че не беше сложила шала на главата си. Сега опипа с ръка бузата си и усети грубата кожа, без да осъзнава или да обръща внимание на това, че привлича погледи върху себе си. Изведнъж ясен глас изпълни стаята; тя се изправи и насочи вниманието си към екрана.

— Репортерският екип на Осми канал е на Международното летище и ще предава за вас последните новини около отвлечането на самолета „Боинг 747“ със сто четиридесет и трима пътници. Беше потвърдено, че на борда се намират няколко известни личности, между които Дан Мърдок, ръгбист с международна известност, и Клаудия Уелс, телевизионна и театрална звезда. Летището в Портланд е затворено и всички самолети се отклоняват към Ванкувър и Сиатъл. Последните новини, които ни бяха предадени от контролната кула, са, че пилотът забавя преговорите, с цел да изхаби колкото е възможно повече гориво и да убеди терориста, че самолетът трябва да кацне в Портланд за зареждане с гориво. Останете на този канал. Екипът ни е разположен на пистата и вие първи ще видите, благодарение на новините на Осми канал, приземяването на самолета... ако изобщо се приземи.

Лицето на говорителя изчезна от екрана и камерата бе обърната към небето. Кейси отчаяно се отпусна назад.

Някаква жена започна да плаче.

Кейси не беше усетила, че е сграбчила ръката на Фред, докато той не се опита да я изкопчи от нейната.

— Ще отида да видя какво друго мога да разбера.

Тя поклати глава. Беше се превърнала в робот, в някакво автоматизирано тяло без разум. Мислеше единствено за Дан — огромен, нежен, усмихнат...

Във въздуха се носеше неспокойствие. Роднините стояха на малки групички и взаимно се крепяха. В стаята беше тихо. Единствено гласът от екрана не спираше да бърбори — за придвижването на камерите, за полицейските постове...

— Току-що ни предадоха кратко съобщение от контролната кула. Терористът се е съгласил да позволи на жените и децата да напуснат самолета. За съжаление все още е твърдо решен да взриви самолета, в случай че не зареди с гориво и не излети отново. Останете с Осми канал.

Фред се тръшна на седалката до нея и обгърна раменете ѝ.

— Обадох се на Мардж и ѝ казах да гледа новините. Тя ми съобщи, че го давали и по националната телевизия и че гледа това, което и ние виждаме тук.

Чу се врява и всички се затичаха към прозорците.

— Ето го! Каца!

Кейси чу боботенето на моторите и видя как огромният сребристосин самолет започна да се спуска от ясното небе и да се отправя към дългата писта. Зашепна някаква молитва, докато наблюдаваше как колесниците докоснаха земята, подскочиха леко и се плъзнаха по ивицата бетон. Сърцето ѝ повтаряше в такт: мили, мили, мили. Самолетът намали скоростта си и вече едва плъзеше; зави и се отправи към най-отдалечения край на пистата. Хората в стаята стояха като онемели край прозорците и гледаха.

Камионче с човек отзад в каросерията, вдигнал ръце високо над главата си, се приближаваше бавно към самолета. Гласът на говорителя изпълни стаята.

— Служителят се опитва да убеди терориста да позволи на камиона със стълбата да се приближи, за да могат жените и децата да напуснат самолета. Само след минути ще разберем дали той ще успее.

Съобщението бе последвано от дълга пауза. Напрежението осезаемо нарастваше — свежа вълна от безпокойство заля чакащите хора.

— Това копеле може всеки момент да вдигне самолета във въздуха — изкоментира червендалест мъж на средна възраст с огромен провиснал корем.

Забележката накара една млада жена да зарови лице в шепите си и да избухне в плач. Фред се приближи към мъжа.

— Млъкнете! — ядосано му се скара той. — Всички добре разбираме какво става и без да го изричате на глас.

Кейси едва чу гласа на говорителя, който обясняваше възбудено, че вратата на самолета е отворена и стълбата е прикрепена. Това го

виждаше и сама. Някой зад нея въздъхна облекчено, когато млада жена, хванала за ръка малко дете, слезе по стълбите и се затича към сградата на летището. След като жената напусна самолета, няколко човека от стаята, просълзени от радост, забързаха надолу по коридора да я посрещнат.

Кейси не откъсваше очи от вратата с безумна надежда, че след като и последната жена напусне самолета, ще започнат да слизат мъжете, но това не стана. Стълбата се отдалечи и вратата се затвори. Страхът и ужасът, които обединяваха останалите двадесетина човека в стаята, ги караше да наблюдават безмълвно. Кейси имаше чувството, че някой бе изпомпал въздуха от стаята; беше ѝ трудно да мисли, да гледа, да диша. За момент си помисли, че ще повърне, но преглътна няколко пъти и остана до прозореца, взряна в затворената врата на самолета.

Говорителят се появи на екрана в близък план, стиснал в ръката си куп бележки. Кейси го гледаше в устата, примряла от страх. Камерата се измести и показва лицето на младата жена, стояща до него.

— Дамата до мен е госпожица Клаудия Уелс, позната ни от постановката на Бродуей „Страстна зора“. Според нея човекът, който е убедил терориста да разреши на жените и децата да напуснат самолета, е Дан Мърдок — известен ръгбист. Бихте ли споделили с нас, госпожице Уелс, какво почувствахте, когато разбрахте, че самолетът е отвлечен?

Камерата се приближи.

— Изплаших се! Дяволски се изплаших! Ако не беше Дан, всички щяхме да изпаднем в паника. Той е чудесен! През цялото време така хладнокръвен и разсъдлив... Обещах му да го изчакам...

— Извинявайте, че ви прекъсвам, госпожице Уелс, но имам новини. Чудесни новини! Терористът е бил разоръжен! Вратата на самолета е отворена и стълбата е прикрепена. Преживяхме дълги мигове на неизвестност, но ето че всичко свърши. Пилотът предаде по радиостанцията, че Дан Мърдок е успял да изтръгне фитила от динамита, след като надвил изнервения терорист. Страхували се, че той просто чака самолетът да се отдели от земята, за да взриви бомбата.

Кейси се обърна и положи глава на рамото на Фред; не ѝ се вярваше, че кошмарът е свършил.

— О, боже! О, боже! Така се бях изплашил! — непрекъснато повтаряше Фред.

Тя се вкопчи в ръката му.

— Наистина ли свърши? — Гласът ѝ трепереше.

— Наистина! — Фред се усмихна облекчено. — Ще успееш ли да се съвземеш? Ще отида да го доведа тук, когато го пуснат. Предполагам, че ще искат да отговори на някои въпроси.

— Ще се оправя.

Тя стоеше, подпряна на стената, олюлявайки се под тежестта на умората. Погледът ѝ се върна на екрана, а ушите ѝ доловиха гласа на говорителя.

— Дан Мърдок е член на известното семейство Мърдок, едно от водещите в дърводобивната промишленост от времето на дядо му Силъс Мърдок, който основал дъскорезницата си през 1870. Брат му е бил видян да влиза в летището преди известно време, придружен от млада жена, която по всяка вероятност е годеницата на Дан Мърдок.

Изведнъж на екрана се появи лицето на Кейси. Тя затаи дъх, обърна се и видя как една телевизионна камера се приближава към нея, за да я улови в близък план. Обезумелият ѝ поглед се върна към образа ѝ на екрана. Тя ли беше това? Косата ѝ беше разчорлена и отметната назад. Едната ѝ страна, тази с ужасния белег, запълваше целия екран! Приличаше на пребитата от бой!

— Младата жена, която виждате на екрана, все още не се е представила, но е била видяна да влиза с...

— Не! Не! — Кейси вдигна ръка, като да се предпази от удар. Когато камерата продължи да настъпва, тя се хвърли в неистов бяг и почти връхлетя върху разочарования оператор. Не беше на себе си, откакто видя белязаното си лице на екрана. Усещаше смъдяща болка в гърдите, на гърлото ѝ беше заседнала буца. Стори ѝ се, че не движи краката си достатъчно бързо, затова концентрира цялата си енергия. Накрая успя да стигне до изхода и махна на едно такси.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси затвори вратата на апартамента си и се подпря на нея; болката в гърдите я влудяваше. Бе прекосила стълбището тичешком, след като пъхна огромна сметка в ръцете на благодарния таксиметров шофьор. „Добре ли сте, мадам? Добре ли сте, мадам?“ Думите му отекваха в главата ѝ и едва сега тя им отговори на глас:

— Не, по дяволите! Не съм добре! Никога вече няма да съм добре!

С усилие се отблъсна от вратата и влезе в банята.

Лицето, което я гледаше от огледалото над мивката, беше бледо, бяло като стената зад главата ѝ. Тя намокри един парцал, прилепи го към лицето си и въздъхна дълбоко. Не искаше да прилича на болник.

Шокът, който получи, щом се видя на телевизионния екран, върна с нова сила предишните ѝ съмнения и стракове. Завинаги си бяха отишли миговете на облекчение и надежда, след като Мардж ѝ каза за мастаденитата си. Сега си припомни, че нищо не се е променило. Да дочака Дан при потискащото присъствие на Клаудия Уелс щеше да е най-голямото унижение на света.

Кейси захвърли дрехите си накуп на пода в банята, вмъкна се под душа и пусна водата докрай. Коленете ѝ трепереха, беше се хванала здраво за крана, за да не падне. Стоя дълго под силната струя, косата ѝ залепна за главата, водата пълнеше очите и устата ѝ, стичаше се по белязаното ѝ тяло. Главата ѝ пулсираше, вратът и раменете я боляха. Гласовете, лицата, глъчката на летището не и даваха мира, мислите се тълпяха в главата ѝ, сърцето ѝ бе обзето от паника, която ѝ се струваше непоносима. Когато водата стана леденостудена, тя я спря и се пресегна за избелелия хавлиен халат, окачен зад вратата.

Здравият разум ѝ казваше, че слабостта в коленете се дължи отчасти на празния ѝ стомах. Почти не бе яла предната вечер, а от сутринта не бе слагала зальк в устата си. Косата ѝ беше вир-вода и висеше на кичури, но тя отиде до кухнята, отвори хладилника, погледна вътре и пак го затвори. Да не би да полудяваше? Двете с

Джуди го бяха изчистили, преди да замине за крайбрежието! В шкафа намери консерва от риба тон, отвори я и започна да яде с гръб към плота.

Внезапно я обзе чувство за вина, че е напуснала Фред, без да му каже и дума, след като беше така отзивчив към нея и я доведе със себе си в Портланд; въпреки това не съжаляваше за моменталното си решение да си тръгне. Какво я беше прихванало, та изобщо отиде на летището?

Дан е героят на деня, гордо си помисли тя. Ще дава интервюта, ще го снимат. Лицето му ще се появява във всяка емисия, помисли си тя нещастно. Нямам смелост да го погледна! Не мога да го гледам, придружен от Клаудия Уелс... Тя остави преполовената кутия риба на плота, защото почувства, че няма да успее да преглътне нито хапка повече. Беше нещастна, самотна, разкъсвана от ревност...

Звукът от превъртането на ключ я стресна и върна в реалността, сърцето ѝ подскочи в гърдите. Краката ѝ се бяха схванали. Стоеше, без да помръдне, в средата на стаята и наблюдаваше очарована как веригата на вратата се изпъна. Навън някой псуваше приглушено.

Дан!

— Отвори проклетата врата, Кейси!

„Кейси! Той беше ядосан!“ Обзета от паника повече от когато и да е през живота си, почти без дъх, тя събра достатъчно кураж, за да промълви:

— Не искам да те виждам. Върви си и ме остави сама.

— Ще отвориш ли вратата или да я разбия? — Тонът му я смрази, по гърба ѝ полазиха тръпки. — Отваряй, да те вземат дяволите! — Говореше на пресекулки, с глас, който никога не бе чувала. — Не желая да правя сцени, но ще действам пряко желанието си, ако не отвориш вратата.

Кейси стоеше като залепнала към пода, неспособна да отговори. От другата страна на вратата се възцари тишина. Тръгваше ли си? Тя почти повярва в това, когато веригата се отпусна.

Тряс! Беше ритнал вратата! Дървото, което крепеше веригата, се пропука, но удържа. „О, божичко!“ — крещеше безмълвно тя. Някой ще извика полицията! Едва успя да си го помисли и вторият удар отпори веригата от вратата и я отпрати с трясък в стената.

Дан стоеше пред нея и я гледаше втренчено. Фигурата му изпълваше рамката на вратата, лицето му беше изкривено от гняв. Той стискаше и отпускаше юмруци, като че искаше да я удари. Приличаше на тигър, държан в клетка, готов ей сега да скочи върху нея.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш с мен? — изстреля думите като бомба в надвисналата тишина. Почака за миг и когато Кейси не му отговори, затвори вратата с трясък. — Преобърна живота ми с главата надолу. Да те вземат дяволите!

Изглеждаше изпълнен с омраза към нея.

Кейси не можеше да мисли, не можеше да чувства, не можеше да се движи. Когато проговори, думите ѝ бяха вдървени и гласът не приличаше на нейния.

— Не желая присъствието ти.

— Не ми пука какво желаеш! — изкрещя той и пристъпи навътре в стаята, като я гледаше изотгоре. — Няма да се държиш с мен като с някой пубертет, който се е прехласнал по теб. Бях търпелив, знаех, че нервната ти система е преживяла шок от катастрофата, но повече няма да приемам това като оправдание за нерешителното ти отношение към мен! — Яростта му нарастваше с всяка дума. — Бягството ти от Фред на летището беше необмислено и неприлично. Изплаши и двама ни до смърт! Ако не бях сигурен, че ще дойдеш тук, щях да се обадя в полицията. Преживях отвратителен ден, уважаема. И твоето бягство съвсем не беше най-незначителното ми преживяване! — Отривистият му тон издаваше някакво отчаяние.

— Не бях...

— Не желая да ми поднасяш половинчати извинения — изръмжа той.

Тя го гледаше втренчено. Разгневените му тъмни очи привличаха погледа ѝ като магнит.

— Въобще не смятам да ти се извинявам. — В очите ѝ проблеснаха гневни пламъчета. — Не съм вещ, която да притежаваш. Не сме в Средновековието, сър Ланселот!

Искрящите ѝ очи срещнаха неговите.

— Толкова по-добре за теб, милейди, че не сме. — В тона му имаше леден сарказъм.

Тя се отправи към спалнята, но той се изпречи на пътя ѝ.

— Напусни апартамента ми, Дан — рече тя хладнокръвно.

— Това е моят апартамент, аз платих наема — жестоко промълви той.

— Тогава аз си тръгвам.

— Нищо подобно няма да направиш. Ще стоиш ето тук. — Гласът му бе тих и твърд като стомана.

— Не съм длъжна! — кресна му тя. — Не съм длъжна да стоя тук. Просто искам да остана сама.

— За да потънеш в самосъжаление? Ти си единствената красива жена на света с белег на лицето. О, горката Кейси!

— Млъкни! Млъкни! — изпищя тя. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя не ги усещаше. — Искаш да стъпчеш гордостта ми? Това ли искаш? — Очите ѝ грееха като звезди. Устата ѝ трепереше, когато говореше. — Мога да охладя ентусиазма ти дяволски бързо. Мога да те обърна в бяг като изплашен заек. — Тя го гледаше; а очите и всяка черта на лицето ѝ издаваха разочарование и болка. Пръстите ѝ трескаво развързаха колана. Тя разтвори халата, отхвърли го назад и го остави да се свлече на земята. Стоеше гола пред него. Ръцете и сграбчиха мокрите коси и ги събраха на топка над главата ѝ, излагайки на показ грозотата на белязаното ѝ лице и ухо.

— Погледни ме! По... гледни... ме! — Тя крещеше, произнасяше думите отчетливо, за да им придаде по-голяма сила. Завъртя се във всички посоки, за да добие Дан пълна представа за осакатената ѝ гърда и лабиринта от белези по тялото ѝ. Трескавите ѝ просълзени очи го гледаха втренчено, лицето ѝ бе изкривено от страдание. — Гледай! Искаше да ме видиш, като се любехме. Сега имаш възможност. Гледай! Гледай! — Думите изхвъркваха от устата ѝ, като че ли нямаше контрол над тях. — Е... не се ли радваш, че те накарах да чакаш, за да видиш атракцията на дневна светлина? — Гласът ѝ се извисяваше, в него се прокрадваше истерична нотка, макар хлиповете да я задушаваша. Думите ѝ звучаха насечено, гласът ѝ тънеше в отчаяние.

Дан я гледаше като онемял. После решително се раздвижи.

— Любима... защо правиш това със себе си? — Опита се да я задържи, но тя отблъсна ръцете му.

— Ето ме цялата в цвят! Каквото виждате, това и получавате, момчета! — Тя се завъртя на пръсти. — Не предпочитате ли това край себе си на телевизионния екран вместо... госпожица Клаудия Уелс? — рече тя подигравателно. Чувстваше се замаяна.

— Кейси, престани! — В очите на Дан проблесна синкав пламък и пръстите му ѝ причиниха болка, когато я сграбчиха за раменете.

Изведнъж гневът, който я бе привел в движение, секна. Коленете ѝ се огънаха, устата ѝ увисна. Гласът ѝ бе заглушен от хлипове, раздиращи цялото ѝ тяло. Дан тихо изстена и я пое в прегръдките си.

— Избълвай го, любов моя, избълвай всичко. — Гласът му се носеше някъде над главата ѝ. — Плачи, моя Гуинивийър. Плачи и после ще поговорим. — Той я притискаше към себе си, чакаше бурята от сълзи да отмине.

Тя бе изтощена и не му се противопостави, когато я взе на ръце, отнесе я до дивана и приседна, държейки я в скута си.

— Любима, не знаех колко дълбоко си наранена. От това ли се страхуваше? Мислеше, че любовта ми е толкова плитка, че ще се изпари, когато видя белезите по тялото ти? Зная, че са там, скъпа. Виждал съм ги. Докосвал съм ги. Лежах на масата до теб и кръвта ми се вливаше в твоята, докато те шиеха. — Той отърка устни в мократа ѝ буза. — Белезите по тялото нямат значение за мен. Ти си цялата онази прелестна сладост и любов, която някога съм желал. Така исках да докосна гърдата ти, за да знаеш, че за мен е без значение, че не е идеална като другата. Шшт... не плачи, моя Клемънтайн.

Но тя плачеше. Плачеше, а отворената ѝ уста бе прилепнала към меката му риза. Той поглади косата ѝ. Устните му проследиха белязаната страна на лицето ѝ.

— Не тъгувай, любов моя. След няколко месеца всичко ще свърши и никой, освен мен няма да вижда останалото. — Той я люлееше в ръцете си. — Сега, когато зная какво те тормози, нещата ще се оправят.

— Но... има още нещо! Вината за злополуката не беше твоя. — Тя преглъщаше хлиповете си, заровила лице в ризата му. — Не трябва да се чувстваш виновен.

— Виновен? — повтори той в ухото ѝ. — Кой, по дяволите, се чувства виновен? — Кейси не отговори. Подновени хлипове разтърсваха тялото ѝ. — Не се чувствам виновен, че блъснах колата. Беше нещастен случай. Можеше да бъде избегнат, ако работеха задните ти светлини. Превозих колата ти до най-близкия сервиз и човекът ми каза, че е извадил бушона, защото светлините ти не работели. Нямам с какво да го замени и ти си решила да рискуваш;

потеглила си към къщи без задни светлини. Не се чувствам виновен за произшествието, освен дотолкова, доколкото се радвам, че се случи. Не мога да не се радвам, защото благодарение на него ти се появи в живота ми. Съдбата реши да ни срещне, скъпа — точно по този начин.

— Знаел си, че задните ми светлини не работеха онази нощ?

Той люлееше голото ѝ тяло в ръцете си и побутна брадичката ѝ така, че да може нежно да целува потъналото в сълзи лице.

— Нямаше значение. — Очите му бликаха повече любов от когато и да било и тя почувства, че сърцето ѝ се изпълва с щастие, а душата ѝ полита към облаците. Тя обви ръце около него. — Обичам те — каза той притичко и впи поглед в очите ѝ.

— И аз те обичам. — Гласът ѝ бе напрегнат, тя се притискаше към него с всички сили. — Сигурен ли си? Сигурен ли си, че белезите ми...

— Замълчи, любов моя. Трябваше да настоявам лампата да остане светната онази първа нощ. Мислех, че си свенлива с мен. — Той зарови лицето си в извивката на врата ѝ. — Искam да се любим, милейди. Но се нуждая от един душ, а пък вашата коса е мокра.

Кейси взе лицето му в ръцете си и прокара устни по неговите с неописуема лекота.

— Клемънтайн изобщо не се възпротиви, когато правихте любов в каруцата, а ти не се беше къпал, откакто прекосихме последната река. — Тя хапеше устните му и с удивление забеляза как той потръпва. — Обичам те. — Пръстите ѝ започнаха да разкопчават ризата му.

На лицето му изгря щастлива усмивка, той я свали от скута си и се изправи. Никога не бе се чувствала така дива и свободна. Той остави ризата си да се свлече на пода. Когато най-накрая се изправи пред нея, обут само в боксьорските си гащета, Кейси обви ръце около него.

— Леля Беа отсъства днес — дрезгаво прошепна той.

Тя се засмя щастливо до гърдите му.

— Искah да направя това миналата нощ, когато влезе в стаята ми. Обожавам допира на кожата ти...

— И твоето присъствие ме влудява — прошепна той.

Кейси се свлече на пода, придърпа Дан до себе си и плъзна тялото си върху неговото. В очите ѝ се отразяваше вселена от любов и копнеж.

— Обичам те... с цялото си сърце. Животът ми би бил дяволски противен без теб. Няма да те дам на никого, ще се боря с всички Клаудия Уелс по света, за да те задържа при себе си. — Тя шепнеше срещу устните му. Повдигна глава и му се усмихна щастливо, после настани устните си върху неговите за продължителна и нежна целувка.

Реакцията му почти я стресна. Той я стисна в прегръдките си и се претърколи, после вдигна глава, за да вижда лицето ѝ. Не бе се надявала, че ще съзре толкова любов в очите на мъж — очи, приковани към нея. Почувства се истински обичана и желана.

— Обичам те. Ще загина, ако те няма до мен. Обичам всичко в теб — гордостта ти, прямотата, свободолюбивия ти дух, златистите ти очи, в които ще се вирам, когато телата ни се съединяват. — Зарови устни в ухото ѝ, което по-рано не се бе осмелявал да докосне, после ги прокара по гърдата, която бе крила от него тъй дълго.

Беше толкова по-сладостно от преди... Кейси лежеше с притворени клепачи, а галещите му ръце изпращаха вълни на удоволствие навсякъде по тялото ѝ. Беше нежен, бавен любовник; сега тя го прие с разтворени обятия... Чу как тихо мърмореше любовни думи, преди устата му да се влее в нейната, а после вече беше глуха и сляпа за всичко.

Слънцето пълзеше по килима, промъкваше се по преплетените им тела. Дан се повдигна на лакът и я погледна с лице, огряно от любов. Ръцете ѝ се сключиха около него, дланите ѝ галеха гладката кожа на гърба му.

— Така се изплаших... на летището. Болката беше толкова силна, че почти ми се искаше да не бях влюбена в теб така отчаяно. — Споменът раздвижи устните ѝ срещу лицето му.

— И аз се изплаших. Само знаех, че няма да разреши на този самолет да ме отведе далеч от теб. Бедният глупак, нервите му така се бяха изпънали, че щеше да полудее, преди да стигнем Куба. Бях изплашен, но не по-малко се изплаших, когато не успях да те намеря, след като Фред ми каза, че си там. — Зъбите му се впиха безмилостно във врата ѝ. — Глупавичката ми, как можа да си помислиш, че е възможно да предпочета тази фалшива, натруфена, търсеца популярност кинозвезда пред теб?

— Престани! Не ме гъделичкай... знаеш ли какво ще се случи?

— Давай — засмя се той. — Нека се случи.

— Престани! Престани! Моля те, престани! Преживях злополука! Ранена съм! Гади ми се! — кикотеше се тя неудържимо.

— Охо! Охо! Кажи ми, като наближи моментът. Тогава ми кажи онова, което искам да чуя, и ще спра.

— Обичам те... обичам те! Ах ти... тиранино... Смахът им изпълваше всеки кът от стаята. Ръцете му бяха сплетени около нея, те се търкаляха по пода, огрени от слънчева светлина.

— Правиш ме така щастлив — рече той между целувките.

— Радвам се! — блажено въздъхна тя и се отдаде на целувката му. Малко по-късно го погледна, а в очите ѝ блещукаше любов.

— Дан, мислиш ли, че е възможно в следващия си живот да пътуваме на космическа станция някъде из пространството?

— Защо не, принцесо! Но ти не се притеснявай. Ще те намеря.
— Гласът му беше изпълнен с вяра, а на устните му грееше щастлива усмивка.

Издание:

Дороти Гарлок. Любов завинаги

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1993

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-074-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.